

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/17 • 27 Nisan 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Devrimci sınıf
kararlılığı ve
direnme ruhuyla**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

Sermaye düzeni ve Truva atlarından hesap sormak için.....	3
Barzani'nin Türkiye ziyareti.....	4
Halkların kardeşliğini yükseltmek için 1 Mayıs'a!.....	5
BDSP'den 1 Mayıs etkinlikleri.....	6-7
Kamu emekçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri başlıyor.....	8
Yağma ve talana dur demek için mücadelele!.....	9
Sağlıkta dönüşümün fotoğrafı.....	10
Rexroth'da istifa baskısı.....	11
ELTA direnişi aynasında tersaneler.....	12-13
Taşeron İşçileri Kurultayı sonuç bildirgesi:.....	14
Yerel işçi bültenleri 1 Mayıs'a çağırıyor!.....	15
2011 1 Mayıs aynasında Türkiye'de 1 Mayıs	
H.Fırat	16-18
Savaş kışkırtıcılığının başını Erdoğan'la Katar Emiri çekiyor.....	19
Fransa'da sosyal-liberal Hollande dönemine doğru	
Volkan Yaraşır.	20-21
Kapitalizm: Faşizmin ve faşist çetelerin ürettiği bataklık	22
İki Sudan'ın petrol savaşı.....	23
Avrupa'da 1 Mayıs çalışmalarından.....	24
Bielefeld'de "Birlik, mücadele, dayanışma" gecesi.....	25
İzmir Öğrenci Kurultayı toplandı.....	26
Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs çalışmaları.....	27
Ekim Gençliği: Baskı ve taciz bizi yıldırılmaz!.....	28
Tutsak sınıf devrimcisi Burcu Deniz'den mektup.....	29
"Yasalar sömürenlerin çıkarına göre şekillenir!".....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/17 * 27 Nisan 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

6 Mayıs 1972... Deniz, Hüseyin, Yusuf, bundan tam 40 yıl önce katledildiler.

2012 1 Mayıs'ını kutlanmaya hazırlandığımız bugünlerde, devrim ve sosyalizm uğruna yaşamlarını feda eden yiğit üç devrimci Deniz, Yusuf, Hüseyin'i ölümünün 40. yılında anacağız.

Denizler, 40 yıl önce, darağacına yürürken devrim ve sosyalizm davasına bağlılıklarını son nefeslerini verecekleri ana kadar kararlılıkla dile getirdiler. Bu davayı ölümüne sahiplendiler. Böylece üç yiğit devrimcinin gösterdiği kararlılık on yıllarca sürecek bir başkaldırı ve direnme geleneğini yarattı bu topraklarda.

Bugün, bu davaya ihanet ederek düzenin icazetine sığınanlar, Denizler'in devrimci mirasının temsilcileri oldukları iddiasını her yıl ikiyüzlüce sürdürmeye devam ediyorlar. Ancak onların bu ikiyüzlü söylemlerinin hiçbir inandırıcılığı artık yoktur. Zira onlar yıllar önce "Denizler'in yolu parlamentoya çıkıyor" diyerek Denizler'in uğruna tereddütsüzce öldükleri davaya ve ideallere çoktan sırtlarını dönmüş bulunuyorlar. Bugün, bu yolda çok mesafe katettiler. Dolayısıyla söylemleri ne olursa olsun, gerçek konumları ve kimlikleri devrim davasını temsil etmekten çok uzaktır.

Denizler, gelecek kuşaklara karamsarlığı, teslimiyeti ve ihaneti değil, devrim ve sosyalizm davası uğruna ölümüne direnmeyi miras bıraktılar.

Denizler, devrime ve sosyalizme aittirler; bıraktıkları direniş mirasıyla bugünkü mücadeleyi beslemekte ve bu mücadelede yaşamaktadırlar.

Bugün Denizler'i anmak, onların uğruna tereddütsüzce öldükleri davayı büyütmekten geçmektedir. Denizler'i bugün yaşatanlar, komünistler ve devrimcilerdir. Onlara layık olanlar yaşamlarını devrim ve sosyalizm davasına adanmışlardır. Hiç kuşkusuz bundan sonra da Denizler, devrimciler ve sınıf devrimcileri tarafından devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşatılacaklardır.

1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlandığımız bugünlerde, bu topraklarda, bugüne kadar devrim davası için can vermiş, büyük acı ve fedakarlıklara katlanmış geçmiş

tüm kuşakların devrimci mirasını ve direnme geleneğini alanlara taşımının ayrı bir politik önemi ve manevi değeri bulunmaktadır. Bu nedenle 1 Mayıs'ta Denizler'in bıraktığı devrimci mirasın ve direnme geleneğinin en ileri düzeyden alanlara taşınması için seferber olunmalıdır.

1 Mayıs'ta, tüm alanlarda "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Özgürlük, devrim, sosyalizm!", "Yaşasın Marksizm-Leninizm!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlarını yükseltmek, Denizler'in yaşamlarını feda ettikleri bu büyük davanın savunulması ve sahiplenilmesi bakımından en anlamlı ve etkili yol olacaktır.

Denizler, devrim ve sosyalizme aittirler; daima öyle kalacaklar...

1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Sınıf devrimcileri şimdi tüm çaba ve enerjilerini alana yönelik politik-teknik-pratik hazırlıklar üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Gerek kitle katılımı gerekse görsellik açısından güçlü bir tablonun örgütlenebilmesi için kalan zamanın en verimli ve sonuç alıcı bir tarzda kullanabilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Sınıf devrimcilerinin bunun gereklerine uygun bir tutum içinde olacaklarından bir kuşumuz yoktur.

Tüm okurlarımızın 1 Mayıs'ını kutlar, 1 Mayıs'ın sınıf ve kitle hareketini güçlendiren bir mücadele günü olarak geride kalmasını dileriz.

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sermaye düzeni ve Truva atlarından hesap sormak için

1 Mayıs'ta alanlara!

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a sayılı günler kala sahneye çıkan düşkün sendika ağaları, yeni bir ihanetin altına imza attılar. Taksim'de birleşik bir 1 Mayıs'ın kutlanmasını sabote eden Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen, Memur-Sen şefleri işçi sınıfı ve emekçilere düşman olduklarını bir kez daha kanıtladılar.

Sermayeye ve dinci-Amerikancı AKP iktidarına hizmet etmeyi, aynı anlama gelmek üzere işçi ve emekçileri sırtından hançerlemeyi marifet sayan bu konfederasyonların şefleri, "sermayenin organik sendikacıları" olduklarını, aldıkları bu tutumla yeniden ispat etmiş oldular.

AKP iktidarının pervasız saldırılarına karşı mücadele çağrısına, emperyalistlerin komşu halklara karşı yeni bir savaş başlatma planının protesto edilmesine, Kürt halkına karşı devam eden kirli savaşın eleştirilmesine tahammül edemeyen "dörtlü çete"nin şefleri, "ya içi boş bir kutlama ya ayrışma" ikilemini dayatarak rezil misyonlarını oynadılar. Amaç hem Taksim'deki kutlamayı baltalamak hem de dinci-Amerikancı iktidarın Taksim'i emekçilere tamamen kapatma projesine önden destek vermektir.

Sendikacılık değil dinci gericiliğe yardıkcılık yapan bu zihniyetin temsilcileri, sermayenin işçi sınıfı ve emekçiler içindeki Truva atları olmakla kalmıyor, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa tam destek veriyor, dahası emperyalist saldırganlık ve savaş planlarının şakşakçılığını yaparak ihaneti sınır ötesine de taşıyorlar.

Ankara'daki Amerikancılar tarafından güdülen "dörtlü çete", İstanbul'da 1 Mayıs kutlamayacaklarını ilan ederek İzmir ve Ankara'da ayrı kutlamalar yapmaya hazırlanıyor. Konuyla ilgili yapılan açıklamaya göre, Türk-İş ile Kamu-Sen 1 Mayıs'ı merkezi olarak İzmir Bornova Meydanı'nda, Hak-İş ile Memur-Sen ise merkezi olarak Ankara Tandoğan Meydanı'nda kutlayacaklar.

Bilindiği gibi bu ihanet şebekesi Taksim'in kazanılmasını da sabote etmeye çalışmıştır. Taksim'i kazanma sürecinin ilk adımı olan 2004 1 Mayıs'ında Saraçhane'deki kutlamaya katılmayan Truva atları, "Çağlayan çukuru"nda kalmayı tercih etmiş, Taksim alanının zorlandığı 2007, 2008 ve 2009 1 Mayıs'larında ise Kadıköy'de kalmışlardır. Taksim Meydanı'nın kazanılmasını önleyemeyen bu hainler, onbinlerce işçi ve emekçinin mücadelesiyle kazanılan bu mevziyi, şimdi gerisin geri sermayenin kucağına atmaya çalışıyorlar. İstanbul'dan kaçmalarının gerisinde bu rezil hesap vardır.

Türk-İş Genel Merkezi'ne muhalif olan Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP), 1 Mayıs'ı Taksim alanında kutlama kararı alarak, Türk-İş şeflerinin ihanetine ortak olmayı reddetti. Taksim alanına çıkacağını ilan eden Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu da, SGBP ile aynı tutumu alarak, 1 Mayıs kutlamalarının içini boşaltma saldırısının etkisini kısmen de olsa sınırladılar.

Her iki platformun Taksim'e çıkma kararı kuşkusuz anlamlıdır. Ancak bu anlamlı karar tok bir tutumla birleştirilememiştir. Zira ihanete ortak

Bu koşullarda birleşik, kitlesel, devrimci bir 1 Mayıs'ın kutlanması büyük bir önem ve değer taşıyor. Sendikal cephenin durumu ortada olduğuna göre, bu sorumluluk öncelikle ilerici-devrimci güçler ile öncü işçi ve emekçilerin omuzlarındadır.

olmayı reddederek ileri bir tutum alan platformlar Türk-İş şeflerinin ihanetini teşhir etmekten, bu rezilliğin gerisindeki hesapları ortaya koymaktan geri duruyorlar. Oysa ihanetin adının konulması, bu suçu işleyenlerin kamuoyu ve işçi sınıfı nezdinde mahkum edilmesi gerekiyordu.

Taksim'e çıkma kararını açıklayan DİSK, KESK, TMMOB, TTB yönetimleri de aynı şekilde, "dörtlü çete" tarafından sergilenen ihanete karşı açık bir tutum almamaktadırlar. Bu durum, milyonları alanlara taşıyarak sermaye iktidarından hesap sorulacağı iddiasıyla tam bir tezatlık oluşturmaktadır.

Vurgulamak gerekiyor ki, "dörtlü çete"nin Taksim 1 Mayıs'ını sabote etme girişimi sıradan bir görüş ayrılığı meselesi değildir. Bu tutumun, sermaye ve emperyalizmin hizmetindeki AKP iktidarının direktifiyle belirlendiğinden zerre kadar kuşku duyulmamalıdır. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçilerin davasını samimiyetle savunan herkesin Truva atlarının ihanetini ortaya sermesi, tutarlılığın asgari koşulu sayılmalıdır.

Sendikal cephede durum bu iken, AKP iktidarının

hem içe hem dışa dönük saldırıları yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Gücünün doruğunda olduğunu hisseden dinci-Amerikancı iktidar, Suriye'den sonra Irak'a karşı da kışkırtıcılığa başladı. Sermaye sınıfı ve emperyalistlerin çıkarlarını savunmak adına izlenen bu gerici politikalar, zaten işsizlik, yoksulluk ve zorbalıkla boğuşan işçi sınıfı ve emekçilerin başına yeni belalar açmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Bu koşullarda birleşik, kitlesel, devrimci bir 1 Mayıs'ın kutlanması büyük bir önem ve değer taşıyor. Sendikal cephenin durumu ortada olduğuna göre, bu sorumluluk öncelikle ilerici-devrimci güçler ile öncü işçi ve emekçilerin omuzlarındadır.

Fabrikalarda, işletmelerde, sanayi sitelerinde, okullarda, kampüslerde, hizmet alanlarında, emekçi semtlerinde 1 Mayıs çalışmasını yoğunlaştırmak, işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri alanlara taşımak için seferber olma zamanıdır.

Sermaye düzeni ile sınıfa ihanet eden Truva atlarından hesap sormak, emperyalist saldırganlık ve savaşa dur demek için, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Barzani'nin Türkiye ziyareti...

Kürt hareketini tasfiye girişimlerinde yeni hamle!

ABD-AB ziyaretlerinin ardından Türkiye'ye gelen Mesut Barzani, İstanbul ve Ankara'da üst düzey devlet erkânıyla görüşmeler gerçekleştirdi. Başbakan Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ve MİT Müsteşarı Hakan Fidan'la görüşükten sonra Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından da kabul edilen Barzani, ardından BDP liderleriyle de görüşti.

Bir süre öncesine kadar Ankara'da ırkçı hakaretlere maruz kalan Barzani, bu kez 'el üstünde' tutuldu. Dinci-Amerikancı iktidarın şefleriyle saatler süren görüşmelere katılan Barzani'nin yaptığı açıklamalar, neden üst düzey ilgiye mazhar olduğu hakkında fikir veriyor. Özellikle PKK'nin silah bırakması ve BDP'nin AKP'ye güven duyması gerektiği yönündeki ifadeleri, samimiyetten uzak da olsa Barzani'ye Ankara'da değer atfedilmesine vesile oldu.

Barzani'yi PKK'ye karşı kullanma planı hüsrana mahkûmdur

Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, Türk sermaye devleti yöneticilerinin Barzani'ye gösterdikleri 'yakın ilgi', Kürt halkını hedef alan kapsamlı saldırıyla doğrudan bağlantılıdır. Barzani'yi kullanarak PKK'yi kuşatabileceğini var sayan AKP iktidarı, Kürt Federe Yönetimi'nin Bağdat'taki Nuri El Maliki hükümetiyle yaşadığı sorunları fırsata dönüştürme hesabıyla hareket ediyor.

“Denize düşen yılana sarılır” durumunda olan Barzani'nin tek çıkış yolunun Türk sermaye devletiyle anlaşmaktan geçtiği varsayımına dayalı bu uğursuz plan, “PKK'yi tasfiye etmemize yardım edersen, biz de sana yardım ederiz” şeklinde özetleniyor.

Mümkünse eğer Peşmerge güçleri ile PKK'yi çatıştırıp Kürtler'i birbirine kırdırmak, değilse, Kandil Dağı'ndaki gerilla kamplarının lojistik destek kanallarını tıkamak isteyen AKP iktidarı, Barzani'yi bu yönde adım atmaya zorluyor. “PKK silah bırakırsa biz de saldırıları durdururuz” açıklaması yapan Tayyip Erdoğan, böylece Barzani'nin işini kolaylaştırdığını sanıyor.

Bölge halklarına karşı emperyalistler namına “etkin tetikçilik” yapabilmek için Kürt hareketi engelini ortadan kaldırmaya odaklanan dinci-Amerikancılar, kirli savaşla bu emellerine ulaşamayacaklarını bildikleri için, sıkışık haldeki Barzani'den bu konuda yararlanma telaşındalar. Aç tavuğun kendini darı ambarında hissetmesi gibi, Kürt halkının direnişi karşısında acze düşen dinci gerici iktidar, Barzani'den medet umuyor.

Eğer Kürt sorununa iğreti de olsa bir çözüm üretme gücü ve cesaretine sahip olsalardı, bu planın işe yarama ihtimali olurdu. Ancak bu güç ve cesareten yoksun olan işbirlikçi sermaye iktidarının Barzani'yi bu şekilde kullanması mümkün değil. Zira ne kadar pragmatist bir politikacı olsa da, Barzani'nin PKK'ye karşı savaşması ya da gerillanın hayat damarlarını kesmek için kampları kuşatmaya alması olası

görünmüyor.

Nitekim Ankara dönüşü Erbil'deki konutunda gazetecilere konuşan Barzani, Kürt gençlerinin kanının dökülmesine izin vermeyeceğini özellikle vurguladı. Ancak bağımsızlık sözkonusu olduğunda bunun kabul edilebileceğini belirten Barzani, bu açıklamasıyla, Tayyip Erdoğan'la müritlerinin kendisine atfetmek istedikleri misyonu oynamayacağı mesajını da vermiş oldu.

PKK'ye silah bırakma çağrısı yapsa da, “bu çağrıya uymazsa sonuçlarına katlanır” türünden iddialı sözler etse de Barzani, bu ifadelerinin çatışmaya girmek anlamına gelmediğini açıklama ihtiyacı da duydu. PKK'ye bu konuda “nasihat” vermek dışında bir şey yapmayacağı anlaşılan Barzani'nin, derdi çatışmaların durdurulmasıdır. Zira o koşullarda Türk devletiyle daha rahat işbirliği yapabileceğini var sayan Barzani, Türk ordusunun da saldırıları durdurması gerektiğini ima eden bir tutum içindedir.

Kürt hareketini tasfiye girişimleri...

Barzani'nin ABD, AB, Türkiye ziyaretlerinin amacı salt PKK'nin tasfiyesiyle sınırlı olmadığı gibi, Ankara'daki Amerikancı takımının planları da bu hedeften ibaret değil. Meselenin Irak, Suriye ve İran'la da doğrudan bağlantıları var. Bağdat'taki yönetimle gerilimleri bulunan Barzani ABD, AB ve Türkiye ile işbirliği yaparak elini güçlendirmeye çalışıyor. Bu denklemde Türkiye'deki Kürt sorunu bir engel olarak karşısına çıktığı için, PKK'nin devletle anlaşarak çatışmalara son vermesini istiyor.

“Etkin tetikçilik” yolunun açılması için bir taşla birden fazla kuş vurmaya heveslenen AKP iktidarı ise, Barzani'yi de kullanarak bu arada Kürt hareketini tasfiye etmeye çalışıyor. Gerillaya karşı savaşı azdıran dinci-Amerikancı iktidar, BDP'yi ezerek görüşme masasına çağırıyor. Küstahlık ve saldırganlığı elden bırakmadan bu yönde ilerlemek isteyen AKP şefleri, bölgedeki gericilik cephesini tahkim etme derdindeler aynı zamanda. Suriye'nin ardından Irak'la da gerilimi tırmandıran dinci-Amerikancılar giderek

saldırganlaşıyorlar.

Dinci olduğu için zorunlu olarak mezhepçi de olan AKP, Washington'daki efendileri gibi, Sünni-Şii ayrımını körükleyerek “Sünni-dinci-Amerikancı” çizgiyi bölgeye egemen kılma derdindedir.

Vurgulamak gerekiyor ki, bu planın patenti Pentagon'daki savaş baronlarına aittir.

Uğursuz olduğu kadar rezil de olan bu plana dayanarak yayılmacı emellerine ulaşmaya çalışan Ankara'daki Amerikancılar, bölge halklarını koyu bir karanlığın içine gömerek, emperyalizmin uysal köleleri haline getirmek için çırpınıp duruyorlar. Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özlemlerini boğmak, Kürt hareketini ise teslimiyete zorlamak, ‘aşılması gereken ilk engeller’ olduğu için, Barzani'yi de kullanarak bu işi halletmeye çalışıyorlar.

Tek çıkış yolu “işçilerin birliği halkların kardeşliği”dir!

Suriye'ye karşı emperyalist saldırı, bölgede mezhep ayrımcılığının kışkırtılıp halkların birbirine kırdırılması, Kürt hareketinin ezilip tasfiye edilmesi... Tüm bunlar bir ve aynı planın farklı parçalarıdır.

Bu acımasız ve vahim planın başarısı, bölge halklarının toplu felaketinden başka bir sonuç yaratamaz. Bu plan, tüm bölge halklarının çıkarlarıyla taban tabana zıttır. Unutulmamalıdır ki, bölge halklarının kaderleri birbirine bağlıdır. Dolayısıyla bu gerici ve saldırgan plana karşı mücadele etmek de, ilerici ve devrimci güçler başta olmak üzere tüm bölge halklarının temel gündemi olmalıdır. Türk sermaye devleti/AKP iktidarının bu vahim planın baş tetikçisi olduğu dikkate alınır, esas sorumluluğun Türkiye ilerici ve devrimci güçleriyle halklarına düştüğü gözden kaçmayacaktır.

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarını yükselterek hem etnik, dinsel, mezhepsel kışkırtma ve ayrımcılığa hem de emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele her alanda yükseltilmeli, 1 Mayıs alanları bu gerici cepheye karşı direniş alanlarına çevrilmelidir.

Halkların kardeşliğini yükseltmek için 1 Mayıs'a!

“Türk, Kürt, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!”

24 Nisan 1915... İstanbul'da 220 Ermeni aydın, İşçileri Bakanı Mehmet Talat Bey'in talimatıyla gece yarısı gözaltına alındı. İstanbul Emniyet Müdürü Bedri Bey tarafından yürütülen operasyon, Ermeni Soykırımı'nın başlangıcı olarak düştü tarihe.

Gözaltına alınan Ermeni aydınlar şimdi Türk-İslam Eserleri Müzesi haline dönüştürülen Sultanahmet'teki Merkez Cezaevi'ne götürüldü. Buradan da vapur ile Haydarpaşa Tren İstasyonu'na... Yaklaşık 10 saatlik beklemenin ardından 22 kişi özel bir trenle Ankara'ya doğru yola çıktı. Meçhule yolculuk başladı...

20 saatlik yolcuktan sonra trendekiler Sincanköy'de indirildiler. İstanbul Merkez Cezaevi Müdürü İbrahim Bey tarafından iki gruba ayrılan Ermeni aydınlar, at arabalarıyla Çankırı ve Ayaş'a sevk edildiler. 220 kişiden 139'u, ardında bir mezar taşı bile bırakamadan yok olup gitti.

24 Nisan ne ilk ne de son oldu

1915'in 24 Nisan gecesi 220 Ermeni aydının gözaltına alınması ve ardından katledilmesi, Ermeniler'e yönelik katliamcılığın başlangıcı olarak yazıldı. Ancak 1915'in sonrası da Ermeniler'e dönük nice katliamlar, aşağılamalar ve karalamalarla dolu. 6-7 Eylül katliamından Hrant Dink'in katledilmesine kadar geçen sürede esaslı bir değişiklik olmadı. Değişen tek şey egemenlerin tetikçiliğini yapan katillerin cisimleri oldu.

Ancak 24 Nisan bir ilk de değildi bu topraklarda. Egemenler, yüzyıllardır katletmişlerdi sömürdükleri halkları. Ermeni'si, Kürt'ü, Arap'ı, Çerkez'i, bu coğrafyanın hemen tüm halkları sömürücülerinin kılıçları, tüfekleri ve cellatları ile tanışmıştı.

24 Nisan son da olmadı. 24 Nisan'dan sonra da halkları katliamlardan, kıyımlardan geçirdiler bu coğrafyada. Kürt halkı kendi topraklarında yok edilmek istendi. Önce kimliğini yok etmek istedi egemenler, başaramayınca da topyekûn imhaya yöneldiler. Ancak koca bir halktı Kürtler ve yok edilemediler. Ödedikleri nice bedellerle tanıtılar kimliklerini, cellatlığına soyunanlara.

Osmanlı'da kılıçtan geçirilen Aleviler, 20. yüzyılın Osmanlısı'nda da kılıçların önüne sürüldüler. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta katledildiler. Mezhepsel baskı ve ayrımcılığa maruz kaldılar.

Katliamcı gelenek korunuyor

24 Nisan 1915 gecesi başlayan soykırımı miras edinen Türk sermaye devleti, bugün de mirasına sahip çıkmaktadır. Ermeni aydın Hrant Dink'i katlederek, Kürt köylülerinin tepesine savaş uçakları ile bomba yağdırarak mayasındaki katliamcılığı tekrar tekrar hatırlatmaktadır.

Sokaklarda devrimcileri katleden, zindanlarda tutsaklara yönelik imha operasyonlarına imza atan devlet, halkların tepesinden de bombasını, mermisini eksik etmiyor.

Halkları katlederek bitiremeyenler, aşağılamalarla, karalamalarla onursuzlaştırmaya ve itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar.

Tüm halklardan emekçiler, 1 Mayıs'a!

Türk sermaye devletinin halklara uyguladığı inkar, imha ve asimilasyon saldırıları karşısında hakların kardeşliği mücadelesini büyütmek yakıcı bir görev olarak duruyor.

Onyıllardır, baskı, imha ve asimilasyon saldırılarına direnen Kürt halkı, katledilen ve aşağılanan Ermeniler, asimile edilmiş dilleri ve kültürleri yok edilmiş tüm öteki milliyetler sermaye iktidarı karşısında kol kola girerek mücadele etme

zorunluluğu ile yüzyüzedirler. Kardeş halklara yönelik savaş çıkırtkanlıklarını da karşılarına alıp “halkların kardeşliği” şiarını yükseltmelidirler.

Bunun güncel adımı 1 Mayıs alanlarını doldurmaktır. Tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler omuz omuza verip 1 Mayıs alanlarını doldurmalı, halkları katleden ve köleleştiren bu sömürü düzenine karşı “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” mücadelesini büyütmelidirler.

Ermeni Soykırımı'nın, dili ve kültürü yok edilerek asimilasyona uğratılmış onlarca milliyetin, on yıllardır inkar ve imha edilen Kürt halkının hesabının sorulması ise ancak halklar hapishanelerini gönüllü birliğe çeviren sosyalizmle mümkün olacaktır.

Gıda işçileri 1 Mayıs'a yürüyor!

Ağır çalışma koşulları ve uzun çalışma saatlerine karşı 1 Mayıs öncesinde biraraya gelen gıda işçileri 25 Nisan akşamı Eğitim Sen Kayseri Şube binasında toplantı gerçekleştirdi.

Kayseri'de bulunan en büyük 12 pasta firmasında çalışan işçileri temsilen yaklaşık 40 gıda işçisinin katıldığı toplantı Kayseri İşçi Birliği sözcüsünün açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmasının birinci bölümünde işçilerin mücadele birliğine değinen Kayseri İşçi Birliği sözcüsü, örgütsüzlüğün tüm işçi sınıfının olduğu gibi özelde pasta işçilerinin, genelde gıda işçilerinin de sorunu olduğunu belirtti. Patronların gücünü örgütlülüklerinden aldığını belirten sözcü, işçi sınıfının örgütlü hareket ettiği koşullarda yenilmeyeceğini belirtti.

Pasta ve fırın işçilerinin çok ağır koşullarda çalıştığını, ücretlerinin düşük olduğunu, ağır işçilik koşullarına rağmen mesailerinin alınmadığını, yıpranma payı almadıklarını dile getiren Kayseri İşçi Birliği sözcüsü, gıda işçilerinin gücünü göstermesi için 1 Mayıs'ın önemli bir fırsat

olduğunu belirtti.

Toplantı sonunda Gıda İşçileri Derneği Girişimi oluşturuldu. Gıda İşçileri Komitesi'nde 12 gıda işçisi yer aldı. Ayrıca 29 Nisan Pazar günü saat 17.00'de, Kayseri İşçi Kültür Evi'nde daha geniş katılımlı bir toplantı düzenlenmesi kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

BDSP'den 1 Mayıs etkinlikleri...

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), yaptığı etkinliklerle işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırdı. 22 Nisan Pazar günü yapılan etkinliklerde “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarı öne çıktı.

Ankara'da coşkulu etkinlik

“İşçi sınıfına selam” şiiriyle başlayan etkinliğin açılış konuşmasında emperyalizmin savaş hazırlıkları, sermaye devletinin taşeronluk misyonu, Türkiye’de her geçen gün artan baskı koşulları ve paralel olarak gerçekleştirilen sosyal yıkım saldırılarının altı çizildi.

22 Nisan 2001’de Ölüm Orucu direnişinde ölümsüzlüğe uğurlanan Hatice Yürekli yoldaş şahsında tüm devrim şehitleri adına gerçekleşen bir dakikalık saygı duruşunun ardından 1 Mayıs çağrısının yapıldığı sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Konuşma yapan **BDSP temsilcisi** 1 Mayıs’ın tarihsel anlam ve önemine değinerek August Spies’in idama yürürken söylediği “Mezarlarımızdaki sessizliğimizin bugün boğduğunuz sesimizden çok daha güçlü yankılanacağı gün gelecektir” sözlerini aktardı.

İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu Mayakovski’nin Lenin Destanı’nı sundu. Ardından İKE Tiyatro Topluluğu hazırladığı iki kişilik oyunla sahnedeki yerini aldı.

Serbest kürsü bölümünde söz alan Yenimahalle Belediyesi Genel-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi **Rıdvan Kalmaz**, birçok haklarının gaspedildiğini, mesailerin ödenmediğini, hafta sonu zorunlu çalışmanın olduğunu belirterek Kent AŞ ve Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişlerini örnek gösterdi.

Çankaya Belediyesi Kadın Sığınmaevi Sorumlusu **Salime Tüfekçi**, Sığınmaevi’nde bulunan çocukların selamını getirdiğini söyleyerek kadınların ve çocukların yaşamlarına ilişkin tanıklıklarını anlattı.

Ölüm Orucu direnişçisi **Fatime Akalın** konuşmasına Hatice Yürekli şahsında 122 Ölüm Orucu şehidini selamlayarak başladı. Sincan F Tipi’nde devrimcilere yönelik gerçekleştirilen saldırıları anlatan Akalın, hiçbir gücün devrimci iradeyi teslim alamayacağını belirtti.

Metal İşçileri Birliği temsilcisi Türk Metal’in ihanetçi, işbirlikçi ve çete yönünü teşhir etti. Bosch işçilerinin Türk Metal çetesinin saltanatını yıkmasını hatırlatarak metal işçilerinin açılan bu yoldan yürümesi gerektiğinin altını çizdi.

Sağlık Bakanlığı çalışanı Türk Sağlık Sen üyesi bir kamu emekçisi ise sendikalandırma parçalı yapının nedenlerine değindi.

Mamak İşçi Birliği adına yapılan konuşmada ise sermayenin saldırılarına değinilerek 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısı yapıldı.

TCDD işçisi ise, demiryollarında çalışan işçilerin yaşadığı sorunları anlattı ve mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Sosyal İş üyesi Çankaya Belediyesi Belde AŞ işçisi ise bugüne kadar taşeronların sorunlarından bahsederken, bugün kadroluların da benzer sorunları

yaşadığını, birleşik mücadelenin gerekli olduğunu söyledi ve 1 Mayıs’a çağrı yaptı.

OSTİM’den genç bir işçi ise, “gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya” için 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısında bulundu.

Eğitim Sen 5 No’lu Üniversiteler Şubesi Başkanı Umut Kara ise sermayenin saldırılarına karşı 1 Mayıs’ta olmanın önemine değindi. Kara, Ankara 1 Mayıs mitingi programını aktardı.

Mamak’tan bir market işçisi ise hizmet sektöründe yaşanan sorunları anlattı.

Ekim Gençliği temsilcisi ise eğitim alanında yaşanan ticarileştirme saldırısına değinerek 1 Mayıs’ta tüm gençleri alana davet ederken, Ekim Gençliği’nin 6 Mayıs’ta gerçekleştireceği merkezi etkinliğe de çağrı yaptı.

Son olarak söz alan **BDSP temsilcisi** de kapanış konuşmasında, işyeri örgütlülüğünün önemine değinirken, 1 Mayıs’ta alana çağrı yaptı.

Etkinlik, **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu**’nun söylediği 1 Mayıs marşıyla son buldu.

İstanbul

Ümraniye’de birlik ve dayanışma pikniği

Ortak kahvaltı sonrasında bir açılış konuşması yapılarak 1 Mayıs’ın tarihsel anlamı vurgulandı.

Saygı duruşu sonrasında Penta işçileri tarafından Hatice Yürekli’nin fabrikalarda, cezaevlerinde verdiği mücadeleyi anlatan bir sunum gerçekleştirildi.

Daha sonra ise, serbest kürsü oluşturuldu.

Program 1 Mayıs Kültür-Sanat Komisyonu tarafından hazırlanan şiir ve müzik dinletileriyle devam etti.

Serbest bölümde oynanan oyunlar ve çekilen halaylarla devam eden piknik, son olarak 1 Mayıs marşıyla ve 1 Mayıs’ta BDSP ile Taksim’de olma çağrısıyla sona erdi.

Kartal’da 1 Mayıs etkinliği

Etkinlik, başta Hatice Yürekli yoldaş şahsında devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından BDSP tarafından hazırlanan 1 Mayıs sinevizyonu gösterildi.

BDSP adına yapılan konuşmada, 2012 1 Mayıs’ında kapitalist sömürüye, emperyalist saldırganlığa, faşist baskı ve teröre karşı alanlara çıkılacağı belirtildi.

Hatice Yürekli’nin hayatını anlatan bir metnin okunmasının ardından bir şiir dinletisi sunuldu.

Düşlere Umut adlı müzik grubunun söylediği şarkılardan sonra söz alan **Elta direnişçisi** kölece çalışma koşullarına değindi. 1 Mayıs’ta tersane işçileri olarak alandaki yerlerini alacaklarını söyledi.

Maltepe Belediyesi direnişçi işçilerinden İlhan Yıldırım direniş boyunca süren zabıta ve polis saldırılarına değinerek 1 Mayıs’ta taşeron işçileri pankartı arkasında yürüyeceklerini belirtti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Metal İşçileri Birliği Bosch sürecine değinerek 1 Mayıs’ta Metal İşçileri Birliği saflarında Taksim’e çağrı yaptı.

Küçükçekmece’de piknik

Piknik kurulan ortak sofrada kahvaltı yapılarak başladı. Ardından geçilen etkinlik programında **Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Atölyesi** bir dinleti sunarken **Sefaköy İşçi Kültür Evi Tiyatro Atölyesi** “Hayrola” isimli oyunu sergiledi. Tiyatronun ardından müzisyen Atilla Aydoğdu sahne aldı.

BDSP adına yapılan konuşmada emperyalist savaştan, kapitalist sömürden, gündemdeki yasalardan bahsedildi. Konuşmanın ardından bir liselinin gerçekleştirdiği tulum dinletisi eşliğinde horon tepildi.

Aranın ardından Hatice Yürekli’nin ölümünün 11. yılı olması vesilesiyle bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anmanın ardından **Sefaköy İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu** devrimci marşlar ve ezgileriyle sahneye çıktı. Çekilen halaylarla dinleti sonlandırılırken, etkinlik programı halk ozanı Hasan Hüseyin Bayram’ın sahne almasıyla sonlandırıldı.

Esenyurt’ta kitlesel piknik

BDSP’nin kitleyi selamlayan konuşmasıyla birlikte ilk olarak hep birlikte kahvaltı için ortak sofralar kuruldu. Kitlenin selamlanmasından sonra, 1 Mayıs’ın kızıl tarihine ve sınıfsal özüne değinildi.

Devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler için saygı duruşuna geçildi. Açılış konuşmasının ardından **Grup Abdal**’ın söylediği ezgilere hep bir ağızdan eşlik edilirken, halaylar çekildi. **Grup Adalılar** devrimci marşları ve ezgileriyle sahne aldı.

Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu devrimci şiirleriyle “birlik, mücadele ve dayanışma” pikniğini ve 1 Mayıs’ı selamladı.

Hatice Yürekli'nin yaşamı ve mücadelesinin aktarıldığı metin marşlarla birlikte sunuldu.

Yemeklerin sonrasında program yine müzik etkinliğiyle devam etti. Sırasıyla **Aliye Fişenk, Servet Özdemir** ve **Grup Yamaçtakiler** marşlar, türküler ve halaylarla pikniğe katkılarını sundular.

BDSP'nin yaptığı kapanış konuşmasında 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden önemine değinildi. 1 Mayıs alanında, Taksim'de olma çağrısı yapıldı.

Gebze'de 1 Mayıs etkinliği

1 Mayıs'ı yaratan devrimci işçiler şahsında sınıf mücadelesinde, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi.

BDSP adına yapılan açılış konuşmasında, 2012 1 Mayıs'ı'na giderken işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar dile getirildi. 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın ve fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmenin önemine değinildi. Konuşma, tutuklanan Gebze BDSP çalışanı Burcu Deniz'in işçi ve emekçilere ilettiği selam ve mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

Şiir dinletisinin ardından gençlerin hazırladığı tiyatro gösterimi sunuldu.

Hatice Yürekli'nin yaşamının tüm kesitleri anlatılarak parti ve devrim davasını omuzlayan Hatice Yürekli'ye yükselttiği bayrağa leke sürdürülmeyeceğine dair verilen sözle anlatım sona erdi.

Kapanış konuşmasında, sınıf mücadelesi açısından Türkiye'de yaşanan gelişmelerden bahsedildi. 1 Mayıs günü Taksim'de, alanlarda hak aramanın, talepleri yükseltmenin önemi vurgulandı.

İzmir'de 1 Mayıs pikniği

BDSP adına yapılan konuşmada 2012 1 Mayıs'ı'na girilen siyasal atmosfer, Avrupa ve Ortadoğu üzerinden örneklerle aktarıldı.

Serbest kürsü bölümünde MİB ve Ekim Gençliği adına 1 Mayıs'a çağrı konuşmaları yapıldı. Metal, tekstil, petrokimya işkollarından işçiler yaşadıkları sorunları anlatarak bu koşullara karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yaptılar.

İşçi kürsüsünün ardından bağlama eşliğinde türkü ve halaylara geçildi. İlk bölüm çekilen coşkulu halaylarla son buldu ve arada metal ve tekstil işçileri 1 Mayıs'a dair sektörel toplantılar yaptılar.

İkinci bölüm Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli için gerçekleştirilen anma ile başladı. Saygı duruşunun ardından Yürekli'nin hayatının anlatıldığı, şiir ve müzikten oluşan anma programına geçildi. Anmayı şelpe dinletisi izledi.

Etkinlik pikniğe Manisa'dan katılan işçilerin oluşturduğu müzik grubunun söylediği devrimci marşlar ile sürdü.

Bursa'da 1 Mayıs pikniği

Piknik ortak sofrada yapılan kahvaltıyla başladı.

Daha sonra Hatice Yürekli'nin ölüm yıldönümü dolayısıyla yapılan kısa konuşmanın ardından devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

1 Mayıs'ın güncel önemine ilişkin yapılan bir sunumun ardından pikniğe katılan işçiler ve gençler, neden 1 Mayıs alanında olacaklarını anlattılar. Yaşadıkları süreci anlatan bir Bosch işçisine katılımcıların ilgisi yüksekti. Pikniğe anlamlı bir kitleyle katılan liseli gençlik de coşkusu ve heyecanını söyleşiye taşıdı.

Söyleşinin ardından açık alanda yakılan ateşin etrafında toplanılarak 1 Mayıs marşı başta olmak üzere çeşitli marş ve türküler söylendi, şiirler okundu.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul - Gebze - İzmir - Bursa

BDSP 1 Mayıs'a çağırıyor!

Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşırken sanayi havzalarında, emekçi semtlerinde, şehir merkezlerinde, fabrika önlerinde çalışmalar yoğunlaşarak sürdürüldü.

Sincan'da 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde bu hafta İşçiden İşçiye Bülteni dağıtımı yapan sınıf devrimcileri Pazar pazarı, Plevne ve Ayaş yolu üzerinde servis bekleyen işçilere bülteninin 1 Mayıs sayısını ulaştırdılar.

Mamak'ın çeşitli mahallelerine 1 Mayıs'a çağrı yapan pankartlar asıldı.

Dikmen'de 1 Mayıs çağrı afişleri Ahmet Arif Parkı, Çarşamba Pazarı, Sokullu Caddesi üzeri ve ara sokaklarda kullanıldı. Afişleme sırasında emekçilerden oldukça olumlu tepkiler alındı.

Kızılay'da 1 Mayıs bildirileri kullanıldı. 2 gün boyunca açılan standlarla sesli ajitasyonlar eşliğinde emekçiler 1 Mayıs alanına çağrıldı. Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı yapılarak emekçilere ulaştırıldı. Ayrıca Eskişehir Yolu ve Balgat'ta 1 Mayıs afişleri kullanıldı.

Tuzla'da Yayla Mahallesi, Esenyalı, Aydınli, Aydos, Güllübağlar, Ramazanoğlu Mahallelerine 1 Mayıs bildirilerinin dağıtımı yapıldı.

Esenyalı Köprüsü, İçmeler Köprüsü, Tuzla Gemi önü, Deri yan sanayi girişi, Tepe durağında sabah işe gidiş saatlerinde işçilere 1 Mayıs bildirileri ulaştırıldı. Aydınli Mahallesi, Esenyalı Mahallesi, İçmeler 1. Köprü ve 2. Köprü, Aydıntepe Tren İstasyonu çevresine BDSP 1 Mayıs afişleri yapıldı. Aynı zamanda Aydos Mahallesi'nde Kızıl Bayrak gazetesi satışı gerçekleştirildi.

Ümraniye BDSP, Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde stand açarak bildiri dağıtımı yaptı. BDSP önlükleri ile yapılan dağıtımda emekçiler 1 Mayıs alanına çağrıldı. Araç kalkış saatlerinin yazılı olduğu ozalitler Sarıgazi ve İmes-Dudullu hattına yapıldı.

Emekçi mahallelerinde "1 Mayıs'ta Taksim'e" ve "1 Mayıs'ta BDSP saflarına" şiarlı yazılamalar yapıldı.

Gebze Çayırova, Darıca ve merkezde 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı. BDSP afişleri E-5 boyunca, Gebze Çarşısı'nda ve Çayırova'da yapıldı.

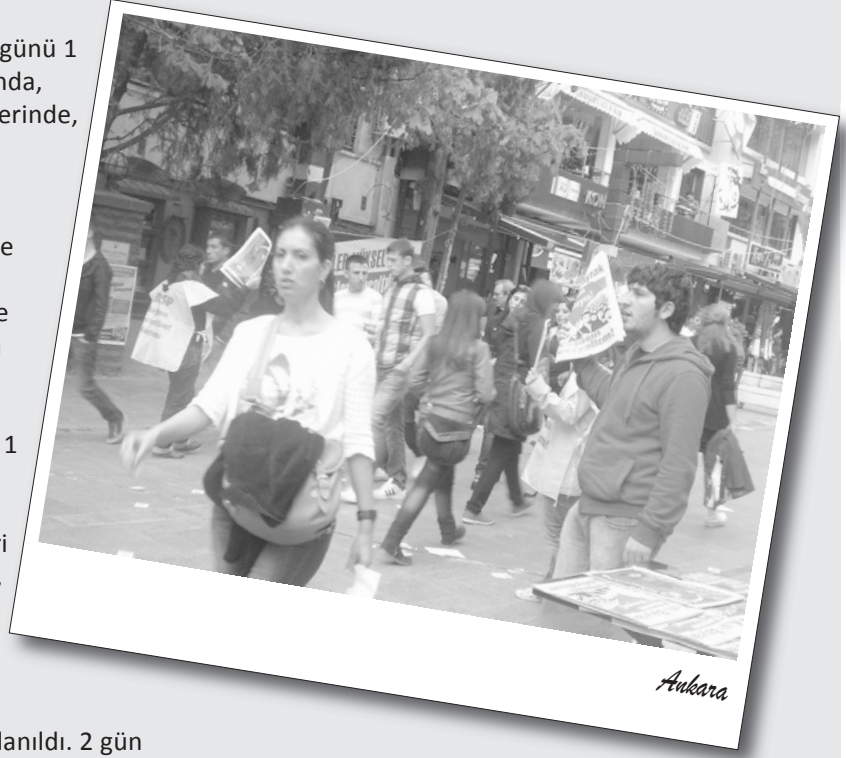
1 Mayıs'a çağrı yapan afişler yapıldıktan birkaç saat sonra afişlerin toplanması üzerine GOSB girişi, Fen İş Köprüsü, Osmangazi girişine ve Çayırova'nın birçok yerine afişler yeniden yapıldı.

Mahallelerde yapılan bildiri dağıtımları ile işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrıldı. Ulaştepe, Yıldız Bakkal, Akse Sapağı, Köşlüçeşme, Osman Yılmaz Mahalleleri'nde yapılan bildiri dağıtımları sırasında birçok işçi ve gençle sohbetler edildi.

Gebze Çarşısı'nda işçilere, emekçilere ve gençlere seslenildi. Dağıtımlar sırasında birçok işçi ile yaşanan sorunlar üzerine sohbetler edildi. 1 Mayıs'a gelmeyi düşünen emekçilere otobüs kalkış saatleri söylendi.

Adana'da afişler Akkapı, Emek, Meydan, Dağlıoğlu, Yurt ve Baraj Yolu mahallelerine ve işçi servislerinin geçiş güzergâhlarından olan Saydam Caddesi'ne yapıldı.

Ayrıca Ekim Gençliği afişleri de öğrencilerin

yaygın olarak oturduğu Yurt ve Baraj Yolu mahallelerine yapıldı.

Kayseri'nin "En fazla işçi katılımının olduğu 1 Mayıs" iddiasıyla yola çıkan Kayseri İşçi Birliği, işçilerle 1 Mayıs'a hazırlık toplantıları gerçekleştirdi.

Sınıf devrimcileri, işçi servis güzergahlarında ve emekçi semtlerinde 1 Mayıs bildirilerinin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Ayrıca Kayseri İşçi Bülteni'nin 1 Mayıs özel sayısı da işçilere taşındı. Birçok önemli fabrikanın da içinde yer aldığı havzada bülten dağıtımları gerçekleştirildi.

BDSP, Ekim Gençliği ve Kayseri İşçi Birliği'nin 1 Mayıs'a ilişkin olarak hazırlanan yaklaşık 1000 tane pulu da Kayseri merkezinde yer alan Sivas Caddesi, NATO Caddesi'nde, Battalaltı Mahallesi, Argıncık, Düvenönü, Yeni Mahalle'de yaygın olarak kullanıldı.

Antakya'da 1 Mayıs bildirileri Elektrik ve Armutlu Mahallesi emekçilerine ulaştırıldı. Diğer senelere göre duyarlılığın artmış olması hayli dikkat çekiciyken, bir emekçinin de bildiri dağıtıp 1 Mayıs'a çağrı yapması anlamlıydı. 1 Mayıs afişleri Uğur Mumcu alanı, Armutlu Caddesi ve Saray Caddesi'ne yapılarak emekçiler kavgaya alanlarına çağrıldı.

Kocaeli'de de sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta Taksim'de olmaya çağırdı. Bir yandan otobüs kalkış yer ve saatlerinin yazılı olduğu BDSP imzalı el ilanlarını dağıtan sınıf devrimcileri diğer yandan ajitasyon konuşmaları yaptılar.

İzmit merkez yürüyüş yolu üzerindeki Belediye İş Hanı önünde başlayan dağıtım sesli ajitasyonlarla Alemdar Caddesi'ne kadar sürdü. Bir dersane öğrencisi de devrimci faaliyeti desteklediğini belirtip dağıtıma katıldı.

İzmir BDSP'nin 1 Mayıs faaliyetleri sürüyor. 24 Nisan Salı sabahı Dedebaşı-Şemikler arasında sabah işe giden işçi ve emekçilere 1 Mayıs bildirileri ulaştırıldı.

Menemen'de Mezarlık, Asarlık, İzban girişi, Üst geçit ve Son Direk Köprüsü'ne afişler yapıldı. **Adana'da** 1 Mayıs sürecinde ikinci kez olmak üzere Şakirpaşa, Denizli, E-5 üzerinde afişler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana - Kocaeli - Kayseri - Ankara - Antakya - Gebze - İzmir - İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://anitey.org>

Kamu emekçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri başlıyor....

Sendikaların tutumu ve devrimci sorumluluk!

1 Ocak'tan itibaren ödenmesi gereken zamlı maaşlar için gerekli olan ücret artışı yapılmamıştı. Yeni toplu sözleşme sürecinin 30 Nisan'da başlayıp 29 Mayıs'ta sona ermesi planlandı. Toplu sözleşme sürecinde yapılacak olan ücret artışına Ocak zammı da eklenecek.

Kamu emekçilerinin toplu sözleşme sürecine ilişkin olarak AKP hükümeti iki bakanının ağzından açıklamalarda bulundu. Ayrıca kamu emekçileri sendikaları da tutumlarını ortaya koymaya başladılar.

AKP hükümetinin açıklamaları ve anlamı...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik yaptığı açıklamada kamu emekçileri sendikalarını uçuk ücret artışları istemekle suçladı. Yüksek ücret artışları istememeleri konusunda uyardı. Memuru enflasyona ezdirmeyecekleri iddiasında bulunmayı da unutmadı.

Faruk Çelik şunları söyledi: “Doğumuzda savaş, batımızda bir kriz var. Böyle bir ortamda sadece bir kesimi memnun etmemiz düşünülemez. Biz memuru enflasyona ezdirmeyiz. İstenilen yüzde 16 zammı memur ve sabit gelir artışına bakıp gerçekçi mi değil mi değerlendiririz. Afaki değil gerçekçi talepler bekliyoruz.”

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ise konuya ilişkin şunları söyledi: “2012'nin de normal artışlarını henüz vermedik. Yani biz memurumuzu Ak Parti hükümeti döneminde enflasyonun çok çok ötesinde büyümeden, refahtan da pay vererek çok ciddi bir şekilde maaşlarını artırmışız. Bu herkes için geçerli. Emekliler, asgari ücretliler için de geçerli.”

İki bakanından toplu sözleşme sürecine ilişkin olarak gelen açıklamalar, AKP hükümetinin sermayeyi koruyan emekçilere düşman tutumunu sürdüreceğinin açık göstergesidir. Kamu emekçilerine sefalet zamlarını reva gören AKP hükümeti daha önce de benzer yaklaşımlar ortaya koymuştu.

Konfederasyonların mücadeleden uzak tutumu

Kamu emekçileri sendikaları da toplu sözleşmeye ilişkin olarak taleplerini açıklamaya başladılar. Devlet güdümlü Memur-Sen ve Türkiye Kamu-Sen toplu sözleşme taleplerine ilişkin olarak ayrıntılı açıklamalarda bulundular.

Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Gündoğdu, 2012 yılı için yüzde 16, 2013 yılı için ise yüzde 14 zam talep edeceklerini ifade etti. Türkiye Kamu-Sen Genel Başkanı İsmail Konuk 2012 yılı için kamu emekçilerinin ve emeklilerin maaşları için yüzde 20 zam talep edeceklerini belirtti. İsmail Konuk, meclisten yeni geçen toplu sözleşme yasasının grev kolunun eksik olmasını eleştirdi. Bundan sonraki süreçte grev ve siyasete katılma hakkının alınması için mücadele edeceklerini belirtti.

Memur-Sen ve Türkiye Kamu-Sen'in toplu

sözleşmeye ilişkin olarak yaptığı açıklamalar kötü geçmişlerini unutturmaya yöneliktir. Zira her iki konfederasyon da kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadele gücüne değil, devletin arkalarındaki desteğine güvenerek yola çıkmışlardır. Bu nedenle, tıpkı yıllardır yaptıkları gibi toplu sözleşme taleplerini hayata geçirmek için eylem silahını kullanmaktan özenle kaçınacaklardır.

Memur-Sen ve Türkiye Kamu-Sen devlet güdümlü olduklarından dolayı üyelerinin haklarını savunmak için patron durumundaki devletle mücadele etmeyi, çatışmayı göze alamazlar. Kamu emekçileri nezdinde teşhir olmamak için sık sık "çok etkili eylemler yapacaklarını, sokağa çıkacaklarını" söylemelerine karşın, eylemlerini de, yalnızca devletin izin verdiği sınırlar içinde planlıyorlar ve gerçekleştiriyorlar. Hak gaspları karşısında, mücadele etmek bir yana, mesailerinin önemli bir kısmını kamu emekçilerini mücadeleden alıkoymak için harcıyorlar.

KESK'in tutumu...

KESK Genel Başkanı Lami Özgen yaptığı açıklamada KESK'in toplu sözleşmeye ilişkin taleplerini açıkladı. Lami Özgen şunları söyledi: “Hükümetin bütçesinde 3+3 ve cüzi oranda enflasyon farkı var. Biz şunu talep edeceğiz. Hükümetin son 1 yılda temel gıda, benzin, doğalgaza ne kadar zam yaptıysa aynı oranda kamu çalışanına verilmelidir.” Lami Özgen grevsiz toplu sözleşme hakkını “aldatmaca” olarak tanımladı.

Toplumsal mücadeleler tarihi, toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkının büyük mücadeleler ve bedellerle kazanıldığını göstermektedir. KESK'ten gelen ilk açıklamalar toplu sözleşme oyununu boşa çıkaracak bir anlayıştan KESK yönetiminin yoksun olduğunun açık göstergesidir. KESK'in toplu sözleşme sürecine ilişkin olarak yapmayı planladığı

eylemlerin ortak özelliği, politik planda sermaye hükümetini zorlayacak bir anlayıştan uzak, protestocu eylem anlayışıyla oluşturulmuş olmasıdır. Oysa yıllardır süren kısır döngü yaşanan sorunların gülünç zam oranlarını protesto eden eylemlerle, toplu sözleşme sürecini gayrı meşru ilan etmekle, oturma eylemleri yapmakla çözülmediğinin açık göstergesidir.

Bu toplu sözleşme sürecinden kamu emekçilerinin kazanımla çıkmasının biricik yolu mücadele dinamiklerinin en üst seviyede seferber edilmesidir. KESK önderliği, kamu emekçilerinin mücadele dinamiklerini ortaya çıkarmaya yönelik böylesi bir pratik tutum içinde bulunmamaktadır. Oysa grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için sergilenecek aktif bir mücadele çizgisi, hem devlet güdümlü sendikaların gerçek yüzünü, hem de KESK'in tabanında bulunan devrimci dinamizmini açığa çıkaracak potansiyeli içinde barındırmaktadır.

Grevli toplu sözleşme sendika hakkının kazanılması görevi, esas olarak devrimci-sosyalist kamu emekçilerinin sırtındadır. Devrimci-sosyalist kamu emekçileri, sorumluluklarına dört elle sarılmalı, özelde AKP hükümetinin toplu sözleşme oyununu ve genelde kamu emekçilerine yönelik tarihin en kapsamlı ekonomik-sosyal yıkım saldırılarını boşa çıkarmak için seferber olmalıdırlar.

Yağma ve talana dur demek için mücadelele!

2B Yasası olarak bilinen “Orman Köylülerinin Kalkınmalarının Desteklenmesi ve Hazine Adına Orman Sınırları Dışına Çıkarılan Yerlerin Değerlendirilmesi ile Hazineye Ait Tarım Arazilerinin Satışı Hakkında Kanun” kapsamı genişletilerek 18 Nisan’da meclisten geçti. Bu yasayla yerli ve yabancı sermayeye yeni rant alanları yaratılıyor. Tüm düzen partileri, kendi deyimleriyle, bu kangrenleşmiş sorunu elbirliğiyle çözdü! Sermayenin uzun süredir gündeminde olan bu talan yasası ile ormanları da satmanın yolu bulunmuş oldu. “Kentsel dönüşüm” adı altında kentleri yağmaya açan, akarsuları ve ormanları bile satılığa çıkaran sermaye devleti, bu coğrafyada satılacak tek bir karış bile bırakmaya niyeti olmadığını gösterdi.

Yağmaya kılıf!

Esasında şimdiye kadar yapılan ormanlık alanlardaki yağma bundan sonra yasal kılıfa kavuşmuş oldu. 2B ile yüzbinlerce hektarlık orman alanı “orman niteliğini yitirmiş” gerekçesiyle şimdiki işgalcilerine yani geçmişte ormanları keserek yerine villalar, konutlar, ticarethaneler diken sermaye sahiplerine satılacak. Dahası böylelikle yeni orman talanlarının önü daha da açılacaktır.

Bu yasayla şimdiye kadar güdük de olsa doğal zenginlikleri, insan ve çevre sağlığını gözetken birtakım kriterler sermaye lehine ortadan kaldırılmakta, yerli ve yabancı sermayenin yağma ve talanına uygun hale getirilmektedir.

İşlerine gelince Türkiye’nin taşını toprağını milliyetçilik konusu yapmakta birbirleriyle yarışan düzen partileri iş sermayenin çıkarına gelince tüm bunları bir kenara koyarak yerli-yabancı sermayenin işine gelen yasal düzenlemeleri bir bir meclisten geçiriyorlar. Aralarında bir fark olmadığı, hepsinin sermayenin hizmetinde olduğu bu son 2B Yasası’yla tekrar görülmüş oldu. İşçi ve emekçileri vatan-millet söylemleriyle oyalamayı beceren bu düzen sözcüleri ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sermayeye peşkeş çekmekte bir sakınca görmüyorlar.

2B Yasası’yla tamamen sermaye sınıfının çıkarları gözetilmektedir. Örneğin yasayla içme ve kullanma suyu barajları için 700 metrelik sınır içinde tarım bile yapılmasını engelleyen “mutlak koruma bandı”nın sınırları 300 metreye indirilerek “göl manzaralı villaların” yapımı için yasal engeller kaldırılmıştır. Bu, milyonlarca emekçinin kullandığı içme ve kullanma suyunun bir avuç villa sahibi zengince kirletilmesi demektir. Bu tek örnek bile sermaye ve hükümeti AKP’nin yağma ve talanda hiçbir sınır ve kural tanımadığını göstermektedir.

Yasaya göre araziler öncelikle “hak sahiplerine” belli miktar başvuru bedeli alınarak satılacaktır. Bedel arazinin bulunduğu bölge ve konuma göre değişecektir. Hak sahipleri arasında kentlerde rantı yüksek alanlar üzerinde villa konuranlar, kıyı şeritlerine oteller yapanların çoğunlukta olduğu unutulmamalıdır. 400 metrekareye kadar üzerinde yapılaşma olan ve orman olma özelliğini yitirmiş arazilerin bu sahipleri, rayiç bedelini ödeyerek işgal ettikleri kamu alanlarına sahip olacaklardır. 410 bin

hektarlık 2B arazisinin satışından elde edilecek 25 milyar liralık gelirin %90’ı kentsel dönüşüme aktarılacak. Satılmayanlar da Maliye Bakanlığı eliyle TOKİ’ye devredilecektir.

Yasanın adı da bilinçli bir saptırma içermektedir. Zira belirtildiği gibi bu yasanın amacı orman köylüsünün desteklenmesi ve yeni orman alanlarının oluşturulması değildir. Bu yasayla kamu arazilerini işgal ederek kasalarını dolduranlara kıyak geçilmektedir. Ormanlık alanları çıkarları uğruna talan edenler meşrulaştırılmaktadır. Yanısıra bu yasanın ön açıcılığından, büyük inşaat şirketleri, ucuz arsalarla konacak olan sermaye sahipleri faydalanacaktır.

Türkiye fırsatlar ülkesi!

İşte bundadır ki Türkiye, sermaye sınıfı için fırsatlar ülkesidir! Bunu uluslararası sermayenin önde giden temsilcilerinden The Trump Organisation Başkanı Donald Trump adlı kapitalist de pişkince ifade etmektedir. Türkiye, Trump Towers markasının Avrupa’daki ilk alışveriş merkezi Towers Mall’ın açılışı için Türkiye’ye gelen bu kapitalistin iştahını fazla kabartmaktadır. AKP hükümetinin sermaye sınıfı için ülkenin tüm zenginliklerini önüne serdiğini görmekten dolayı mutlu olmakta ve yeni yatırımlar için geleceğini belirtmektedir. Doğan Grubu’yla ortaklığını yeni işlerle devam ettirmek istediğini söyleyen Donald Trump bundandır ki ülkenin iyi yönetildiğini söylemektedir. Efendilerinden böylesi övgüler alan Tayyip Erdoğan’ın Trump Towers açılışında yeni İstanbul vizyonundan bahsederkenki coşkusu bundan dolayıdır.

Vizyonda yağma ve talan var!

Erdoğan’ın İstanbul vizyonunda sermaye yararına yeni yağma ve rant projeleri vardır. Bu vizyonda 3. Köprü Projesi’nde olduğu gibi, kentin ulaşım sorununu çözmeyecek ama İstanbul kentine, ormanlık alanlara, su havzalarına geri dönüşü olanaksız zararlar verecek daha pek çok proje bulunmaktadır. Marmara Denizi’ne yapay adaların yapılması,

yapılması düşünülen yeni limanlar, İstanbul’a üçüncü havalimanı, Ataşehir’in batı kısmının hizmet ve ticaret merkezine dönüştürülmesi gibi. Bu vizyonda SİT alanı, yeşil alan falan gözetmeden yapılan AVM’ler, rezidanslar bulunmaktadır. Bu vizyonda yağma, yıkım ve talan vardır.

İlk duyumda kulağa hoş gelen ama arka planında emekçilerin evlerinin yıkımı, daha çok yoksulluk ve çevre tahribatı olan bu projeler sadece kapitalistleri mutlu edecek ve onlara rant getirecek projelerdir. Kısacası “taşı toprağı altın İstanbul’un” her karışı potansiyel olarak satılmaya uygun hazır hale getiriliyor. İşte tüm bunlarla birlikte düşünüldüğünde Türkiye neden fırsatlar ülkesi olmasın ki?

Yağma ve talana dur demek için mücadelele!

Emeğimizi sömürenler yaşam alanlarını da kendi sefil çıkarları uğruna yok ediyorlar. İnsan ve çevre sağlığını gözetken bir kentleşme ve herkes için insanca yaşam koşulları sağlamak niyetinde olmayan sermaye devletinin tüm rant projelerine karşı çıkılmalıdır. İnsan ve çevre sağlığının rant elde etmek uğruna katledilmesine karşı durmak içinde örgütlü mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

Sağlıkta dönüşümün fotoğrafları

Dinci-gerici AKP hükümeti eliyle yürütülen “sağlıkta dönüşüm” politikasının çöküşü Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde hastalar, hasta yakınları ve sağlık emekçilerinin yaşadığı çileyle tescilleniyor.

Yeni bina dökülüyor

Sağlık Bakanlığı tarafından bundan 2 yıl önce yapımına başlanan ve “otel model alınarak” inşaa edilmesiyle övünülen Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nin yeni poliklinik hizmet binası sağlıkta piyasalaşmanın fotoğrafı durumunda.

Yeni binanın dış cephesindeki çatlaklar çıplak gözle uzak bir mesafeden bile rahatlıkla görülürken binanın içi ise çağdışı koşulları andırıyor.

Milyarlarca lira para harcanarak yapılan bina, piyasanın hizmetine sunulan sağlık hizmetlerinin verilmesi açısından da riskler taşıyor.

Ana binadan 50 metre uzaklıkta ayrı bir yere yapılan yeni bina, sağlık ve hijyen koşulları açısından da tam anlamıyla bir rezalet tablosunu belgelıyor.

Muayene için ana binadan randevu almak zorunda bırakılan her yaşta yüzlerce kişi, Adivar Caddesi’ni geçerek yeni poliklinikler e ulaşmak zorunda bırakılıyor.

Poliklinik bahçesinde, tekerlekli sandalyeyle getirilen hastalar ve hasta yakınları dikkat çekiyor. Özellikle 70-80 yaşlarındaki hastaların tekerlekli sandalyeyle ana binadan polikliniklere getirilmesi tam bir işkenceye dönüşüyor.

İnsanlık dışı koşullar

Yaklaşık 3 aydır hasta kabulü yapılan binada yaşanan sorunlar arasında en fazla dikkat çekenini ise insanlık dışı çalışma koşulları. Sağlık emekçilerinin en temel ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri ortak kullanım alanlarının bulunmadığı binada bir yemekhane dahi yok. Hastalar için de büyük önem taşıyan hijyen önlemleri ise hastane yönetimi tarafından ciddiye alınmıyor. Ameliyata giren doktorlar, hijyenik koşullardan uzak tuvaletleri kullanmak zorunda bırakılıyorlar.

Hijyenin esamesi okunmuyor

Bir sağlık çalışanı 4. kattaki tuvaleti kullanmak için en yakın kattan eğer tuvalet kullanıma uygun ise en az 6 dakika harcıyor. Yine trajikomik bir şekilde engelli hasta ve çalışanların kullanması için tahsis edilen

tuvalet içindeki lavabonun bataryasının musluk kısmının olmaması ve gider borusuna bağlanmaması hastanede hijyenin adından dahi söz etmeyi gereksiz kılıyor. Bu tabloya, ortopedi ve kalp damar cerrahisi polikliniklerinin 3. katta olması da eklenince sağlıkta dönüşümün fotoğrafı daha net ortaya çıkıyor.

Temizlik arabalarının umumi tuvaletlerde ulu orta tutulması ise Haseki’de yaşanan rezaleti özetliyor.

Yeni polikliniklerde acil müdahale odasının bulunmaması da hastanedeki sorunlar yumağını açık biçimde gözler önüne seriyor.

Hastanenin hemen girişinde özel güvenliklerin himayesindeki tekerlekli sandalyeler ise, hasta ve hasta yakınlarının çektiği çilenin itirafı niteliğinde.

Haseki’deki sorunlar bununla da bitmiyor. Binada yaşanan havalandırma sorunu ve hastaların takip edebileceği bir numaratör sistemi olmaması da hastanede yaşanan rezaleti büyütüyor. Hastalar sürekli ayakta, polikliniklerin kapısında kendi sıralarını oluşturmaya çalışıyor.

Sağlıkta yıkım büyüyecek

Sağlıkta dönüşüm uygulamalarının çöküşünü anlatan bu tablo karşısında sağlık emekçilerinin, hastaların ve hasta yakınlarının tepkisi büyüyor. Hastanede eylem yapan ve yaşanan sorunlara dikkat çeken sağlık emekçilerine birçok hasta ve hasta yakını destek veriyor.

AKP şefleri tarafından “sağlıkta devrim” olarak sunulan “dönüşüm”ün önümüzdeki süreçte daha fazla yıkıma yol açacağı görülüyor.

Sağlıkta şiddet sürüyor!

Antep’te Dr. Ersin Arslan’ın bir hasta yakını tarafından bıçaklanarak öldürülmesinin ardından hekime yönelik şiddet yeni saldırılarla sürüyor. AKP hükümeti eliyle yürütülen sağlıkta dönüşüm politikaları hekimlerle sağlık emekçilerini karşı karşıya getiriyor.

Son olarak 20 Nisan günü İstanbul Küçükçekmece’de Dr. Ahmet Sadık Hastanesi’nde yakınlarını kaybeden bir ailenin üyeleri hekimlere ve sağlık emekçilerine saldırdı.

Acil serviste müdahale edilen şahıs, tüm çabalara rağmen hayata döndürülemedi. Bunun üzerine hayatını kaybeden şahsın ailesinden onlarca kişi, Acil Servis’teki tüm hekim ve sağlık çalışanlarına saldırmaya başladı. Saldırganlar, sağlık emekçilerine silah ve bıçak çekerken, saldırı 2-2,5 saat sürdü. Üst katta bir odaya sığınan sağlık emekçileri, odada mahsur kaldı.

Saldırının ardından hastaneye giden İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu üyesi Fethi Bozçalı, herhangi bir yaralama olmadığını belirtti.

Antep’te yaşanan doktor ölümünün ardından başta hekimler olmak üzere binlerce sağlık emekçisi hastanelerde iş bırakarak sağlıkta dönüşüm politikalarını protesto etmişti. Sağlık Bakanı Recep Akdağ istifaya çağırılmıştı.

Akdağ’dan sahte vaatler

Sağlık Bakanı Recep Akdağ hastalarla sık sık karşıya karşıya kalan doktorlar için özel bir hat kurularak bakanlığın hukuki takibini devreye sokacaklarını ifade etti. Sağlık Bakanı, yapılması gerekenleri tek başına teknik ve güvenlik boyutuyla algılayan bir bakışla kapılara x-ray cihazı konması vaatlerini sıralamanın ötesine geçemiyor. Sağlıkta dönüşüm adı altında ticari bir alana çekilen sağlık sistemi gün geçtikçe işçi ve emekçilere daha ağır yıkımlar dayatıyor. Bunun sonucunda ise sağlık alanındaki emekçilere yönelik şiddet olayları artıyor.

Doktorlar her Salı eylemde

Antep’te Avukat Cengiz Gökçek Devlet Hastanesi’nde Dr. Ersin Arslan’ın bir hasta yakını tarafından öldürülmesinin ardından hekime yönelik şiddete karşı sokağa dökülen doktorlar her Salı eylem yapacaklarını duyurdular.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve Ankara Tabip Odası (ATO), sağlık alanında artan şiddet olaylarıyla ilgili olarak bugüne dek başta Sağlık Bakanlığı olmak üzere yetkilileri defalarca uyarıldıklarını fakat sorunun bugüne kadar ciddiye alınmadığı vurgulayarak konuyu gündemde tutmakta kararlı olduklarını belirttiler.

Rexroth'da istifa baskısı

Bosch işçilerinin attığı adım patron ve Türk Metal çetesi tarafından boğulmaya çalışılıyor. Geçtiğimiz haftalarda genel başkan düzeyinde fabrikayı ablukaya alan Türk Metal çetesinin geri dönüş için ikna edemediği işçiler patron baskısıyla istifaya zorlanıyor.

Fabrika müdürleri devrede

Türk Metal çetesinin baskıları ve ikna girişimlerinin sonuç vermemesinin ardından devreye doğrudan fabrika müdürleri girdiler. Türk Metal çetesinin basiretsizliğini gören fabrika yöneticileri yaptıkları toplantılarla Rexroth işçilerini Birleşik Metal'den istifa etmeye zorladılar. Öyle ki bir yandan işçileri üretimin aksamaması için tehdit eden fabrika yöneticileri bir yandan da bu toplantılar nedeniyle fabrikadaki üretimi neredeyse tamamen durdurma noktasına getirdiler.

İşçileri Türk Metal'e dönmeye ikna edemeyen fabrika yönetimi, bu nedenle kozunu tamamen sendikasıylaştırmadan yana oynuyor. Ancak bu baskıya boyun eğen işçiler de bu sefer Türk Metal

çetesi tarafından zorla arabalara bindirilerek üye yapılmaya çalışılıyor.

Bosch Rexroth işçilerine “protokol” dayatması da yapılıyor. Türk Metal çetesinin, iş saatlerinde fabrikada yaptığı toplantılardan sonuç alınamaması ve bölüm şeflerinin sendika değişikliği tehditlerinin karşılık üretmemesi üzerine müdürler sendikasız çalışma protokollerini devreye soktu.

Protokolle işçilerin “ücret ve sosyal hakları korunacağı” ve “temsilcilerini demokratik olarak seçebilecekleri” iddia ediliyor. Sendikası olup da sosyal hak veren fabrikalar örnek gösterilerek işçiler istifaya çağrılıyor.

Fabrika içerisinde bir işçinin imzaladığı protokol çay ocaklarına asılarak protokol dayatması yoğunlaştırılıyor. Şu ana kadar disiplin yönetmeliğinin kullanılmadığı hatırlatılarak da aba altından sopa gösteriliyor.

Tüm baskı ve sindirme girişimlerine karşı Birleşik Metal'le yola devam etme kararında olan işçilerin ise baskılara karşı mücadeleleri ve arkadaşlarına verdiği destek devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

Asil Çelik'te direniş!

Performans düşüklüğü bahanesiyle işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi **Asil Çelik işçileri** fabrika önüne direniş çadırı kurdular. Hem Asil Çelik patronuna hem de Birleşik Metal yöneticilerine seslenen işçiler işlerine geri dönene kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

Asil Çelik işçileri adına okunan açıklamada, Asil Çelik patronunun 4 işçiyi “performans eksikliği” gerekçesiyle işten atmasının ardından onları sahiplenilen 28 işçinin “işyerini işgal etmek” ve çeşitli gerekçelerle işten atıldığı belirtildi.

Onur mücadelemiz sürecektir

Yasal olarak da haklarını aramak için sendika avukatları aracılığıyla işe iade davası açtıklarını dile getiren işçiler, her türlü yasal ve meşru hak taleplerinin yerine getirilmesi için girişimlerini sürdüreceklerini söylediler. Bundan sonra da yapacaklarının tek sorumlusunun Asil Çelik patronu olduğunu dile getiren işçiler atılan işçilerin işe geri alınmasını istediler.

Art'de iş cinayetine protesto

İstanbul Bayrampaşa'da kurulu bulunan ve mobilya aksesuarları üreten Art fabrikasında yaşanan iş cinayeti BDSP ve Metal İşçileri Birliği (MİB) tarafından 19 Nisan günü fabrika önünde protesto edildi.

Elle kumanda edilen ve malzeme taşıyan vincin halatının kopması sonucu 45 yaşındaki Recep Alıkan'ın iş cinayetine kurban gittiğinin hatırlatıldığı eylemde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması talep edildi.

“Recep Alıkan bu fabrikada katledildi! İşçi Sağlığı ve Güvenliği tedbirleri alınsın, Ölümler durdurulsun! / Metal İşçileri Birliği” yazılı ozalit ile BDSP flamalarının açıldığı eylem öncesi fabrika içinde ve çevresinde çok sayıda sivil polis konuşlanırken, Art patronu öğle arası işçilerin dışarı çıkmasını engellemek için fabrikanın iç kapısını kapattı. Tüm bu zorbalık karşısında dışarıda toplanan çok sayıda emekçi basın açıklamasını

dinlemek istedi. Ancak polis toplanan kitleyi tehditler savurarak fabrika önünden uzaklaştırdı.

Açıklamada sermayedarların aşırı kar hırsının her gün bir ya da birkaç işçinin canına mal olduğu vurgulandı. Esenyurt'ta 11 işçiyi katleden, tersanelerde işçileri paramparça ederek katledenlerle Recep Alıkan'ı katledenlerin aynı sınıfa mensup asalaklar olduğu vurgulandı. Art Aksesuar fabrikasında çalışan işçilerin düşük ücretle çalıştırılmalarının yanı sıra aylardır maaş alamadıkları, uzun çalışma saatlerine maruz kaldıkları, işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinden yoksun çalıştıkları da belirtildi.

Açıklamada ayrıca, Art patronu Mehmet Özkara'nın derhal tutuklanması gerektiği vurgulandı. Eyleme Tersane İşçileri Birliği ile Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi destek verdi.

Kızıl Bayrak / GOP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://tanitey.org>

Bursa'da bülten dağıtımı

Bursa İşçi Bülteni'nin Nisan sayısının dağıtımı, yüzlerce işçinin gittiği Demirtaş Organize Sanayi Camisi'nde yapıldı. Namaz çıkışı saatinde başlayan dağıtım ilgi büyüktü. Başta Bosch'taki gelişmeler olmak üzere bir dizi metal fabrikasından işçilerin solugunu taşıyan yüzlerce bülten kısa sürede tükendi.

Dağıtım sırasında zabıta ceza tehdidiyle müdahale etmeye kalktılar. Ancak zabıtaların keyfi tutumu boşa düşürüldü.

Kızıl Bayrak / Bursa

ELTA direnişi aynasında tersaneler...

Kazanmanın yolu fiili-meşru mücadeledir!

Tersaneler iş cinayetleri, ağır sömürü koşullarının hakim olduğu alanların başında gelmektedir. Dünya genelinde ağır ve tehlikeli işkolu olarak tanınan ve işçilerin mücadeleleri ile buna uygun yönetmeliklerin uygulandığı tersaneler, Türkiye’de ağır sömürü koşullarının hüküm sürdüğü ve “iş kazaları” ile beraber cinayetlerin yoğun yaşandığı yer olarak bilinmektedir. Dünyadaki ticaret dolaşımının %95’i deniz yolu ile yapılmaktadır. Tam da bu nedenle tersanecilik sektörü kapitalist sistem için önemli bir yerde durmaktadır.

Tersane kapitalistleri ağır sömürü koşullarını yaratmak için taşeronluk sistemini kullanmaktadırlar. Tersanelerde pilot bölge olarak taşeronluk sistemi uygulanırken, bu uygulama sermayenin iştahını kabartacak derecede tersane kapitalistlerine kârlar bırakmıştır. Burjuvaların iştahını kabartan bu kârlar, sermaye devletinin desteği ile taşeronluğu “alt işveren” tanımıyla yasal kılıf uydurularak kalıcılaştırılmıştır. Çok hızlı şekilde mobilize olan bu sistem, işçilerin haklarını gasp etmekte önemli işlevler görmektedir.

2006 yılı öncesi tersanelerde taşeronluğun getirdiği avantajlar ile çalışma koşulları sigortasız ve kayıtdışı olarak yansırken, 2006 yılından 2008 yılına kadar verilen mücadeleler sayesinde kısmi düzenlemeler yapılmıştı. Yaşanan krizle birlikte kazanılan bütün haklar, aynı anda parçalanarak yok edildi.

Spekülatif olarak çalışan ve kredilerle dönen sektördeki sermayedarlar yaşanan uluslararası krizi fırsata çevirerek durumdan kendileri lehine yararlanmak istediler. İptal edilen gemi siparişlerini bahane ederek, kendi kârlarına dokunmadan gemi imal etmek isteyen tersane patronları devletten teşvik kredileri istedi. Bu taleplere iktidardan ilk dönemlerde ret cevabı geldi. Gelen bu ret cevabı, hükümetin kendi yandaş sermayesinin dışındaki sermayedarlara geldi. Küçük firmaların yok olduğu, büyüklerin küçükleri yuttuğu bu dönemde başta Koç sermayesi olmak üzere bazı tersane kapitalistleri ve taşeronlar tekelleşti. Stratejik bir alan olan gemi inşa son dönemde devlet desteğini dolaylı olarak TSK’ya yapılan savaş gemileriyle sağladı.

Kâr üzerine kurulu kapitalist sistemin tersanelerdeki temeli işçilerin hayatları ve beleş işçilik üzerine kuruludur. Yaşanan krizle birlikte tersane sermayedarlarının yaptıkları açıklamalarda, sektörün Uzakdoğu’ya kaydığı (Çin, Kore, Vietnam), rekabet ortamının oluşabilmesi için maliyetli olan işçiliğe ayrılan giderlerin azaltılması gerektiğini ifade ettiler. Nitekim bunun bizzat uygulanması adına her yola başvurdular. Sermaye devletinin tersane kapitalistlerinin de içinde yer aldığı toplam sermaye adına bu uğurda son dönemde attığı adımlar tam da bu tespitler üzerinden şekillenmektedir. Sermayedarların üzerinde “yük” olarak duran kıdem tazminatı gibi iş güvencesini nispeten sağlayan birtakım hakların ortadan kaldırılmaya çalışılmasının amacı budur. Bu tablo haliyle tersane kapitalistlerinin de iştahını kabartmaktadır.

İşçilerin kanıyla yükselen gemilerle beraber taşeronluk sistemiyle beleş-köle işçilik uygulaması

adım adım hayata geçirildi. Taşeronluk sistemini, kendilerini gizlemek ve işçilerin sosyal haklarını daha rahat gasp edebilmek için uygulayan sermayedarlar, bu hayallerini tersanelerde büyük oranda gerçekleştirdiler. Gemilerin teslim edilen bölümlerinde, taşerona verilen hak ediş paraları, tersane patronları tarafından taşeronlarla danışıklı bir şekilde geç ödenmeye başlandı. Kriz bahanesi ile onbinlerce işçinin işine son verildi. Mücadeleler sayesinde kazanılmış (7,5 saat çalışma, sigorta, göstermelik uygulanan İSİG vb.) haklar gaspedildi. Kazanılmış hakların dışında, işverenin yapmakla yükümlü olduğu sorumluluklar ise keyiflerine bırakıldı. İşçiler çalıştıkları maaşlarını alabilmek için binbir uğraş içine girdiler. Masraflı olduğu için “işçi sağlığı ve güvenliğine” kaynak aktarmayarak ölümlere davetiye çıkardılar. Yakın dönemde ADA Tersanesi’nde geminin gününden önce yetiştirilmesi için yapılan acele çalışmadan kaynaklı patlama yaşanmıştır. Çalışma koşullarını denetleyecek bir tane bile iş güvenliği elemanı bulunmamaktadır. Çalışan işçiler üç aydır maaşlarını alamamaktadırlar. İşsizlik korkusunun, ölüm korkusunun önüne geçtiği tersanelerde işçilerin çalışma koşulları cehennem koşullarındadır.

Krizi fırsata çevirmede psikolojik olarak bir adım öne geçen tersane patronları, bir korku imparatorluğuyla tersane işçilerini uzun bir dönem sessizliğe gömmüşlerdir. Kriz öncesi dönemde verilen mücadelelerin kalıcı bir örgütlülüğe ve bilinçli bir sınıf hareketine dönüştürülemeden dar grupçu mantıkla harcanması ve heba edilmesi ise tersanelerde yaşanan koşulları daha da ağırlaştırmıştır. Öncü işçilerin ilk elden işten atılan işçiler olması ve bu saldırılara tok bir yanıt verilememesi patronların elini güçlendirirken, birçok öncü işçinin de hayal kırıklığı yaşamasına neden olmuştur. Yaşanan bu gelişmelerden de güç alan patronlar ve taşeronlar saldırdıkça saldırdı. Yevmiyeler yarı yarıya indirildi, maaşlar geri çekildi uzun dönem zam yapılmadı, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri

tümünden kaldırıldı, hak gaspları gündelik bir hal haline geldi. Aylarca işçilere maaşlar ödenmedi ve işçilerden ve öncülerden ses çıkmadı. Kısmi oranlarda tepkiler oluştu. Oluşan bu tepkilere ise tersane patronları örgütlü bir tarzda saldırdılar ve korku imparatorluğunu kurdular.

ELTA direnişi tam da bu dönemde bu sessizliğe karşı tersanelerde yankılanan bir çığlık oldu. Ağır sanayide asgari ücret düzeyinde çalışan işçiler, insanca yaşanacak bir ücret, yol paralarının yeterli bir seviyeye çıkarılması ve ikramiyeler başta olmak üzere sosyal hakların tekrardan işçilere verilmesi üzerinden bir mücadele başlattılar. En ufak hak arama durumuna azgınca saldıran taşeronlar ve RMK yönetimi öncü işçileri işten atarak saldırılarına başladı. İşçilerin talep listesindeki “insanca yaşanacak bir ücret” kısmında insanca yaşanacak ifadesine takılan patron, “insanca yaşanacak ücret ne demek” derken işçileri insan yerine dahi koymadığını göstermiştir. Vahşi kapitalizmin yaşandığı tersanelerde işçiler, bir kum torbasından daha değersiz durumdalar.

Yaşanan bu hak arama mücadelesinde, mücadele eden işçilerin hemen hemen hepsi işten çıkarıldı. Taleplerin kabul edilebilir olmadığını belirten ELTA patronu her zamanki gibi, tersane patronlarının davranış biçimi olan haramivari davranışlarıyla hak arayan işçilerin geriye dönük haklarını gasp etti. Haklarını geri alabilmek için direnişe geçen işçiler, tersane işçilerine umut oldu. Korku duvarları yıkıldı. ELTA işçilerinin birinci direnişi kısa sürdü. Kararlı ve inançlı direnişleriyle mücadelelerini sürdüren işçiler 3 gün içinde gaspedilen haklarını aldılar. İnançlı ve kararlı işçilerin mücadelesi sayesinde uzun dönemdir zam alamayan ELTA işçileri zam aldılar. Taleplerin altına imza atan işçilere az zam vererek süreci geçiştirmeye çalışan ELTA patronu, içeride baskıları da arttırarak işçilere korku salmaya çalıştı. Buna karşı yılmayan işçiler ikinci defa bir süreç başlatarak zamların düzeltilmesi üzerinden taleplerini ilettiler. Buna karşı ELTA patronu, taleplerini sunan işçileri

hiçbir hakkını vermeden işten çıkardı. Orman kanunlarının işlediği tersanelerde burjuva yasalarından doğan hiçbir hak işçilere verilmez. Sistemin doğası gereği ELTA patronu da bu kurala uyarak işçilerin geriye dönük haklarını gaspetmeye kalktı.

“Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!” sloganını bayrak edinen işçiler tüm baskılara rağmen direnişe başladılar. Direnişe başlayan ikinci ekipteki işçiler bu kez karşılarına sadece ELTA değil aynı zamanda üst işveren olan RMK Tersanesi’ni de aldılar. Her fırsatta işçinin canına okuyan tersane yönetimi ve taşeronları bu kez bir korku sardı.

İlk direnişin kazanımıyla sonuçlanmasıyla moralleri yerine gelen işçiler bu kez kolayından pes etmeyeceklerini gösterdiler. İşçilerin 21 gün süren kararlı direnişlerinin kazanımıyla sonuçlanması ise fiili-meşru militan bir hat üzerinden direniş sergilemeleri sayesinde oldu. Türlü baskılarla işçileri yıldırmaya çalışan tersane yönetimi ve taşeronun çabalarına karşılık ELTA işçileri diğer işçilerin desteğini örgütleyerek direnişlerini kazanıma götürdüler. ELTA işçilerinin RMK bünyesindeki birçok taşeronda yaşanan sıkıntıları kendi çevrelerinde toplamaya çalışarak süreci daha geniş işçilere yayma girişimleri tersane patronlarına daha da büyük korku saldı. Tersanede çalışan taşeron işçilerini, kapı önünde destek için toplayarak çalışmaya göndermeyerek, patronun adamlarına ve yalakalarına gerekli cevabın verilmesi üzerine sistemin can damarı üretimin sekteye uğratılması ile militan hat birleştirilerek süreç kazanıma götürülmüştür. Bu sayede tersane ve taşeron geri adım atarak işçilerin haklarını vermeye yanaştı.

ELTA işçileri haklarını direnişle aldı

Tuzla tersanelerinde hak gasplarına karşı direnen **Elta işçileri**, tersane yönetimi ve Elta patronunun tüm ayak oyunlarına rağmen haklarını aldılar.

Direnişlerini meşru-militan hatta çeviren Elta işçilerinin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan RMK Tersanesi yönetimi, işçilere haklarını 16 Nisan’da vereceğini ve kendilerinin garantör olduklarını söylemişti. Bu teminat üzerine direnişlerine ara veren işçiler 16 Nisan günü Elta şirketine gittiklerinde hiçbir hazırlığın olmadığını gördüler. Bunun üzerine tekrar tersane önüne gelen işçiler tersane yönetiminin verdiği sözü tutmasını talep ettiler. Yönetim tersane işçilerini oyalamak adına bir iki gün daha beklemelerini söyledi. İşçilerin iki gün bekleme kararının ardından tersane ve taşeronun oyalama çabalarının devam ettiğinin anlaşılması üzerine hem tersane yönetimine hem de Elta taşeronuna bundan sonra olacıklardan kendilerinin sorumlu oldukları ifade edildi.

Ardından TİB-DER yöneticileri ve işçiler şirket binasına giderek Elta patronu Erkan Coşkun’un odasına girdiler. İşçileri karşısında gören patronun eli ayağına dolaştı. Durumu kendi lehine çevirmek için dernek yöneticilerini dışarı çıkarmaya çalışan patrona gereken cevap işçiler tarafından verildi. İşçileri demagojik söylemlerle kandırmaya çalışan patron işçilerden kararlı ve net cevap alınca geri adım atmak zorunda kaldı. Evrakları hazırlamak için zaman isteyen patron işçilere aşağıda beklemelerini söyledi. Bunun üzerine işçiler muhasebenin bulunduğu giriş katında beklemeye başladılar.

Tersane yönetimi ve taşeronun taahhüt ettiği günde de kolayından pes etmemek adına oyalamaya dönük çevirdikleri ayak oyunları işçilerin taşeron şirketi işgal girişimi ile boşa düşürülerek püskürtüldü. Böylece geriye dönük haklar, fiili-meşru ve militan bir hat izlenerek kazanıldı.

Baskının, sömürünün ve zulmün olduğu tersanelerde işçiler haklarını ancak direnerek kazanabilmektedir. Bu direnişlerinde fiili-meşru ve militan mücadele hat izlenerek yürütülmesi olmazsa olmazdandır. Bunu da işçilerin taşeronluk sistemi ile adeta atomlarına ayrıldığı koşullarda yeniden ve inatla işçinin öz iradesi ve insiyatifi olan işçi birlikleri üzerinden yapmak gerekmektedir. Organize suç şebekesi halinde kene gibi işçilerin kanlarını emen tersane kapitalistlerinin, tersaneleri kendilerine dikensiz gül bahçesi haline getirmeye çalıştıkları koşullarda başka seçenek gözükmemektedir.

Yaşanan sorunlara karşı mücadele yürüten **Tersane İşçileri Birliği** bu bilinçle ısrarlı çalışmasını her zaman korumuş ve işçilere yol göstermiştir. “İşçi birlikleri” üzerinden havzayı kapsayan bir örgütlenme ve mücadele politikasında ısrar, çalışmaların ana eksenini oluşturmuştur. Bu ısrarın pratikle bütünleşmesi sonucu oluşan deneyimler yürünmesi gereken yolun nereden geçtiğini teyit etmektedir. Son olarak bu durumun vazgeçilmez bir kural olduğunu ELTA süreci bir kez daha kanıtlamıştır. Bu sömürü saltanatının nasıl yıkılacağına anahtarı da burada gizlidir.

Tersane İşçileri Birliği

Kısa bir zaman sonra şirket önüne polisler geldi. Duyduğu korku üzerine polisleri çağıran Elta patronu işçileri dışarı çıkarttırdı. Dışarı çıkan işçiler sorunun gün içinde çözülmemesi halinde daha sert bir biçimde tekrar içeri gireceklerini polislerin önünde Elta patronuna ifade ettiler.

İşçilerin kararlı ve örgütlü durumunu hazmedemeyen Elta patronu işçilere hazırlanan evraklara imza atmalarını ve parayı iki gün sonra yatıracıklarını söyledi. İşçiler imzaları atarak iki gün sonra paranın ellerine geçmemesi durumunda yaşanacaklardan sorumlu olmayacaklarını ifade ederek şirketten ayrıldılar. İşçilerin geriye dönük alacakları iki gün sonra bankaya yatırıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

İşçilerden belediyeye uyarı

Deri-İş üyesi Savranoğlu işçileri direnişlerinin 265. gününde gerçekleştirdikleri yürüyüşle Menemen'de kurulu fabrikanın zehir saçmasına seyirci kalan İzmir Büyükşehir Belediyesi'ni protesto ettiler.

Konak'ta yapılan yürüyüş için TÜMTİS İzmir Şube binası önünde toplanan işçilere; Billur Tuz işçileri, sendikalar ile ilerici ve devrimci güçler destek verdi.

Yolun trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından Büyükşehir Belediyesi önüne gelindi. “Aziz şaşırma sabrımızı taşıрма!” sloganlarının atıldığı eylemde konuşan Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz, Savranoğlu'ndaki direniş sürecini anlattı. Fabrikanın zehir saçmasına CHP'li Menemen Belediyesi ve Büyükşehir Belediyesi tarafından seyirci kalındığını belirten Alagöz, örgütlenme çalışması yaparken Menemen Belediye Başkanı Tahir Şahin'e giderek Savranoğlu Deri'nin 900 tonluk zehirli atk suyu Menemen Ovası ve İzmir Körfezi'ne bırakarak halkın sağlığıyla oynandığını, bu fabrikanın yasalara göre çalışmadığını söylediklerini hatırlatarak belediye yönetiminin de patronların safında durduğunu ifade etti.

CHP'li belediyenin teşhir edildiği konuşmada, sorunlar için adım atılmazsa 1 Mayıs sonrası belediyenin önünde olunacağı ifade edildi.

DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltak ve İzmir Sendikalar Birliği adına TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Günseli'nin de söz aldığı eylemde 1 Mayıs çağrısı yapıldı.

KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve BES Şube Başkanı Ramis Sağlam da direnişteki işçileri selamladı.

Son olarak İzmir Basma Kalıp işçileri adına söz alan İşçi Hakları Derneği temsilcisi, Savranoğlu, Billur Tuz ve İzmir Basma Kalıp işçilerinin sürecine değinerek patronların saldırılarına karşı örgütlenmek gerektiğini söyledi.

Eyleme Türk-İş'e bağlı sendikalar, DİSK, KESK, Mücadele Birliği, İHD, DİP ve HDK katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Malatyalı açlık grevine başlıyor

İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Genel Merkezi'nde çalışırken işten atılan ve direnişe başlayan Cansel Malatyalı, tüm baskı ve saldırılara rağmen direnişe devam ediyor.

Direniş çadırını kurduğundan beri üç kez polis saldırısına uğrayan Cansel Malatyalı, 28 Nisan'da, 2 günlük açlık grevine başlayacak.

Direnişe polis saldırısı

Malatyalı'ya destek veren güçlere 19 Nisan akşamı polis saldırdı. Oturma eylemine gece de devam eden Cansel Malatyalı ile destekçi güçler direniş alanında bulundukları sırada gece saat 00.20'de polis müdahalesi gerçekleşti.

Direniş çadırına saldıran polis Malatyalı'ya destek veren Halk Cephe'lileri gözaltına aldı. Gözaltılar Çankaya İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Polis saldırısının ardından direniş çadırı yeniden kuruldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Taşeron İşçileri Kurultayı sonuç bildirgesi:

“Kurultayın gücüyle sınıfı kazanmaya!”

15 Nisan günü Pazar günü yüzlerce işçinin katılımıyla gerçekleştirilen Taşeron İşçileri Kurultayı'nın sonuç bildirgesi yayınlandı. İşçi ölümlerine, kölelik uygulamalarına ve sömürü yasalarına karşı mücadele kararlılığının ortaya konduğu kurultayın sonuç bildirgesi şöyle:

Taşeron çalışma sistemine karşı mücadelede bir ilk adım olan Taşeron İşçileri Kurultayı, 15 Nisan 2012'de başarılı bir şekilde toplandı. Başta belediye, tersane, enerji, sağlık ve inşaat olmak üzere çeşitli sektörlerden işçilerin katılımıyla gerçekleştirilen kurultay kitlesel ve coşkulu bir atmosferde gerçekleştirildi. Taşeron kölelik dayatmasının bir dizi yönüyle ele alındığı kurultay çalışması tam bir işçi kürsüsüne dönüştü.

Tüm bunlardan da önemlisi, kurultay, taşeron çalışma sistemine karşı örgütlenme ve mücadele süreçleri açısından sonrasına dair somut birtakım sonuçlar ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu yönüyle gerek ön hazırlık sürecinde gerekse bizzat kurultayda yürütülen tartışmalarda kurultayı tamamlayacak adımlar şu şekilde tanımlanmıştır;

-Kurultay çalışması üzerinden açığa çıkan olanaklara da dayanarak taşeron çalışma sistemine karşı mücadeleyi büyütmek. Bunu örgütlü ve koordine halinde sürdürebilmek için en başta kurultay çalışmasına katılan sınıf güçleri üzerinden bir yürütme oluşturmak.

-“Taşeronlaştırmaya Karşı Mücadele Koordinasyonu” diye tanımlayabileceğimiz bu zemine dayanarak çeşitli sektörlerde taşeron işçilerin örgütlenme ve mücadele süreçlerinin ortaklaştırılması. Taşeron sistemi hemen her sektörde yaygın bir şekilde uygulanmakta, dolayısıyla sınıf kendi içerisinde binlerce parçaya bölünüp dağıtılmaktadır. Bunun önüne geçmek için taşeron ya da kadrolu, sendikalı ya da sendikasız ayrımı yapmadan bulunulan zeminlerde taban örgütlenmeleri ve işyeri komiteleri üzerinden sınıfın birliğini sağlamak. Bu uğurda çalışmalar yürütmek. Zira taşeron sistemi sadece taşeron işçilerinin değil

bütün bir işçi sınıfının sorunudur.

-Bununla birlikte belediye, metal, sağlık vb. sektörlerde taşeron çalışan işçilerin sendikal örgütlenme süreçlerinin etkin bir tarafı olmak. Bu ve benzeri sektörlerde gündeme gelen sendikal örgütlenme süreçlerini güçlendirmek. Yine aynı bakış üzerinden tersane ve inşaat gibi sektörlerde ya da küçük işletmelere dayalı sanayi bölgelerinde işçi birlikleri ve dernekleşme süreçlerini taşeron işçilerin örgütlenme zeminleri olarak değerlendirmek.

-Taşeron işçilerin sesini sınıfın diğer bölükleri ile buluşturabilmek için hali hazırda çıkarılan işçi bültenlerini daha etkin bir şekilde değerlendirmek. Yanı sıra oluşturulacak yürütme üzerinden ihtiyaca göre taşeron işçileri bültenleri, özel sayılar vb. araçlar kullanmak.

-Kurultayın hemen ardından etkin bir 1 Mayıs hazırlığı yürüterek taşeron işçilerini talepleri etrafında 1 Mayıs alanına taşımak.

-1 Mayıs'ın ardından özellikle tersane ve inşaat gibi sektörlerde sıklıkla gündeme gelen iş cinayetlerini etkin bir kampanya çalışmasına konu etmek.

-Taşeronluk sisteminin sendikal örgütlenme üzerindeki engellerini ortadan kaldırmak için oluşturulacak talepleri güçlü bir imza kampanyası ile meclise sunmak.

Yukarıda da altının çizildiği gibi taşeron işçileri kurultayı taşeron işçilerinin örgütlenme ve mücadele süreçleri üzerinden atılmış bir ilk adımdır. Kurultayda yakalanan başarı ancak devamında atılan adımlarla kalıcılaştırılabilir. İşte, kurultay üzerinden milyonlarca taşeron çalışan işçinin kürsüsü olma iddiası ile yola çıkan biz sınıf güçleri, önümüzdeki günlerde kurultaydan aldığımız güçle çalışmalarımızı sürdürmeye devam edeceğimizi buradan bir kez daha ifade ediyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Taşeron İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Çevresiz PDF kitap için: <https://halkinmizani.org>

Sağlık Bakanlığı önünde işçi kürsüsü

Sağlıkta taşeron köleliğine karşı çeşitli illerdeki hastanelerde “Güvenceli İş İnsanca Yaşam” çadırları kuran Dev Sağlık-İş, 22 Nisan Pazar günü Sağlık Bakanlığı'na yürüdü.

Taşeron sisteminin kaldırılması ve mahkeme kararlarının uygulanması talebiyle Ankara'da buluşan sağlık işçileri sağlıktaki taşeron işçi çalıştırmayı protesto etmek için buradan Abdi İpekçi Parkı'na yürüdü.

Taş-İş-Der, Eğitim Sen, BES, SES ve Enerji Sen'in de katıldığı eylemde söz alan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, sağlıkta piyasalaştırma politikalarının yarattığı sonuçlardan örnekler verdi. Sağlık Bakanı'nı istifaya çağırarak Çerkezoğlu, taşeron işçisi değil hastane işçisi oldukları yönündeki mahkeme kararlarının da uygulanmasını istedi.

Sağlık Bakanlığı'nın önünde kurulan kürsüde Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde direnen Dev Sağlık-İş üyesi Yüksel Arslan, Adana TEDAŞ'ta direnen Enerji-Sen üyesi Tayfur Karayaka, Kızılay'da işten atılan Emine Ermiş söz aldı.

Adana Balcalı Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş üyelerinden birinin çocuğu da Tayyip Erdoğan'a yazdığı mektubu okudu.

Taşeron köleliği derinleştiriliyor

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı (ÇSGB), taşeron uygulamasının yaygınlaşmasını sağlayacak bir yasa değişikliği hazırlıyor. Son günlerde artan işçi ölümlerinin, kölece çalışma koşullarının ve hak gasplarının en önemli nedenlerinden biri olan taşeron uygulamasını teşvik edecek yasa değişikliği işçi sınıfı için daha fazla esneklik-güvencesizlik anlamına geliyor.

Çalışma Bakanlığı tarafından UİS kapsamında hazırlıkları sürdürülen 4857 sayılı İş Kanunu ile Diğer Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Tasarısı Taslağı ile taşeron köleliğinin yaygınlaştırılması öngörüldü.

Hazırlanan değişiklikle İş Yasası'nın alt işvereni düzenleyen 2. maddesinin çeşitli hükümleri köklü biçimde değiştiriliyor ve tam bir taşeron serbestisi geliyor.

Bu düzenlemede taşeron uygulamasını sınırlandıran hükümler ortadan kaldırılıyor. Yeni taslakta şöyle deniyor:

“Bir işverenden, işyerinde yürüttüğü mal veya hizmet üretimine ilişkin yardımcı işlerde veya asıl işin bir bölümünde iş alan ve bu iş için görevlendirdiği işçileri sadece o işyerinde çalıştıran diğer işverene alt işveren denir.”

Böylece asıl işin bir bölümü ve aslında her bölümü hiçbir sınırlama olmaksızın taşeron devredilebilecek. Ayrıca, Mevcut İş Yasası'nın 2/8 maddesinde yer alan “İşletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işler dışında asıl iş bölünerek alt işverenlere verilemez” şeklindeki yasak da yeni hazırlanan taslak ile kaldırılıyor. Böylece asıl işin tümünün bölünerek taşeronlara verilmesinin önünde hiçbir engel kalmıyor.

Yerel işçi bültenleri 1 Mayıs'a çağırıyor!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşırken devrimci 1 Mayıs çağrısı işçilerle buluşuyor. Sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırılarının yanısıra yerel gelişmelerin de etkin biçimde işlendiği yerel işçi bültenlerinin Nisan ayı sayıları büyük oranda işçi yazılarına yaslanıyor.

İşçi sınıfı umutsuz değil!

Bölge işçilerine seslendiği ilk sayısında, sermayenin kölelik saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırın **Tuzla İşçi Bülteni**, "İşçi sınıfı umutsuz değil! Artık çaresiz değil" diyor. 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal anlamının işlendiği yazıların yanısıra petro-kimya işçilerinin kaleme aldığı 1 Mayıs yazılarında örgütlü mücadelenin önemine vurgu yapılıyor.

Bölge işçilerine çağrı

Topkapı-Gaziosmanpaşa İşçi Bülteni de 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda buluşma çağrısını bölge işçilerine taşıyor.

Kapitalist sömürüye, emperyalist saldırganlığa, faşist baskı ve teröre karşı mücadeleye çağırın bülte, gündemdeki sosyal yıkım ve kölelik saldırıları da etkili biçimde işleniyor. ART'den metal işçilerinin yanısıra Bisce ve İdol ilaç gibi fabrikalarda yaşanan sorunların da işlendiği bülte, Türk Metal çetesine büyük bir darbe vuran Bosch işçilerinin yolundan gitme çağrısı da bölge işçilerine ulaştırılıyor.

"Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın sosyalizm!"

1 Mayıs'ta alanlara çağırın **OSB-İMES İşçi Bülteni** ise Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale planlarına ve AKP hükümetinin üstlendiği taşeronluk rolüne dikkat çekiyor. Birleşik Metal'in örgütlü olduğu Penta Elektronik işçileri tarafından oluşturulan Penta 1 Mayıs Hazırlık Komisyonu'nun 1 Mayıs çağrısına da yer verilen bülten sayfalarında çok sayıda fabrikadan işçinin 1 Mayıs yazıları aracılığıyla 1 Mayıs çağrısı işleniyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için...

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs alanlarına çağırın **Emekçinin Gündemi**, Küçükçekmece bölgesindeki atölye ve fabrikalara sesleniyor.

1 Mayıs çağrısı, bölgede örgütlü sendikaların temsilci ve sendika yöneticilerinin yanısıra örgütsüz işyerlerinden işçiler tarafından kaleme alınan 1 Mayıs çağrılarıyla zenginleştiriliyor.

Taksim 1 Mayısı için araç kalkış yer ve saatlerinin de duyurulduğu bülte, direnişçi Hey Tekstil işçilerinin de 1 Mayıs'a ilişkin görüşlerine yer veriliyor.

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Gebze işçilerinin sesi, soluğu olma hedefiyle seslenişini sürdüren **Gebze İşçi Bülteni** de taşeronlaştırmaya, iş cinayetlerine, güvencesiz çalışmaya, kölelik koşullarına karşı 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çağırıyor.

Bursa'da Bosch, Gebze'de ise Cengiz Makine işçilerinin Türk Metal çetesinin esaretinden kurtulma adımlarının işlendiği bülten sayfalarında 1 Mayıs'ın tarihsel özüne dair bilgilendirme de yapılıyor. Süren işçi direnişlerine sayfalarını ayıran bülte, Taksim 1 Mayıs'ı için araç kalkış yer ve saatlerine de yer verilmiş.

Sömürüye Paydos!

Manisalı işçiler tarafından ilgiyle karşılanan Manisa işçilerinin sesi **Paydos**'un Nisan sayısında ise 1 Mayıs çağrısının yanısıra sağlık hakkı mücadelesi de bölge işçilerine güçlü biçimde taşıyor. Manisa Sağlık Hakkı Meclisi adına Zeynel Abidin Kaplan tarafından kaleme alınan bir yazının yanısıra "Bunları biliyor musunuz?" başlıklı hukuk köşesinde işçilerin soruları yanıtlanıyor.

Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal'e geçen Bosch işçilerinin yolundan ilerleme çağrısı yapan bülten, işyeri komitelerini kurma çağrısını da yükseltiyor. Bölgedeki fabrikalarda yaşanan sömürü ve kölelik koşulları ise iki kadın işçinin kaleme aldığı yazılarla net biçimde ortaya konuyor.

Bosch işçisinin yolundan ileri!

Metal işkolunun kalbi konumundaki Bursa'da bölge işçilerine seslenen **Bursa İşçi Bülteni** de, tüm metal işçilerini Bosch işçilerinin yolundan ilerlemeye çağırıyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs alanlarına çağırın bülte, 6 bin Bosch işçisinin Türk Metal çetesine vurduğu darbe kapsamlı biçimde işleniyor.

Türk Metal çetesini yıkma çağrısını metal işçilerine taşıyan bülte, Renault, Bosch ve Tofaş'tan işçilerin kaleme aldığı yazılar dikkat çekiyor. İş cinayetlerinin de gündemleştirildiği bülte, işçi yazıları aracılığıyla 1 Mayıs'ta alanlara çağırılıyor.

1 Mayıs'ta alanlara!

Kapak sayfasında işçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yapan **Ankara İşçi Bülteni** İşçiden İşçiye, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale planlarını da işliyor. Bosch işçilerinin Türk Metal çetesine attığı tokadın da anlatıldığı bülte, yer alan işçi yazıları da dikkat çekiyor.

Fabrikalardan 1 Mayıs alanına!

Kayserili işçilere düzenli seslenişini sürdüren

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Kayseri İşçi Bülteni'nin Nisan sayısı da, Kayseri'deki örgütlenme arayışının izlerini taşıyor.

Erbosan, Kumtel, Merkez Çelik, Has Çelik, Mondi, Cıngıllıoğlu, Şule, Milenyum gibi metal fabrikalarından işçilerin kaleme aldığı yazılarla dikkat çeken bülte, 1 Mayıs çağrısı da etkili bir şekilde işleniyor. Bülte, işçi yazılarında, çeşitli fabrikalarda yaşanan sorunlar 1 Mayıs çağrısıyla bağlantılandırılıyor.

Türk Metal çetesini yıkalım!

Merkezi olarak çıkartılan ve Türkiye'nin çeşitli sanayi havzalarında örgütlü-örgütsüz metal işçilerine ulaştırılan **Metal İşçileri Bülteni**'nin Nisan sayısında ağırlıklı olarak Bosch'ta yaşanan gelişmeler işleniyor.

Kapak sayfasında 1 Mayıs çağrısının yer aldığı bülte, çeşitli kentlerden metal işçilerinin yazıları da göze çarpıyor. Türk Metal çetesini yıkmaya çağrısının yapıldığı bülte, Bosch işçilerinin ifadelerinden, Bursa'da yaşanan gelişmeler ele alınıyor. Habaş Demir Çelik ve SİDER işçilerine seslenen yazıların da bulunduğu bülte, Türk Metal çetesinin elinde bulunan Mercedes Benz fabrikasında yaşananlar da teşhir ediliyor. Bülte, ayrıca, geçtiğimiz haftalarda direnişlerini sonlandıran MEPA işçileri tarafından kaleme alınan yazıya da yer veriliyor.

Direnişçiler 1 Mayıs'a çağırıyor!

Billur Tuz direnişinin 110. gününde Çiğli Organize Sanayi Bölgesi içinde fabrika önünden Organize Müdürlüğü önüne yürüyüş yapıldı. BDSP'nin de destek verdiği eylem sendikalar ve ilerici güçler de katıldı.

Petrol-İş Aliğa Şubesi üye ve yöneticileri, TÜMTİS üye ve yöneticileri, Tez-Koop-İş İzmir 1 ve 2 No'lu şube yöneticileri ve üyeleri, Basın-İş üye ve yöneticileri ile direnişteki Savranoğlu işçileri kitlesel olarak katılırken Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi Totomak, ZF Lemförder ve Schnieder Elektrik fabrikalarındaki üyeleriyle en kitlesel katılan sendika oldu.

Yürüyüş boyunca ses aracından 1 Mayıs marşı çalındı. Yürüyüşte Billur Tuz işçileri bildiri dağıtımı yaparken Petrol-İş Sendikası üyeleri de kendi sendikalarının hazırladığı "Sendikalı ol" broşürlerini de fabrika önlerinde eylemi seyreden işçilere dağıttılar.

Çiğli Organize Müdürlüğü önüne gelindiğinde burada Gürsel Köse, tüm katılımcı kurumların isimlerini okuyarak herkese katıldığı için teşekkür etti. Basın-İş üyesi Etapak Ambalaj ve Amcor Packing işçilerinin de destek verdiği eylemde KESK Dönem Sözcüsü Ramiz Sağlam alarak Savranoğlu ve Billur Tuz işçilerinin direnişini selamladı.

Sendikal Güç Birliği Platformu İzmir bileşenleri adına TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, herkesi 1 Mayıs'ta eşitle, dostuyla, çocuğuyla, komşusuyla, akrabasıyla 1 Mayıs alanına çağırdı. Bütün işçilerin sendika önlükleriyle katıldığı eylemde yaklaşık 350 işçi yer aldı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

(7 Mayıs 2011)

1 Mayıs'ın, işçi sınıfının "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak, uluslararası işçi hareketinin tarihinde özel bir politik anlamı ve önemi olduğunu, tarihi boyunca buradan gelen bir özel ilgiye ve coşkuya konu edildiğini biliyoruz. Bununla birlikte, özellikle son otuz yıl üzerinden bakıldığında, pek çok ülkede 1 Mayıs'ın artık tarihi anlamına ve siyasal önemine uygun biçimde kutlanamadığını da biliyoruz. Bugün özellikle de kapitalist metropollerde 1 Mayıs, militan bir mücadele gününden çok bir tür seremoni sınırlarında kutlanmakta, yeterli ilgi ve katılımdan da yoksun kalmaktadır. Oysa Türkiye'de bu açıdan durum temelden farklıdır. Yakın geçmişte olduğu gibi bugün de. Türkiye'de 1 Mayıs'ın toplumsal mücadelenin verili gelişme düzeyini bile aşan bir anlamı, önemi ve dolayısıyla etkisi var. Nitekim uzun yıllardan beridir buna uygun düşen bir ilgiye ve katılıma da vesile olmaktadır.

Bu yılın (2011) Taksim 1 Mayıs'ına Avrupa'dan gelmiş bir grup gazetecinin gördükleri manzara karşısında düşükleri şaşkınlığı dile getirmeleri medyaya da yansdı. Dünyanın hiçbir yerinde artık böyle bir 1 Mayıs yok diyorlarmış, ki büyük ölçüde haklılar da. İstanbul'daki kadar büyük bir kalabalık, böylesine bir coşku, bu denli belirgin bir politik atmosfer, bu kadar çok kırmızı bayrak, boy boy Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao posterleri, tüm bunlar bugünün dünyasında artık pek yok. Ama Türkiye'de var, bu yılın Taksim 1 Mayıs'ının tüm görkemiyle tanıklık ettiği gibi. Evet, gerçekten de dışardan gelip izleyen birini şaşkınlığa düşürebilecek bir tablo bu. Bir dönemdir dünyanın en görkemli 1 Mayıs'ları artık İstanbul'da kutlanıyor. Havana'yı dışında tutunuz; Havana bir devrim ülkesinin başkentidir ve bu kentte milyonu bulan bir katılım, söz konusu olan da Küba olunca, tümüyle anlaşılır bir şeydir. Ama kapitalist bir ülkede ve bir toplumsal-siyasal muhalefet tavrı olarak, kurulu düzene karşı bir siyasal duruş ve çıkış olarak, bugünün dünyasında en kalabalık 1 Mayıs kutlamaları, tartışmasız olarak İstanbul'da yapılıyor. Ve bu yıllardır böyle.

Fakat sorun kutlamaların kitlesel olmasından da ötedir. Türkiye'de 1 Mayıs'lar belirgin bir politik öze ve niteliğe sahiptir. Daha da ötesi, Türkiye'de 1 Mayıs, devrim mücadelesiyle özdeşleşmiştir. Bunu devrim cephesi kadar düzen cephesi de böyle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

2011 1 Tür

görüyor. Belki sembolik bir yön ama bu gerçek kendini Türkiye'ye özgü 1 Mayıs Marşı üzerinden ayrıca ortaya koyuyor. Bu marş, '70'li yılların, o coşkulu devrimci yükseliş döneminin ürünüdür ve bu bile başlı başına son derece anlamlıdır.

Uzun onyıllar boyunca Türkiye'de yasaklanan ve unutturulan 1 Mayıs, '70'li yılların devrimci yükselişi içinde adeta yeniden doğdu. Osmanlı'nın son yıllarında işçi hareketi için 1 Mayıs var, ilk kez olarak 1911'de Selanik'te, ardından 1912'de İstanbul'da kutlanıyor. 1920'li yılların ilk yarısında, işgal yıllarında ve Cumhuriyet Türkiye'sinde 1 Mayıs var, işçiler İstanbul'da 1 Mayıs'ı kutluyor. 1925'te Tahrir-i Sükun'la birlikte yasaklanıyor. '30'lu yıllarda kemalist rejim onu düzmece 1 Mayıs Bahar Bayramı ile ikame etmeye ve böylece tümünden unutturmaya çalışıyor. Bunda başarı da sağlıyor. Nitekim bunun ardından uzun onyıllar boyunca Türkiye'de 1 Mayıs kutlanmıyor. 1960'lı yıllarda görkemli bir sosyal uyanış var, büyük bir görkemli sol politizasyon var, parlamentoda 15 milletvekili ile temsil edilen o gün için önemli bir sol parti var. Ama 1 Mayıs buna rağmen hala da yok.

Türkiye'de 1 Mayıs ilk kez olarak 1976 yılında yeniden gündeme geldi ve Taksim meydanında görkemli bir işçi, emekçi, gençlik ve ilerici aydınlar gösterisi olarak gerçekleşti. Bu ilk 1 Mayıs'a kalabalıklar İstanbul'un dört bir yanında coşkulu kabileler halinde aktılar, devrimci türküler ve marşlar eşliğinde. DİSK bünyesindeki işçilerin örgütlü katılımı fazlasıyla anlamlı ve güçlüydü. İşçiler fabrika kabileleri halinde ve siyasal şiarlar içeren kendi fabrika pankartlarıyla katılmışlardı, yeni dönemdeki bu ilk büyük 1 Mayıs kutlamasına.

1 Mayıs'ın yeniden kutlanmasına vesile olan 1976 yılı, denebilir ki yeni devrimci yükselişin de en coşkulu ve kitlesel yılıydı. Bu sermaye düzenini ve arkasındaki emperyalist güçleri ürküttü ve harekete geçirdi. Sermaye iktidarı çok geçmeden bu görkemli yükseliş sistemli faşist baskı ve terörle, birbirini izleyen provokasyonlar ve kitlesel katliamlarla, zaafa uğratmaya ve giderek boğmaya girişti.

1970'li yılların ikinci yarısı, Türkiye'de devrimci umutların çok güçlü olduğu bir tarihi dönemdi. Devrimci yükselişin bir ürünü olarak, dönemin devrimci gruplarını çevreleyen binlerce, onbinlerce, bazıları için yüzbinlerce kişiden oluşan büyük bir taraftar

Mayısı aynasında ye'de 1 Mayıs

H. Fırat

kitlesi vardı. Toplamında büyük bir devrimci kabarmaydı sözkonusu olan. 1 Mayıs bu devrimci kabarmanın içine doğdu ve devrimci hareketin bütünü tarafından militan bir coşkuyla sahiplenildi. Bu nedenle de dolaysız bir biçimde devrim ve sosyalizm davasıyla iç içe geçti, adeta bununla özdeşleşti. O muazzam sosyal uyanışın, o büyük devrimci kabarmanın içine doğması, onun dolaysız bir ürünü olması, 1 Mayıs'ı Türkiye'de basit bir seremoni olmaktan çıkardı, düzene karşı gerçek bir politik gövde gösterisi haline getirdi. 1 Mayıs'ın Türkiye'de 1976'daki yeniden doğumunda bu var, bu kendine özgü gerçeklik var. Düzenin karanlık güçlerinin, 1976'daki görkemli kutlamanın hemen ardından, yalnızca bir yıl sonra, 1 Mayıs'ı büyük bir provokasyona konu etmeleri, acısı hala unutulmayan alçakça bir katliamla onu kana bulamaları ve bundan böyle hedef tahtasına oturtmaları, bütün bunlar kuşkusuz boşuna değildi.

Bütün bunlarla, Türkiye'de 1 Mayıs'ın büyük bir devrimci yükselişin içine doğduğunu vurgulamış oluyorum. Bu gerçek, tüm baskı ve teröre, yasaklar ve katliamlara rağmen Türkiye'de bitmeyen 1 Mayıs coşkusunun nedenlerine de ışık tutmaktadır.

Özellikle Avrupa'da 1 Mayıs'ın gündeme gelişi bu açıdan temel önemde farklılıklar içerir. 1 Mayıs kaynağını ABD'den, Amerikan işçi hareketinin 8 saatlik işgünü mücadelesinden, 1 Mayıs 1886 yılında gerçekleşen büyük işçi eylemlerinden alıyor. Buna karşı 4 Mayıs 1886'da Şikago'da gerçekleştirilen bir provokasyonun ardından 4 işçi liderinin idam edilmesiyle tarihe yazılan 1 Mayıs'ı, 1889 yılında II. Enternasyonal dünya çapında bir birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlama kararı alıyor. Bu kapitalizmin barışçı gelişme dönemi Avrupa'da. Sınıf çelişkileri çok yumuşak ve mücadele tümüyle barışçıl biçimler içerisinde seyreliyor. Parlamenter mücadele ve sendikalar herşeyin eksen ve odağı durumunda. Böyle bir dönemde emekçiler kitlesel olarak katılsalar bile, 1 Mayıslar militan devrimci bir hava taşıyor, bugünün Avrupa ülkelerindekine benzer tonda kutlamalar bunlar.

(...)

1 Mayıs'ın Türkiye'de yeniden gündeme gelişinin kendine has bazı temel önemde özellikleri var. 12 Mart kanlı darbesinin ardından, o sarsıcı idamların, kanlı katliamların, o devrimci yığıtıkların ardından, '74 yılından başlayarak büyük bir devrimci uyanış, büyük bir toplumsal politizasyon var o günün Türkiye'sinde. Yaygın grevler var, güçlü bir anti-faşist halk hareketi var. Ve bütün bunların içinde yeniden 1 Mayıs var. Bir dizi sol örgüt var, tümü de marksist olmak iddiasında, tümü de devrimi hedeflediklerini söylüyorlar. Bu, dönemin gerçekte reformist olan akımları için de geçerli. Dolayısıyla 1 Mayıs devrimin 1 Mayıs'ı oluyor, devrimle özdeşleşen bir 1 Mayıs olarak gündeme geliyor.

1 Mayıs kendi çözümünü koydu ortaya. Gerçek özgürlük, tam eşitlik ve gönüllü birlik! Nerede? 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs meydanında. O 1 Mayıs meydanında özgürlük vardı, eşitlik vardı ve gönüllü birlik vardı. Müzik gruplarında eşitlik var, yapılan açıklamalarda, okunan bildirilerde eşitlik var, kutlama alanında her anlamda özgürlük, eşitlik ve dolayısıyla da gönüllü birlik var. İşte bu, en sembolik biçimiyle, devrimin çözümüdür.

Bunun üzerine 1 Mayıs provokasyonu ve katliamı da binince, kanla yoğrulmuş bir güne dönüşüyor. Türkiye'nin o günkü devrimci gelişme sürecini sabote etmeye yönelik bir provokasyon ve 12 Eylül'e de bir hazırlıktı '77 Taksim katliamı.

Bunun içinde anlam kazanmış bir 1 Mayıs'ımız var bizim. Bu anlamda bizim kendimize özgü yönleri güçlü olan 1 Mayıs'ımız var. Biz devrimci bir yükselişin içinde 1 Mayıs'ı devrimin 1 Mayıs'ı haline getirmişiz. Bu ertesi yıl büyük bir provokasyonla, kanlı bir katliamla karşılanmış. Her 1 Mayıs'ta önce '77'de katledilenler için tören yapılması, ardından 1 Mayıs kutlanması bu açıdan anlamlıdır. Buradan gelen bir 1 Mayıs kültürümüz, böyle şekillenmiş bir 1 Mayıs geleneğimiz var bizim, kendine özgü yanları olan. Ve buna da devrimci dizelerden oluşan son derece güzel ve coşkulu bir 1 Mayıs marşı eşlik ediyor. Sözleriyle de, coşkulu melodisiyle de, son derece anlamlı, devrimci bir marş bu. İşte böyle devrimle özdeşleşmiş bir gün bizde 1 Mayıs. Egemen sınıf da, ezilenler ve onların politik temsilcileri de bunu hep böyle yapıyorlar, böyle

kabul ediyorlar.

Doğal olarak 12 Eylül askeri faşist rejimi döneminde 1 Mayıs kutlanamadı. Ama sonrasında, sol ve toplumsal muhalefet yeniden toparlanmaya çabalarken, 1 Mayıs'a da anlamına yaraşır tarzda sahip çıkıldı. Daha '80'li yılların ikinci yarısında ve yasaklara rağmen 1 Mayıslarda binlerce kişi alanlara çıktı, yasaklar çiğnendi, çatışmalar yaşandı, 1 Mayıs için yeni şehitler verildi. '90'lı yıllarda 1 Mayıs'ı kazanma ve kutlama mücadelesi yeni bir düzeye çıktı. 1 Mayıs devrimin, devrimciliğin onuru haline geldi. Bu mücadele yıldan yıla böyle sürdürüldü. '95 ve '96'da devrimci grupların kitlesel olarak katıldığı görkemli 1 Mayıslar yapıldı. O dönemde bir devrimci hareketimiz vardı iyi kötü. Devrimci hareket ile reformist hareket arasında belirgin ayrım çizgileri vardı, dönemin devrimcileri tarafından bilinen ve önemsenen.

Özellikle 2005 sonrasında 1 Mayıs mücadelesi yeni bir boyut kazandı. 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi ve Taksim'de kutlanması talebi yükseltildi. 12 Eylül sonrası dönemde ve daha 80'li yılların sonundan

İtibaren Taksim mücadelesi hep verilmişti, Taksim ajitasyonu hep yapılagelmisti. Bu mücadele 2005 sonrasında yeni bir ivme kazandı. Devrimci 1 Mayıs Platformu adı altında, herşeye rağmen ayakta olan ve bir araya gelebilen devrimci gruplar, çok özel bir tarzda bunun mücadelesini verdiler. İşçi sendikaları DİSK üzerinden bunu bir biçimde sahiplendiler. DİSK, her ne kadar her seferinde son anda çark ettiyse de, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlaması gerektiğini sürekli savundu, böylece bu istemin meşruluğuna katkıda bulunmuş oldu, bununla da güç ve prestij kazandı.

Son iki-üç yılda devlet Taksim'i vermemek için son bir direniş gösterdi. Buna yönelik girişiminde, köprüleri kapayarak, otobüsleri engelleyerek İstanbul'da hayatı felç etti. 1 Mayıs tatil olmadığı halde, tatil olmayan bir günde hayat felç edildi ve böylece aslında 1 Mayıs İstanbul çapında kutlanmış oldu. Ardından, daha sonraki yıllarda demek istiyorum, AKP özel bir tarzda tüm İstanbul polisini Taksim'e dökerek kutlamaları engellemeye çalıştı, ancak bunun yol açtığı olayların da yankısı büyük oldu. Sonuçta 1 Mayıs'ın büyük bir toplumsal meşruiyet kazandığını gördüler. Buna direnmenin olanaksızlığını, bunun yalnızca sürekli yıpranma getirdiğini farkettiler, oysa buna boyun eğmenin itibar bile kazandırabileceğini düşündüler ve nihayet geri adım attılar. 1 Mayıs yeniden tatil günü ilan edildi ve sonunda Taksim ilk kez olarak bu yıl görkemli 1 Mayıs kutlamalarına resmen açılmış oldu.

Yıllardır Taksim'i vermiyorlardı, vermemek için de her yola ve yönteme başvuyorlardı. Dolayısıyla bu onlardan zorlu, inatçı ve sabırlı bir mücadele ile koparılıp alındı.

Türkiye devrimci hareketi özellikle son onbeş yıl içinde iyiden iyiye zayıfladı. Devrimci kimlik yönünden olduğu kadar fiziki olarak da büyük ölçüde tasfiye oldu. Devrimci kimliğin tasfiyesi tüm açıklığı ile bugün gözler önündedir. Bugün yeni bir seçim dönemi içindeyiz ve izlenen seçim politikaları üzerinden bunu bütün açıklığıyla görüyoruz. Artık devrim yok, artık yalnızca "toplumu demokratikleştirme" söylemleri var. Tüm tasfiyeciler ve kuyrukçu solun ortak söylemi bu. Seçim Bloku'nun söylemi de bu. Kürt hareketinin ise bütün bir programının ekseni zaten bu. Geline yer de artık açık seçik biçimde tanımlanabilen bir devrimci hareketimiz yazık ki yok. Herşeye rağmen

devrimcilikte tutunmaya çalışan bazı grup ve çevreler var. Sınıf devrimciliğinin temsilcisi olarak TKİP var. Kendi çapında küçük-burjuva devrimciliği çizgisinde yürüyen, bunda ısrarlı görünen DHKP-C var. Bu aynı çizgide bir kaç önemsiz grup daha var ama işin aslında devrimci hareketin büyük ölçüde tasfiyeye uğradığı ve en zayıf olduğu bir evredeyiz.

Ama işte buna rağmen, Türkiye'de devrimle özdeşleşmiş 1 Mayıs en görkemli bir biçimde kutlanabiliyor. Kutlamalarda en çok atılan sloganlar da devrime ve sosyalizme ilişkin olabiliyor. Kimse oraya reformist sloganlarla, reformist pankartlarla gelmiyor. Bir dizi grup oraya kızıl bayraklarla, devrim ve sosyalizm söylemleriyle geliyor. Katılımı gerçekleştiren parti ve örgütlerin ne olduğundan bağımsız olarak, devrimin ve sosyalizmin 1 Mayıs'ı kutlanıyor. İnsanlar bu heyecanı yaşıyorlar. Devrime en uzak olan insanlar, o yorulmuş eski devrimciler bile oraya bir günlüğüne devrim ve sosyalizm havası solumak üzere geliyorlar. Zira böyle bir atmosfer oluşuyor 1 Mayıs alanlarında, tarihinden gelen o büyük gücü, esini ve birikimiyle.

Şurası yeterince açık değil mi? Dünyanın en görkemli, en politik, devrim ve sosyalizmle özdeşleşmiş bir 1 Mayıs'ını yaşıyor bugünün Türkiye'si. Hangi Türkiye bu? Gericiliğin bir ağırlık olarak toplumun üzerine çöktüğü bir Türkiye. AKP'nin oy oranlarının yüzde 45-50'lerde olduğunun tartışıldığı bir Türkiye. Ama böyle bir Türkiye'nin, 1 Mayıs'ların coşkusu üzerinden bakıldığında, bir devrim toprağı olduğu da çıkıyor ortaya. Tekelci sermayenin elindeki televizyonlar uzun saatler boyunca Taksim 1 Mayıs kutlamalarını canlı yayın olarak veriyorlar. Neden peki? Çünkü 1 Mayıs'ın artık büyük bir toplumsal meşruiyeti var da ondan. Onun artık yasal olarak da tatil ve bayram ilan edilmesi boşuna değil. Daha üç-beş sene önce bile kimin aklına gelirdi bunun olacağı, böyle bir şeyin başarılabacağı?

Eski solcu olduğu anlaşılan bazı AKP milletvekilleri de Taksim kutlamalarına gelmiş, canlı yayında konuşuyorlar. Bakınız diyorlar, burada gerçek bir özgürlük ortamı var; her renk, her dil, her kültür, her milliyet var. Ve 1 Mayıs büyük bir kardeşlik havası içerisinde kutlanıyor. Düşünün, bunu gericiler, bugünün iktidar partisi mensupları söylüyor.

İyi ama bu, gerçekte işçi sınıfı demokrasisinin

başarısıdır. 1 Mayıs'ta bu böyle oluyor. Başka hiçbir bayram farklı kültürleri, farklı ezilen katmanları, farklı sosyal ya da siyasal sorunları olan kesimleri, Türkleri ve Kürtleri, Ermenileri ve Rumları, futbol taraftarları ve yeşilcileri, feministleri, özetle toplumun tüm ezilen kesimlerini ya da katmanlarını bir araya getiremiyor. Bunu sınıf hareketine ait tarihi ve enternasyonal bir gün, bunu 1 Mayıs başarabiliyor. Bütün bu kesimleri kendi birleştirici devrimci atmosferi içerisinde 1 Mayıs başarabiliyor. 1 Mayıs'ın kürsüsünde bildiri Türkçe ve Kürtçe okunuyor. Kürt hareketi kendini en özgür bir biçimde ifade edebiliyor. Flamalarıyla olduğu kadar sloganlarıyla da. Yüzbinleri bulan bir gösteride bunlar o denli olağan bir biçimde yaşıyor ki. Kürsüden "Sarı gelin" Ermenice söyleniyor. Grup Yorum Türkiye devrimi, Ageri Jiyan Kürdistan devrimi adına çıkıyor oraya. Kardeş Türküler Anadolu halklarının tarihsel ve kültürel kardeşliği adına çıkıyor oraya. Ve buna içinde Türk-İş ile öteki gerici sendika konfederasyonlarının yer aldığı tertip komitesi rıza göstermek durumunda kalabiliyor.

1 Mayıs kendi çözümünü koydu ortaya. Gerçek özgürlük, tam eşitlik ve gönüllü birlik! Nerede? 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs meydanında. O 1 Mayıs meydanında özgürlük vardı, eşitlik vardı ve gönüllü birlik vardı. Müzik gruplarında eşitlik var, yapılan açıklamalarda, okunan bildirilerde eşitlik var, kutlama alanında her anlamda özgürlük, eşitlik ve dolayısıyla da gönüllü birlik var. İşte bu, en sembolik biçimiyle, devrimin çözümüdür.

1 Mayıs'ın birleştirici, kucaklayıcı ve sorunsuz çözücü gücünü düşünün. Politik Kürt hareketinin bu toplumda kendini en rahat, en özgür, Türk ve öteki milliyetlerden kardeşleriyle dayanışma içerisinde hissedebildiği tek yer orası. Orası ne? Orası devrimin zemini, orası Türkiye'de devrimle özdeşleşmiş 1 Mayıs alanı. Devrimin çözümü, devrimin demokrasisi, devrimin kucaklayıcılığı, devrimin birleştirici gücü işte bu!

Ve bunun arkasında tarihsel birikimi ve toplumsal gücüyle işçi sınıfı var. Çünkü 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Anlamını, gücünü, birikimini, tarihsel esinini bu sınıftan alıyor.

(...)

(EKİM, Nisan 2012 tarihli 281. sayısından alınmıştır...)

Savaş kışkırtıcılığının başını Erdoğan'la Katar Emiri çekiyor

Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, MİT şefi Hakan Fidan ve bazı bakanları yanına alarak Katar'a giden dinci-Amerikancı iktidarın başı Tayyip Erdoğan, "babasına karşı darbe yapan Emir" olarak bilinen Şeyh Hamad bin Jabir el Tani ile özel görüşme gerçekleştirdi. Doha'da yapılan bir toplantıyı bahane ederek Katar'a giden AKP şefinin gündeminde, Suriye'ye müdahale konusu vardı.

Erdoğan-El Tani ikilisi, ne pahasına olursa olsun, emperyalist güçlerin Suriye'ye karşı saldırıya geçmesi gerektiğini savunuyor. Baas karşıtı paralı askerleri finanse eden, silahlandıran, eğiten, ileri karakollar kuran, el Cezire aracılığıyla savaş borazanları çalan Türkiye ve Katar devletleri, aylardan beri çatışmanın fiili tarafı durumundadırlar. Bölgedeki gericiliğin bu iki üssünün şefleri, emperyalist saldırının başlatılması için Annan Planı'nı sabote ediyor. Zira bunlar, Şam'da kendileri gibi Amerikan uşağı bir yönetimin başa getirilmesi için çalışmayı "kutsal vazife" addetmiş görünüyorlar.

İkisi de savaş istiyor

Aylardan beri Suriye'ye karşı saldırgan bir politika izleyen Erdoğan-El Tani ikilisi, kendi başlarına böyle bir saldırıya girişme olanağından yoksun oldukları için emperyalist güçlerin saldırıya geçmesi için yoğun mesai yapıyorlar. Ahlaksızlık, riyakârlık ve saldırganlıkta sınır tanımayan bu ikili, Washington'daki ağababalarını saldırıyı başlatma konusunda ikna etmeye çalışıyorlar. BM'yi devre dışı bırakıp işi savaş aygıtı NATO'ya havale çabasına girişen Ankara'daki tetikçi takımı, "tek yol var; o da Suriye'ye saldırıp yönetimi değiştirmektir" tezini savunuyor. Babasını alaşağı eden Doha'daki küstah emir El Tani de bu tezin harareti destekçisidir.

Kendileri Suriye'nin içişlerine pervasızca müdahale ederken, sınırlarının ihlal edildiğini iddia edip NATO'yu işin içine katmaya çalışan Ankara'daki işbirlikçi takımı, - üye bir ülke saldırıya uğradığında NATO tarafından savunulacağını ön gören- 5. Madde'yi tartışmaya açtı. Türkiye sınırlarını "NATO sınırı" ilan eden Ahmet Davutoğlu, emperyalistleri Suriye'ye karşı saldırı düzenlemeye çağırarak kadar zıvanadan çıktı.

El Cezire kanalını ahlaksızca kullanarak savaş borazanlığı yapan Katar Emiri ise, paralı askerlere bol miktarda petro-dolar akıtarak çatışmaları körüklemekle kalmıyor, Suudi Arabistan'la birlikte Arap Birliği üzerinde baskı oluşturarak emperyalist saldırganlığa zemin hazırlamaya da çalışıyor.

Irak'ın yıkılıp yıkılmasına ve 1.5 milyon insanın katledilmesine destek veren bu ikili, şimdi de aynı belayı Suriye halklarının başına sarmaya çalışıyor. Sadık Amerikan uşaklıklarını kullanarak, Pentagon'un savaş baronlarını harekete geçirmeye çalışan bu ikili, uğursuz girişimleri öyle bir noktaya varmış ki, ABD basını bile Türkiye ile Katar'ın da dahil olduğu Körfez ülkelerinin Washington'u Suriye'ye müdahale etmesi konusunda ikna etmeye çalıştıklarını yazmaya başladı.

İkisi de ABD emperyalizminin saldırı üssüdür

Bölgesel gericiliğin merkezleri olan Türkiye-Katar rejimlerinin bir diğer ortak noktası, işgalci ABD savaş makinesinin ileri karakolları olmalarıdır.

İncirlik başta olmak üzere, Türkiye topraklarına serpiştirilen ABD ve NATO üsleri, 60 yıldan beri bölge halklarına karşı saldırı merkezleri olarak kullanılıyor. Son olarak bunlara Kürecik'te kurulan ve milletvekili olsa bile Türkiye vatandaşlarının giremediği NATO'nun füze kalkanı eklendi.

Ülke topraklarını emperyalist zorbalara peşkeş çekmekle yetinmeyen Türk sermaye devleti, ABD adına doğrudan tetikçilik de yaparak, emperyalistlerin komşu halklara karşı işledikleri suçlara da ortak olmuştur/olmaktadır.

Küçük bir ada devleti olmasına rağmen, ABD'nin Ortadoğu'daki bütün militarist saldırılarını yöneten "Komuta Merkezi"nin (CENTCOM) ileri karargâhına ev sahipliği yapan Katar da Pentagon'un önemli saldırı üslerinden biridir. Babasını devirerek iktidara yerleşen El Tani'nin küstahlığının bir nedeni de, ABD ile giriştiği bu suç ortaklığından kaynaklanıyor.

Irak işgalinin merkezi olan CENTCOM, İran'a yakınlığından dolayı, savaş baronlarının elindeki en büyük askeri koz durumundadır aynı zamanda.

Suriye'ye saldırmaları için Washington'daki efendilerine yalvaran Erdoğan-El Tani ikilisi, halkların kanıyla karılacak pastadan büyük bir dilim kapma derdindeler. Fütursuzca savaş istemelerinin temel nedenlerinden biri budur.

Bölge halkları saldırganlık ve savaşa karşı mücadele etmelidirler

Savaş çıkırtkanlığı yapan bölgedeki gerici rejimlerle Washington'daki ağababaları, halklara karşı yeni bir cephe açmaya henüz muvaffak olamadılar. Fakat bu, yıkım savaşı tehlikesinin geçtiği anlamına gelmiyor. Tüm bölgeyi tutuşturma ihtimali yüksek olmasına rağmen Suriye'ye saldırı düzenlenmesi için devam eden girişimler, bölge halklarının ciddi bir riskle karşı karşıya bulunduklarının somut göstergeleridir.

Bu tehlikeyi savuşturmak için emperyalist saldırganlık ve savaş planlarına karşı mücadele etmek ne kadar önemliyse, bu saldırganlığın bölgedeki suç ortaklarına karşı mücadele de en az o kadar önemlidir. Zira temsil ettikleri burjuvazi ile bu güçler, emperyalizmin bölgedeki iç dayanakları ve suç ortaklarıdır.

Başta ilerici ve devrimci güçler olmak üzere bölge hakları, emperyalizme ve bölgedeki tetikçilerine karşı birleşik, militan, kitlesel bir mücadele yükseltmeden savaş ve yıkım tehlikesini ortadan kaldıramazlar. Bölge halklarının kendi gelecekleri için bu mücadeleyi yükseltmek dışında bir çıkar yolları kalmamıştır.

AB'den Suriye'ye "yaptırım"

Avrupa Birliği, ateşkese uymadığı gerekçesi ile Suriye'ye yeni bir "yaptırım" kararı aldı. 14. kez alınan yaptırım kararının hedefinde Şam yönetiminin lüks yaşantısının olduğu iddia edildi.

Lüksemburg'da bir araya gelen 27 AB ülkesinin dışişleri bakanları, Suriye'ye lüks eşyalar ile muhalefeti bastırmaya yarayabilecek ürünlerin ihraç edilmesini yasaklama kararı aldı. Tam olarak hangi ürünlerin yer alacağı ayrıntılı olarak tespit edilmesi gerektiği de belirtildi. Diplomatik çevreler, bu ürünler arasında pahalı saatler ya da lüks gıda ürünleri olabileceğini tahmin ediyor.

Ayrıca, Suriye'de emperyalistler tarafından desteklenen "muhaliplere" karşı kullanılabilecek her türlü malzemenin de Suriye'ye girmesinin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

engellenmesi kararı alındığı bildirildi.

AB emperyalistleri Şam yönetiminin lüks hayatını hedef aldıkları yönünde bir yanılsama yaratarak ülke içindeki "muhalipleri" koruma altına çalışıyorlar.

AB ülkeleri böylece 14'üncü kez yaptırım kararı almış oldu. Geçtiğimiz aylarda silah ve petrol ambargosu ile Suriye'nin malî sistemini hedef alan yaptırım kararları alınmıştı. Ayrıca AB içerisinde, aralarında Devlet Başkanı Beşar Esad'ın aile fertleri de olmak üzere Suriye yönetiminden 138 kişiye seyahat yasağı getirilmiş ve banka hesapları dondurulmuştu.

AB'nin bu kararından hemen önce de BM Güvenlik Konseyi, Suriye'deki gözlemci sayısının 300'e çıkarılmasına karar vermişti.

Fransa'da sosyal-liberal Hollande dönemine doğru

Volkan Yaraşır

Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinin birinci turu yapıldı. Yarı başkanlık sisteminin olduğu Fransa'da, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde balotaj sistemi uygulanıyor. Sisteme göre adaylardan biri oyların %50.1'ini alamadığı takdirde, ikinci tur seçimlere geçiliyor. Birinci turda en çok oy alan iki aday, ikinci turda yarışıyor.

Fransa'da seçimler kritik bir konjonktürde yapıldı. Mali kriz, seçimlerin atmosferini direkt olarak belirledi.

Seçim sonuçları şöyle gerçekleşti: Sosyalist Parti adayı François Hollande oyların %28.6'sını, Halk Hareketi için Birlik adayı Nicolas Sarkozy %27.1'ini, neo-faşist parti Ulusal Cephe'nin adayı Marine Le Pen %18'ini, Komünist Parti, Yeni Antikapitalist Parti'nin bir bölümünün ve Sosyalist Parti'den kopanların kurduğu Sol Parti'nin oluşturduğu Sol Cephe adayı Jean-Luc Melenchon oyların %12'sini, merkez sağ temsil eden Demokratik Hareket'in adayı François Bayrou %9'unu aldı. Oyların bir kısmı da çevreci ve Troçkist sol yapılar gitti. Çevreci aday Eva Joly oyların %2'sini, Devrimci Komünist Birlik (LCR) oyların %1'ini biraz aştı, İşçi Mücadelesi (LO) oyların %0.6'sını kazandı.

Seçimlerde sosyal-liberal bir çizgiyi temsil eden Sosyalist Parti adayı Hollande'nin aldığı oy ve neo-faşist Ulusal Cephe'nin yükselişi dikkat çekti. 6 Mayıs'ta yapılacak ikinci turda Hollande'nin %50'yi aşan oylarla seçimi kazanması bekleniyor. Sol Cephe Hollande'yi destekleyeceğini açıkladı. Ayrıca Hollande'nin ılımlı sağın oylarını da alacağı hesap ediliyor.

Düşük profilli liberal-muhafazakar Sarkozy

Fransa'da Sarkozy döneminin kapanması bekleniyor. Mali kriz süreci Yunanistan, İspanya ve Portekiz'de sosyal-liberal vizyonlu "sosyalist" partileri iktidardan düşürdü. Bu ülkelerde teknokrat ve pro-faşist hükümetler (İtalya dahil) iktidara taşındı. Fransa'da ise Sarkozy dönemi bitiyor, sosyal-liberal Hollande dönemi başlıyor.

Sarkozy dönemi, Fransa için ikincil emperyalist güç olma vizyonu ile hareket etmeyi simgeledi. Sarkozy ABD'nin hegemonyasını restore etme projelerine tabi oldu ve ABD'nin dünya "liderliğini" kabul etti. Buna uygun politikalar izledi. AB içinde, Almanya'yla her ne kadar rekabet içinde olsa da, Almanya'nın yedek gücü gibi bir pozisyon aldı. AB-ABD ittifakının güçlenmesi yönünde politikalar izledi. Bu ittifakın militarizasyonunu artırıcı adımlar attı. Özellikle Afrika'da tarihsel ekonomik ve nüfuz alanlarını korumak amaçlı, askeri boyutu da kapsayan bir dizi operasyonu gündemde tuttu. Libya'ya yönelik askeri müdahalede öncülük yaptı. Libya agresyonu bir yandan AB-ABD ittifakının yeni biçimlenişini gösterdi, öte yandan AB içinde Almanya'yla çelişkilerinin bir yansıması oldu. Ayrıca AB'nin Avrasya ve Ortadoğu projelerinin parçası olarak hareket etti.

Sarkozy ülke içinde radikal neo-liberal politikalar

Hollande'nin ajandasında radikal neo-liberal paket bulunuyor. Mali krizin derinleşmesi, bu ajandanın hızla uygulanmasını beraberinde getirecektir. Finans-kapitalin istekleri de bu yöndedir. Hollande sosyal-liberal çizgisinin "sosyal" yönünü çok kısa zamanda terk edebilir.

izledi. Sınıfa açık saldırılar gerçekleştirdi. Bütçeyi finans-kapitalin ihtiyaçlarına ayırdı. Milyonlarca Euro'yu banka ve şirket iflaslarını engellemek için kullandı. Fransa işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını gasp etmeye çalıştı. Haftalık 35 saatlik çalışma süresini kaldırmayı amaçladı. Stratejik sektörlerde ve işyerlerinde grevleri yasaklamaya çalıştı. Sistematik esnekleştirme ve güvencesizleştirme yönünde adımlar attı. Emeklilik yaşını yükseltti.

Fransa işçi sınıfının 2010 yılındaki dalgalı genel grevleri bu saldırıların büyük bir kısmını boşa çıkarttı. Saldırı paketinin bir kısmı parlamentodan geri çekildi.

Sarkozy göçmen karşıtlığı, islamofobi, terör gibi faktörleri sık sık gündeme getirdi, faşizan politikalar izledi. Fransız milliyetçiliğini diri tuttu. Bu politikalar neo-faşist hareketle simetrik politikalar. Özellikle orta sınıfa ve mülksüzleşen küçük burjuvaziyi tedirgin edip, korkutarak güç kazanmaya çalıştı. Bu amaçla seçimler öncesi Toulouse katliamı ardından, Fransız gizli servisiyle ilişkileri ortaya çıkan Muhammed Merah'ın öldürülme operasyonunu, üç gün süren medyatik bir gösteriye dönüştürdü.

Bütün bu adımlar mali krizin etkilerini silemedi. Fransa'nın kredi notu Ocak 2012'de ve hemen seçimlerden önce kredi kuruluşları tarafından düşürüldü.

Hollande ise "Değişim şimdi!" sloganıyla seçimlere hazırlandı. Yer yer sol popülist argümanlar kullandı. Böylece Sarkozy'ye yönelen toplumsal

tepkilere yanıtlar üretmeye çalıştı. Hollande 60 bin ek öğretmenin istihdam edileceğini açıkladı. Asgari ücreti artıracığını ve bazı sektörlerde emeklilik yaşını geri çekeceğini ifade etti. Mega şirketlerin ve yıllık 1 milyon Euro'dan daha fazla geliri olanların vergilerini artıracığını söyledi. Hollande bu argümantasyonlarla toplumsal tepkilerden yararlanmayı amaçladı. Ayrıca finans-kapitale de mesajlar vermeyi ihmal etmedi.

Fransa mali kriz sarmalında

Fransa ekonomisi Avrupa'nın ikinci, dünyanın beşinci büyük ekonomisi olarak, uluslararası işbölümünde önemli bir yere sahip.

Mali kriz sarmalındaki Fransa, AB'deki resesyonun şiddetlenmesine bağlı olarak, büyük alt-üst oluşlar içine girebilir. *The Economist*, önümüzdeki dönemin Avrupa'da, krizin ilk yılları gibi yıkıcı geçebileceğini yazdı. Ve derin resesyon beklentisi olduğunu açıkladı.

Kapitalizmin yapısal krizi AB'de kendini borç/mali kriz şeklinde dışa vurdu. Bu bir anlamda krizin ikinci evresiydi. 1 trilyon Dolar'lık mali destekle kriz kontrol altına alınmaya çalışıldı. Böylesi bir mali destekle kriz ancak duraklatıldı. 2012'de reel ekonominin krizden yeniden etkilenmesi bekleniyor. IMF, AB bankalarında 2.6 trilyon Dolar daralmanın yaşanabileceğini tahmin ediyor. Bu bankaların içinde Fransa kökenli bankaların ciddi ağırlığı bulunuyor.

Yunanistan, Portekiz ve İspanya'nın girdiği sürece İtalya ve Fransa'nın eklenme olasılığı yükseliyor. AB'deki durgunluğun derinleşmesinin yaratacağı küresel senkron, ABD'deki başkanlık seçimleri ve siyasal belirsizlik süreci, ABD'de mali kriz riski, Çin'in iç pazarlarında enerji ve mal tüketiminde yavaşlama ve ekonomik büyümedeki hızlı düşüş olağanüstü gelişmelere yol açabilir.

Fransa 2011'de %1.7 oranında büyüdü. 2012'de IMF açıklamalarına göre %0.2 büyümesi bekleniyor. Ticarete ve üretimde ciddi daralma riski var. Bütçe açığının GSYH'nın %5.4'ü olduğu tahmin ediliyor. Fransa 2010 yılında 70 milyar Euro'luk mali açık verdi. 2011 yılı da pek parlak değildi. Fransa'nın dış borcu 5 trilyon Dolar'ı geçti. Böylece dünyanın en borçlu üçüncü ülkesi oldu.

Fransa'da işsizlik ve yoksullaşma kronik boyuta yükseldi. İşsiz sayısı 3 milyona yaklaşıyor. Bu sayı çalışan nüfusun yaklaşık %10'unu oluşturuyor. Ocak 2012 ile 20 Mart 2012 arasında iş ve işçi bulma kurumuna müracaat edenlerin sayısı bile, işsizliğin geldiği boyutu dışa vuruyor. Bu dönemde kuruma 1 milyon 750 bin kişi müracaat etti. 2012 yılında işsizliğin artacağı tahmin ediliyor.

Fransa ekonomisinin “özgün” yanları bulunuyor. Bunlardan biri ihracatının zayıf olması. Fransa iç tüketime bağlı bir ekonomik karaktere sahip. Tıpkı ABD ekonomisi gibi. ABD'de iç tüketim GSYH'nın %70'ini oluşturuyor. Fransa'da bu oran çok yüksek. Fransa'nın ihracatının ana kalemini otomotiv sektörü teşkil ediyor. Peugeot, Citroen ve Renault gibi otomotiv devleri başı çekiyor. AB'deki durgunluk bu tekellerin üretiminde önemli düşüşlere yol açtı.

Hollande, bu koşullarda cumhurbaşkanı oluyor. Yani ekonomik krizin toplumsal ve siyasal sonuçlarında yoğunlaşmanın başladığı bir dönemde seçiliyor.

Hollande'nin ajandasında radikal neo-liberal paket bulunuyor. Mali krizin derinleşmesi, bu ajandanın hızla uygulanmasını beraberinde getirecektir. Finans-kapitalin istekleri de bu yöndedir. Hollande sosyal-liberal çizgisinin “sosyal” yönünü çok kısa zamanda terk edebilir.

Bu durum, krizin yıkıcı etkilerine ve Sarkozy'nin sosyal yıkım programına karşı Hollande'ye oy veren işçi ve emekçi yığınlarının hayal kırıklığına uğraması demektir.

İşsizliğin artması, yoksulluğun kronikleşmesi, umutsuzluk, hiçlik ve geleceksizlik duygusu kısaca anomi hali, Fransa'nın siyasal gündeminde sıcak tutulan göçmen sorunu, yabancı düşmanlığı, islamofobi ile birleşmesi neo-faşist hareketi güçlendirici zeminlerdir.

Haziran'da yapılacak genel seçimler, Fransa'nın içine girdiği sürecin bir laboratuvarı ve yeni momenti olabilir.

Özellikle neo-faşist Ulusal Cephe'nin yükselişine dikkat edilmelidir. Le Pen'in “lekesi” Fransa'ya iyice yayılabilir. Baba Le Pen'in oylarını geçen Marine Le Pen, izleyeceği soğukkanlı taktiklerle Haziran'da daha başarılı sonuç elde edilebilir. Kapitalist kriz sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirmesi yanında, politik polarizasyonu artırmaktadır. Ulusal Cephe'nin gelişmesi kriz ve içine girilen tarihsel konjonktüre bağlı olarak Avrupa'nın hemen hemen her ülkesinde yükselen neo-faşist hareketlerle birlikte değerlendirilmelidir. Neo-faşist hareketler Ulusal Cephe gibi birçok ülkede ikinci ve üçüncü parti konumuna gelirken, bazı ülkelerde oylarını %100 ile %200 oranında artırdığı gözlemlenmektedir.

Sendikal hareketin durumu

Fransa'da işçi sınıfı ve sendikal hareket yakın tarihlerde (1995, 2003, 2006 ve 2010'da) büyük ayağa kalkışlar gerçekleştirdi.

Kapitalist krizin Fransa'ya yansması, Sarkozy'nin bir dizi saldırısı yanında özellikle emeklilik yaşını yükseltmesi (prim ödemeyi 37 buçuk yıldan 40 yıla çıkarması), grev dalgalarına yol açtı. Grevler krize karşı uluslararası düzeyde gerçekleşen eylemler içinde önem taşıdı. Fransa işçi sınıfı çok kısa bir zamanda altı genel grev gerçekleştirdi. Ayrıca büyük kitle gösterileri yapıldı. Okul blokajları, üniversite işgalleri, yaygın sokak çatışmaları yaşandı. Sarkozy iktidarı sallandı. Sarkozy eylemler karşısında saldırı paketinin bir kısmını geri çekmek zorunda kaldı.

Fransa'da iki büyük sendikal konfederasyon bulunuyor. Bunlardan biri tarihsel geçmişe sahip CGT'dir. CGT, Komünist Parti'nin denetiminde bir yapıdır. Sınıf içinde etkili yapılardan diğeri ise CFDT'dir. CFDT Sosyalist Parti'nin denetimindedir.

2011 yılı Fransa'da, yer yer eylemler ve sektörel grevler gerçekleşmesine karşın, nispeten durgun geçti.

Sendikal bürokrasinin Komünist Parti'nin desteklediği ve kendisi de Sosyalist Parti'nin başkanı olan Hollande döneminde sınıfın tepkilerini

Kapitalizm emekçinin geleceğini karartıyor!

Almanya Federal hükümetinin Sosyal İşler Bakanı Ursula von der Leyen, 18 Nisan 2012 tarihinde yaptığı bir açıklamada, “1 Temmuz 2012'den başlamak üzere emekli aylıklarında %2'lik bir artışın sağlanacağı”nı duyurdu. Ursula von der Leyen'in bu açıklamasından Almanya'daki 20 milyon emekli doğrudan etkileniyor. Çalışma Bakanı ve hükümet yandaşı basın “emekliye iyi bir haber” olarak verdiği bu haberi oldukça abarttı. Burjuva medya ise bakanın bu açıklamasını “emeklilik aylığında önemli bir artış” olarak duyurdu. Şüphesiz ki, gerçek böyle değil.

Almanya'da yoksulluğun pençesinde yaşam mücadelesi veren ve toplam nüfusun %14,5'ini oluşturan 12 milyon insanın önemli bir bölümünü emekliler oluşturmaktadır. Kapitalist ekonominin büyümesini sağlayan emekçilerin uzun ve yorucu bir iş yaşamının ardından emekliye ayrıldıklarında paylarına düşen, boğucu bir yalnızlık ve sefalet olmaktadır. Sadaka kabilinden verilen bu yüzde 2'lik bir artış (gerçekte kayıp) onların yaşamında hiçbir iyileşme sağlamayacaktır. Buna rağmen arsızca “iyi bir haber” olarak duyurulabiliyor. Burjuvazi, basını ve hükümeti utanmazlıkta sınır tanımıyor.

Sosyal Refahı Koruma Birliği VdK ise, yaptığı açıklamada, “2004 yılından beri real olarak yüzde 9 gerileyen ve son dört yıldır hiçbir artış sağlanmayan emekli aylıklarına yapılan yüzde 2'lik bir artış, bu kayıpları bile karşılamaktan uzaktır” diyerek gerçeği dile getiriyor.

Sosyal Refahı Koruma Birliği'nin yaptığı hesaplamaya göre, faal iş yaşamından ayrılan emekli bir emekçinin çalıştığı süre zarfındaki düzeyini koruyabilmesi için ancak, “asgari olarak son maaşlarının %80'nini alabilmesi ile mümkün olabilecektir” deniyor. Oysa bugün emekliye ayrılan bir emekçi, uzun yıllar çalışmasının karşılığı olarak son maaşının sadece %47'sini almaktadır. Öte yandan kapitalist ekonomilerde yaşanan büyümeye, bilim ve teknoloji alanında yaşanan gelişmeye rağmen kapitalist sistemdeki bu gelişmeler emekçilerin çalışma yaşamlarında olduğu gibi, emekliye ayrılmalardan sonraki yaşamlarında da herhangi bir yarar, örneğin maaşlarında bir artış sağlamıyor. Tam tersine paylarına yoksulluk ve sefalet düşmektedir. Bununla da

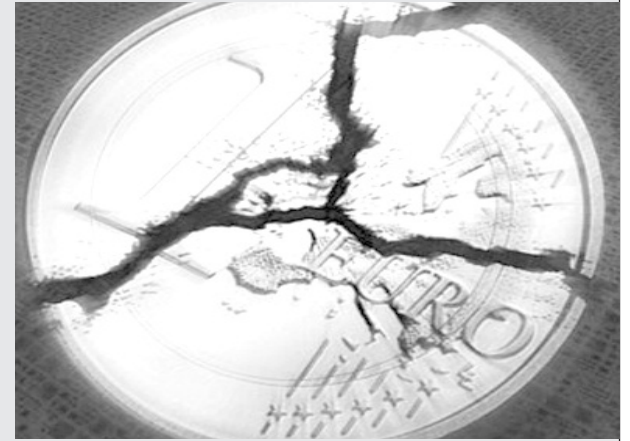
nötrleştirici politikalar izlemesi muhtemeldir. Sendikal bürokrasi sınıf hareketinin yükselişini bloke etmeye ve kontrol altında tutmaya çalışacaktır.

Ne var ki Fransa'da mali krizin derinleşmesi, krizin yıkıcı etkileri, Hollande tarafından devreye sokulacak “tasarruf tedbirleri” adı altında sosyal yıkım politikaları güçlü mücadele deneyimine sahip Fransa işçi sınıfını harekete geçirebilir. Özellikle CGT'nin tabanı bu anlamda önem taşıyor. Öte yandan Fransa'da güçlü bir Troçkist hareket var. LO ve LCR sınıf içinde faaliyet yürütüyor ve sendikal alanda da bir düzeyde etkiye sahip. Bu faktörler sınıfı mobilize edici sonuçlar doğurabilir.

Fransa cumhurbaşkanlığı seçimleri, Haziran'da yapılacak genel seçimler ve yaşanan mali krizle birlikte son derece kritik bir momentin içine giriyor.

Fransa işçi sınıfı bu momentte hem tarihsel birikimleri, hem de yakın dönemde gerçekleştirdiği pratiklerle büyük salınım içine girebilir.

Fransa'da hem sınıfsal antagonizmanın şiddetlendiği, hem de siyasal polarizasyonun arttığı bir sürecin kapıları aralanıyor.

kalmamaktadır. Bilindiği gibi birkaç yıl öncesine kadar erkeklerde 65, kadınlarda 63 olan emeklilik yaşı 65 ve 67'ye çıkartıldı. Bu durum emekli maaşlarına da yansıtıldı. Emekli maaşı emeklilerin aleyhine değiştirildi. Örneğin, bundan sonra en son aldıkları maaşın yüzde 47'sini alan emeklilerin aylıkları 2030 yılına kadar adım adım %40'a kadar düşürülecektir. Emeklilik yaşının 70'e çıkarılması ise tekellerin bir başka hedefidir.

Emeklilik maaşlarının yüzde 40'a düşürülmesi, ücretlerdeki gerçek düşüşler, kısa süreli çalışmanın yaygınlaştırılması, taşeron sisteminin kalıcılaştırılmaya çalışılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, sağlık sistemindeki katkı payının her yıl biraz daha arttırılması gibi saldırılar, emekçilerin bugününü olduğu gibi geleceğini de karartmaktadır. Buna karşı 29.6 milyon Euro aylıkla ödüllendirilen Mercedes-Daimler'in CEO'su Dieter Zetsche örneğinde olduğu gibi kapitalistler ve onların kapı kulları ise emekçilerin döktüğü alınteri sayesinde, emeklilik yıllarında da saltanat sürmeye devam ediyor olacaklar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, özellikle de genç işçilerin bugünlerini ve geleceklerinin karartılmasına karşı örgütlenerek mücadele etmekten başka bir seçenekleri bulunmuyor. Kapitalist asalaklar sefahat içinde yaşam sürerken, kendilerinin onur kırıcı bir yaşama mahkum edilmelerine sessiz kalamazlar.

Emeklilik yaşının erkeklerde 60, kadınlarda 55'e düşürülmesi, herkese insanca yaşamaya yeten bir emekli maaşı için mücadele alanları onları bekliyor.

Kapitalizm: Faşizmin ve faşist çetelerin ürettiği bataklık

Breivik davası başladı. Breivik Norveçli azınlık bir ırkçı-faşist saldırganıdır. Hatırlanacağı üzere bu insanlık düşmanı ırkçı, Temmuz 2011’de İşçi Partisi’nin gençlik kampını basarak, silahsız ve savunmasız gençlere yönelik kanlı katliam gerçekleştirmişti. Tam bir gözüdümlü örneği olan kanlı saldırılar sonucunda 72 kişi yaşamını yitirmişti. Sözkonusu olan dehşet verici bir olaydır. İnsanlığın gözleri önünde, hem de büyük bir soğukkanlılıkla gerçekleştirilmiş bir büyük insanlık suçu ile karşı karşıyayız. Dolayısıyla, Breivik canisi yargılanacaksa eğer, buna göre yargılanmalıdır. Breivik büyük bir soğukkanlılıkla gerçekleştirdiği katliamın tozu dumanı içinde yaptığı açıklamalarda, yalnız olmadığını, Almanya’da son yıllarda göçmenlere dönük seri cinayetlerle tanınan Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgütü gibi ülküdaşlarının yardımlarını alarak bu eylemleri gerçekleştirdiğini belirtmişti. Bir deli olmadığını, komünizme sınırsız bir kin duyan idealist bir dava adamı olduğunu, dolayısıyla da her şeyi düşünerek ve planlayarak yaptığını özellikle belirtmişti.

Bilinçli bir katile “deli gömleği” giydirilmeye çalışılıyor

Ne Norveç polisi ne Breivik’in ifadesini alan savcı ve ne de burjuva medya Breivik adlı saldırganın yaptığı bu açıklamalarla ilgilenmedi. Onlar gerçeklerin peşinde değillerdi. Tam tersine onların görevi olayları çarpıtmak, tam bir bilgi kirliliği yaratmak, bu çerçevede gerçekleri gizlemektir. Nitekim bunu yaptılar. Daha ilk andan itibaren Breivik’i akli dengesi yerinde olmayan biri olarak sundular kamuoyuna. Breivik’leri yaratan kaynağı özenle gizlediler. Davaya bakan savcı, mahkeme heyeti ve kirli burjuva medya elbirliği ile, bugün de aynı şeyleri yapıyor. O kadar ki, daha ilk duruşmadan başlanarak, burjuva medyanın da katkısıyla, cezaevinden kaçırılan ve ardından da Papa’ya yönelik suikast girişiminde kullanılan M. Ali Ağca ve benzeri diğer örneklerde olduğu gibi, bu dava da gerçeklerin özenle gizlendiği, buna karşın Breivik canisinin neredeyse kahraman olarak gösterildiği bir orta oyununa, mahkeme salonu da bu orta oyununun sergilendiği sahneye dönüştürüldü. Bu orta oyunu esasen daha duruşmaların başlamasından önce sahnelenmeye başladı. Breivik canisinin akli dengesinin yerinde olup olmadığının tespit edilmesi istendi. Bir psikiyatriste Breivik’e ‘paranoid şizofreni’ teşhisi koydurularak, cezai ehliyetinin olmayabileceği söylendi.

Gerçekleri gizleme çabasının başını çekenlerden biri de Breivik davasına bakan savcıdır. Bu göstermelik yargılamanın iddianamesini hazırlayan savcı, diğer meslektaşları gibi ilk önce, faşist çetelerin ve ırkçı-faşist saldırganlığın ürettiği kaynağı gizlemekle işe başlıyor. Bilinçli bir biçimde, Breivik canisi ile kanlı icraatlarının, bugünün dünyası ve bugünün sözde uygar Avrupası’nda büyük bir tehlike haline gelen ırkçılığın ve faşizmin, somut olarak da neo-nazi türü faşist çetelerin ürettiği bataklık olan kapitalizmle bağımlı koparıyor. Öyle ya, savcının görevi kutsal özel mülkiyeti ve bir özel mülkiyet düzeni olan kapitalizmi korumaktır. Haliyle o da diğer meslektaşları gibi bunu yapıyor. Her şeyi, dönüp dolaşıp bir deli olduğunu ileri sürdüğü Breivik canisi ile açıklamaya çalışıyor. Bunu, sözde “tarafsız burjuva mahkemesi”nin aynı amaçlı çabası tamamlıyor. Breivik

davasına bakan bu göstermelik mahkeme, haber alma özgürlüğü yalanının arkasına saklanarak, duruşmaların kapalı yapılmasını kabul etmedi. Bu arada meslekten yargıç olmayan jüri üyesi yargıçlardan Thomas Indrebö’yü taraflı olduğu gerekçesiyle davadan azletti. Azledilmesinin gerekçesi olarak ise, Indrebö’nün, jüriye seçilmeden önce bir internet forumunda Breivik’in hakkının idam cezası olduğu yönünde bir açıklama yapmış olmasını gösterdi. Şüphesiz ki, mahkemenin bu gerekçesinin hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Esasen bir mantığı da yoktur. Yoktur, zira Norveç’te idam cezası zaten yoktur. Breivik’e gelince, bu acımasız katil burjuva medyanın haber alma özgürlüğü adına kendisine sunduğu imkanları da kullanarak adeta şov yaptı. Alaycı ve küstahtı. İlk fırsatta salondakilere Hitler selamı verdi. Tam bir soğukkanlılıkla cinayetleri üstlendi, meşru olduğunu savundu. Bir kez daha bir deli olmayıp tam tersine bilinçli bir idealist olduğunu dile getirdi. Deyim uygunsaydı, mahkeme salonunu karşı-devrimci propagandanın platformuna çevirdi. Tüm veriler, Breivik’in, burjuvazinin kirli medyasının da etkin yardımları ile mahkeme salonunu, her fırsatta kin kustuğu komünizme karşı bir saldırı imkanı olarak değerlendireceğini göstermektedir.

Yabancı düşmanlığı ve arkasındaki gerçek

Türkiye’deki faşist çetelerin başbuğu Türkeş, 12 Eylül mahkemelerinde yargılanırken “biz içerde fikirlerimiz ise iktidardadır” demişti. Bu söylemle, “Alman sosyal sistemine yönelik ve göçe karşı kendimizi savunacağız” diyen Almanya’nın Bayern Eyaleti başbakanı ve federal hükümetin koalisyon ortağı CSU’nun Genel Başkanı Horst Seehofer’in ve silahlı saldırı sonucunda 72 kişiyi katleden katilin, “Norveç’i ve Avrupa’yı Müslümanlar’ın istilasından korumak için bu eylemi düzenledim” söylemleri arasında büyük bir paralellik var. Burjuva medya bu çarpıcı benzerliği görmezden geliyor. Kaldi ki, Norveç’te İşçi Partisi’nin gençlik kampında katledilenler, yalnızca göçmen veya müslümanlar değildi. Burjuva medya bu çıplak gerçeği de görmezden geldi. Ve dahası da, ‘müslüman’ vurgusunu özellikle öne çıkardı. Her zaman olduğu gibi buradaki temel amaç, ulusal ve dinsel ayrılıkların arkasına saklanarak temel gerçeğin, yani faşizmin iğrenç yüzünü gizlemektir. Onu, akli dengesi yerinde olmayan kimi hastalıklı kişilerin ya da marjinal küçük bazı grupların sokak şiddetiyle sınırlı bir olay olarak göstermektedir. Bu gerici çabalar bununla da kalmıyor. Breivik canisinin vicak vicak ırkçılık kokan “öldürülenler masum insanlar değil, siyasi aktivistlerdi” söylemi eşliğinde, bu cinayetlere bir haklılık ve meşruiyet zırhı da giydiriliyor. Faşist Türkeş’in fikirlerini uygulayan 12 Eylül cuntası, kapitalist sistemin ve işçi-emekçi düşmanı aç gözlü tekellerin çıkarlarını savunuyordu, onların açık ve aktif desteğiyle iktidara gelmişti. Faşist Türkeş’le aynı cephedeydi, kapitalist sistemin bekası için geçici de olsa onu içeri tıktılar. “Alman sosyal sistemine yönelik ve göçe karşı kendimizi savunacağız” diyen Seehofer gibileri eyalet başbakanlığıyla onurlandırılırken, Breivik gibi tetikçiler ise, geçici de olsa içerde tutuluyorlar. İdris Naim Şahin gibi kafatasçılar içişleri bakanlığı koltuğunda otururken, tüm yaşamı ondan daha bilinçli ve militan biçimde sisteme ve sermaye devletine hizmet

etmek olan eski içişleri bakanı M. Ağar ise tutuklandı. Hiç kuşkusuz, bu uygulamaların şaşılacak hiçbir yanı yoktur. 22 Temmuz 2011’de Norveç’te bir yaz kampında katlettiği gençleri “bunlar masum çocuklar değil, siyasi aktivistlerdi” diyen Breivik canisi ile “resim yaparak, tuvale yansıtarak, teröre destek veriyorlar” diyen Türk devletinin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in, Roboski’deki toplu katliamın arkasındaki gerçek suçluları gizleyen, kan parasıyla bu katliamı aklamaya çalışan Erdoğan ve hükümeti ile Almanya’da faşist katillerin katlettiği göçmenlerin katillerini ve arkasındaki gerçeği gizleyen, üstüne üstlük büyük bir utanmazlıkla yakınlarını ‘kan’ parasıyla susturmaya kalkan, demokrasi ve özgürlükler yalanı ile ırkçı-faşist partileri kapatmaya yanaşmayan Merkel hükümeti ve Breivik’i cezalandırmamak için bin dreden su getiren Norveç devletinin amacı birdir. Hepsi de üreyip beslendikleri sistemlerinin, yani kapitalizmin bekası için çırpınmaktadır. Tüm çabaları, ırkçı-faşist düşünce ve eylemlerin gerçek kaynağını gizlemekten ibarettir. Fakat boşuna! En iğrencinden bir ırkçılık ve yabancı düşmanlığı, günümüz Avrupa’sının en önemli gerçeklerinden biridir. Daha düne kadar temel hak ve özgürlüklerin kalesi olarak sunulan Avrupa, günümüzde, ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının kol gezdiği bir kıta haline gelmiştir. ırkçılık ve yabancı düşmanlığı öyle söylendiği gibi marjinal çevrelerle sınırlı bir olgu olmayıp, bir devlet politikasıdır. Krizin de tetiklemesi ile Avrupa’da, bir insanlık suçu olan ırkçılık ve yabancı düşmanlığı gitgide tehlikeli boyutlar kazanmaktadır; Almanya ve Fransa da dahil olmak üzere, sözde uygar Avrupa’nın her yerinde ırkçı-faşist partiler her geçen gün daha da güçlenmektedir. Fransa’daki son cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ırkçı parti temsilcisi Le Pen %18 oranında oy almıştır. ırkçı partiler kimi yerlerde, örneğin Hollanda’da hükümet ortağı konumundadır. İsviçre gibi sözde demokrasi modeli ülkede bile gündemi belirlemektedirler. Hepsinin arkasında da uluslararası sermaye ve aç gözlü Avrupalı tekeller vardır. Tümü de onlar tarafından finanse edilmektedir. Gelişip güçlenmelerini tekellere borçludurlar. Her biri birer polis devletine dönüşen devletlerce ve onun emrindeki polisçe korunmakta ve kollanmaktadır.

Sonuç olarak, ırkçılığın da, faşizmin de kaynağı kapitalizmdir. Hitler faşizmi bizzat aç gözlü kapitalist tekellerin çocuğuydu. Burjuvazinin Ekim Devrimi’ne verdiği cevaptı. Naziler bizzat Alman kapitalizmi denen bataklıkta üretti. Günümüzdeki neo-nazi, Pro-Köln, Pro-NRV vb. ırkçı-faşist çeteler de bu aynı bataklığın eseridir. Breivik canisi de bu aynı bataklıkta doğdu ve büyüdü. Gerçek tam olarak budur. Hiçbir şey ve hiçbir güç bu gerçeği karartmaya muktedir değildir...

İki Sudan'ın petrol savaşı

Sudan ile geçen yıl bağımsızlık ilan eden Güney Sudan arasında petrol bölgelerinin paylaşımı üzerinden başlayan savaş giderek sertleşiyor. Afrika Birliği, ABD ve BM'nin şimdilik sözle de olsa Sudan ve Güney Sudan arasındaki çatışmalara dahil olması, Afrika Kıtası'nda yeni bir savaşın patlak vereceğinin de işareti oluyor.

Petrol bölgelerinin paylaşımında anlaşmazlık

Yaklaşık 20 yıl süren iç savaşın ardından 2005 yılında anlaşma yapılmış ve Güney Sudan özerkliğe kavuşmuştu. Geçen yıl yapılan referandumun ardından da Güney, bağımsızlığını ilan etmişti.

Güney Sudan'ın ayrılma sürecinde sınırdaki petrol kentlerinin paylaşılması konusunda bir anlaşmaya varılamamıştı.

Bunun üzerine, sınırdaki petrol sahaları konusunda henüz çözümlenmemiş bazı noktalar olmakla birlikte, bazı bölgeler özel statülü olarak tanımlandı. Bunların başında gelen Abyei'nin statüsü geçen yıl bu dönemde iki ülke arasında gerilim yaratmış ve çatışmalar yaşanmıştı.

İki ülke arasındaki gerilim ve çatışma, birkaç hafta önce Sudan'ın petrol gelirlerinin neredeyse yarısını sağlayan Heglig kenti üzerinden bir kez daha yaşanmaya başladı.

Güney Sudan, petrol sahasını yaklaşık iki hafta

önce ele geçirmiş ve Sudan'ı burayı üs olarak kullanıp kendi topraklarına saldırmakla suçlamıştı.

Sudan ve Güney Sudan arasındaki petrol kaynaklı çatışmalar, “Sudan'ın petrol boru hattını kullanmak için Güney'den istediği yüksek transit ücreti, sınır tartışmaları, Abyei petrol yatakları üzerindeki hak iddiaları” dolayısı ile yaşanıyor. Sudan bölündükten sonra Sudan'da kalan yaklaşık 500 bin güneyli ile güneyde kalan 80 bin kuzeylinin hakları da çatışmaların sebeplerinden.

Çatışmalar emperyalistlerin gündeminde

Petrol bölgelerinin paylaşımı üzerinde yaşanan çatışmalar emperyalistlerin de gündemine girmiş bulunuyor. Söz konusu bölgenin uluslararası petrol tekellerinin yağma alanı olması emperyalistleri “çözüm” konusunda adım atmaya zorluyor.

ABD Başkanı Barack Obama ve Dışişleri Bakanı Hillary Clinton bombardımanın kabul edilemez olduğu yönünde açıklamalar yaparken BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon da benzer biçimde çatışmaların sona erdirilmesini istediklerini ifade etti.

Emperyalistleri böylesine hızlı bir tutumla konuya dahil eden şey ise denize sahili olmayan Güney Sudan'ın, Sudan üzerinden petrol ihracı yapması için anlaşma sağlanamamış olması ve Güney Sudan'ın bu nedenden ötürü 350 bin varillik petrol ihracatını kaybetmiş olması. Zira Güney Sudan'ın ayrılma sürecinde emperyalistlerin özel bir yeri vardı.

Afrika Birliği (AU) ise iki ülkenin çatışmalara konu olan bölgelerden çekilmesi ve anlaşma yapmak üzere taahhüt vermesi gerektiğini söyledi. Petrol gelirlerinin paylaşımı, sınırların çizilmesi ve Abyei bölgesinin statüsü sorununun çözümü için 3 ay süre tanıyan AU, bu süre zarfında sonuç yaratılamadığı koşullarda yaptırım uygulayacağını açıkladı.

Son dönemdeki çatışmalarda iki ülkeden 35 bin insan göç etmek zorunda kaldı. Ayrıca, bölgede açık tehlikesinin başladığı da belirtiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bahreyn'de isyan ateşi

Tunus'la başlayan ve Mısır'la devam eden halk isyanlarının yaşandığı ülkelerden biri olan Bahreyn'de, Formula 1 yarışıyla başlayan tartışma, isyan ateşini bir kez daha körükledi.

Muhalliflerin eylemlerini bastıran gerici Bahreyn rejimi, Formula 1 yarışı öncesinde sokağa dökülen eylemcilere azgınca saldırdı.

Bahreyn'de, binlerce kişinin sokağa döküldüğü cuma eylemlerinden bir gün sonra da binlerce kişi başkent Manama'da sokaktaydı. Ölüm orucundakilere destek veren binlerce kişi yarışların, hükümetin uluslararası meşruiyet arayışına alet olduğunu söyleyerek Bahreyn Grand Prix'ini protesto etti.

Gösteride 150 kadar muhalif Manama şehir merkezinden yarış pistine giden yolu kapatmaya çalıştı. Polis kitleye gözyaşartıcı gazla müdahale etti. Gösterileri alevlendiren bir diğer faktör de muhalif bir gencin cesedinin, oturduğu mahallenin hemen dışında bulunması oldu.

Bahreynli yetkililer, cuma gecesi protesto eylemlerine katılan gencin polis müdahalesiyle ölmediğini, bir cinayete kurban gittiğini iddia ettiler.

İsrail'den saldırı hazırlıkları

İran'ın nükleer programına her ortamda şüpheyle baktığını açıklayan siyonist İsrail hükümetinin kurmayları İran'a saldırı seçeneğinin masada durduğunu belirtirken, saldırının detayları da İsrail televizyonlarında yayınlanmaya başladı.

İsrail televizyonu Kanal 10, ordu yetkilileri ile sürdürdüğü uzun görüşmeler sonunda nükleer müzakerelerden sonuç çıkmaması halinde İsrail'in İran'a karşı başlatacağı saldırının detaylarını yayınladı.

Açıklanan plana göre, İranla yapılan müzakerelerden bir sonuç çıkmadığı takdirde İsrail İran'ın nükleer tesislerine saldıracak. Saldırıda onlarca saldırı uçağı, eskort jetleri, hava ikmal tanker uçakları, elektronik tarayıcı awacs uçakları, arama kurtarma helikopterleri yer alacak. İsrail ordusunun en çok güvendiği uzun mesafe uçuşa kapasitesine sahip F-15 savaş uçakları da bu saldırıda en önde yer alacak.

İsrail'in operasyona katılacak pilotların aileleri için üslerden uzak yerlerde güvenli bölgeler oluşturmaya başladığı belirtiliyor.

Saldırı “kısa, kesin ve profesyonelce” olarak formüle ediliyor.

Hafta içinde İsrail Ordu Radyosu'na açıklama yapan İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, Tahran'la sürdürülen müzakerelerin Tahran yönetimini hiçbir şekilde nükleer silah geliştirmekten alıkoyamayacağına inandığını açıklayarak saldırı sinyallerini vermişti.

Bielefeld'de “Birlik, mücadele, dayanışma” gecesi

“Birlik, Mücadele, Dayanışma” gecemizi 21 Nisan Cumartesi günü başarıyla gerçekleştirdik.

Yaklaşık bir buçuk ay önce başladığımız gece çalışmasını sistemli, kolektif, iddialı bir politik çalışma olarak örgütledik. Gecenin şiarını “Birlik, Mücadele, Dayanışma” olarak belirledik ve çalışmamızı yoğun ve kesintisiz bir biçimde sürdürdük. Çalışmamıza büyük bir özgüvenle ve heyecanla başladık ve son güne kadar da bu heyecanı taşıyarak hareket ettik. Çalışmamızın aynı zamanda genç, dinamik ve gelişmeye açık bir kolektif tarafından yürütülüyor olması da önemli bir etkendi.

Yürüttüğümüz her çalışmanın kendisini bir önceki çalışmanın derslerinden sonuçlar çıkarıp, olumluluklarını daha da güçlendirmek üzerinden hareketle ele aldık. Bu gece çalışmasına da bir önceki yılın deneyimleri üzerinden hazırlandık. Geçen yıl gerçekleştirdiğimiz güçlü bir gecenin ardından, bu sene daha yaygın bir çalışma yürütmeyi planladık. Bir önceki çalışmada eksik bıraktığımız çevre bölgelere de ulaşmak hedefiyle yoğun bir faaliyet örgütledik. Bu kapsamda hem Bielefeld içinde, hem de çevresinde gidebildiğimiz bütün yerlere materyallerimizi ulaştırdık, birebir olarak kitlelere yapacağımız etkinliği ve politik içeriğini anlattık. Propaganda araçlarını çok iyi kullanarak yürüttüğümüz çalışmayı geniş bir kesime ulaştırdık. Bielefeld çevresinde 12 bölgeye çalışmamızı götürürken, Bielefeld içinde neredeyse aşılarımızın asılmadığı, çağrı bildirilerimizin ulaşmadığı yer bırakmadık. Bir yoldaşımızın deyimiyle “Bielefeld çıplaktı, üşüyordu, biz onu giydirdik.” Bu çalışmaları yürütürken bölge bileşenleri olarak yaptığımız düzenli toplantılarla çalışmalarımızı sürekli dinamik tutmaya ve kolektif bir şekilde örgütlemeye özen gösterdik. Haftaları bulan çalışmamız süresince örgütlü hareket etmenin, yoldaşa kenetlenmenin nasıl bir kuvvet yaratabildiğini gün gün yaşayarak gördük.

Bu çalışmanın bir diğer önemli yönü devrimci çalışmaya ilgi duyan insanların da bu vesileyle çalışmanın birebir örgütleyicisi olmasıydı.

Bu özgüven, heyecan ve çalışmadan aldığımız güçle gecemizi başlattık. Öncelikle etkinliğin yapılacağı salonu süsledik. Sahneye “Birlik, Mücadele, Dayanışma” şiarlı, üç işçinin kol kola olduğu Bir-Kar imzalı pankartımızı astık. Ayrıca salona birinde “Yaşasın İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği!” şiarının, diğerinde Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlara ait resimlerin olduğu iki pankartla süsledik. Kürsüyü ise 22 Nisan 2001’de Ölüm Orucu’nda şehit düşen TKİP Kurucu Üyesi Hatice Yürekli’nin ölüm yıldönümü olması sebebiyle Hatice Yürekli’nin fotoğrafına ayırdık.

Etkinliğimiz kısa açılış konuşmasının ardından yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunu genel olarak Mayıs şehitlerini anlatan bir sinevizyon gösterisi izledi. Devamında ise Hatice yoldaşın ölümünün ardından TKİP’nin yaptığı açıklama okundu. “Devrimci yaşamı dışında bir yaşam tanımayan, bu uğurda ailesi ile olan bağları da dahil düzenle tüm bağlarını koparmakta tereddüt etmeyen,

tüm örgütlü devrimci yaşamı boyunca onurlu bir parti üyesi olmayı her şeyin üzerinde gören ve bunun gereklerini yerine getiren bu yiğit kadın komünist yoldaşımızın anısı önünde derin bir saygı ile eğiliyoruz. Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!” sözleriyle son bulan açıklama kitle tarafından büyük bir ilgi ve dikkatle dinlendi.

Daha sonra sahneyi genç bir arkadaşımız olan Delil Delois aldı. Şivan Perver tarzında güçlü sesiyle söylediği Kürtçe şarkılarla ve sempatik tavırlarıyla kitleyi kendisine hayran bırakan Delil arkadaşımızın ardından sahneyi gençler aldı. Hazırlamış oldukları Türkçe ve Almanca şiirlerini başarıyla sundular.

Şiirlerin ardından gecenin konuşması için bir yoldaşımız kürsüye geldi. “1 Mayıs’ın devrimci geleneğine bağlılığımızı ifade eden bu anlamlı gecede hepimizi en içten devrimci duygularla selamlıyoruz” sözleriyle başlayan konuşmada, kapitalizmin son yıllarda içinde debelendiği kriz ve bunun Avrupa Birliği de dahil kapitalist metropollerde ve dünyanın genelinde yarattığı sonuçlara değinildi. Yeni bir bunalımlar ve savaşlar döneminde olduğumuzun sayısız veriyle kanıtlanmış olduğuna, sıranın devrimlere geldiğine, sosyalizmin insanlık için yeniden bir kurtuluş umuduna dönüştüğüne işaret edilen konuşmada, devrime hazırlanmak gereğine ve bu çerçevede devrimci parti ihtiyacına dikkat çekildi. Gece konuşmasının bitimiyle yarım saatlik ara verildi.

İkinci bölüm yine gençlerle başladı. Grup Armada 26-7 hazırladıkları programlarını başarıyla gerçekleştirdiler. Yaptıkları Rap müziği politik olarak kullandıklarında mesajlarını kitlelere ulaştırmakta ne kadar başarılı olduklarını bir kez

daha gösterdiler. Armada 26-7, izleyen genç yaşlı bütün kitleyi coşturdu. Delil Delois’le birlikte söyledikleri Kinem şarkısı ise büyük bir heyecan ve coşkulu alkışlarla karşılandı.

Armada 26-7’den sonra sahneyi iki yoldaşımızın hazırladığı tiyatro gösterisi aldı. Nazım Hikmet’in 28’lerin Türküsü ve Tanya şiirlerinden oluşan ve bütünyle kendilerinin hazırladıkları gösteriyi, sinevizyon eşliğinde büyük bir başarıyla sundular. Kitle tarafından büyük bir beğeniyle, soluksuz bir şekilde izlendi. Sahneye son olarak Ahmet Aslan geldi. Söylediği türkülerin ardından yapılan kapanış konuşmasıyla gece sonlandırıldı. Ayrıca IBZ ve Kürdistan Zentrum’un geceye gönderdikleri dayanışma mesajları da okundu.

Programın tamamı genç arkadaşlarımızın ve kendi emeğimizin ürünüydü. Geceye katılan herkes de politik bir etkinlik olmasına vurgu yaptılar ve bundan duydukları memnuniyeti dile getirdiler.

BİR-KAR Bielefeld

21 Nisan 2012 | Bielefeld

İzmir Öğrenci Kurultayı toplandı

İzmir Öğrenci Kurultayı 21 Nisan Cumartesi günü Fuar Gençlik Tiyatrosu'nda toplandı. “Özgürlük ve gelecek için” şiarıyla toplanan kurultayda ticari eğitim, emperyalist savaş ve faşist baskı ve terör gündemleri öne çıktı.

Komitelere dayalı çalışma

Kurultay, ilan edildiği tarihten itibaren oluşturulan fakülte komiteleri eliyle örgütlenmeye başlanmış ve ticari eğitim ile bağlantılı yerel sorunlar üzerinden çalışmalar yürütülmüştü. Bu kapsamda yaz okulu, yetkin mühendislik, formasyon gibi pek çok gündem kurultay süresince gündemleştirilmişti. Kurultay çağrısı da yaygın biçimde yapılmıştı.

Üç temel gündem üzerine tebliğ sunumları

Kurultayın yapılacağı salon sabah saatlerinden itibaren etkinlik için hazırlandı. Sahne arkasına “Ticari eğitime, Bologna’ya karşı” ve “Faşizme karşı” şiarlı pankartlar asılırken salonun dışına kurultay pankartları asıldı. Yine salonda emperyalist savaşa, devletin katliamlarına ve polis tarafından katledilen devrimcilere ait görseller asıldı.

Program KHK adına yapılan açılış konuşması ve başta katledilen öğrenciler olmak üzere tüm devrim şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı.

Divanın sahneye çıkmasının ardından kurultay çalışmalarının başlaması ve yürütülen faaliyetlere dair bir konuşma yapıldı. Programın duyurulmasının ardından tebliğ sunumlarına geçildi. Bu bölümde “*Ticari eğitim ve Bologna süreci*”, “*Emperyalist savaş ve saldırganlık*” ve “*Faşist baskı ve terör*” olmak üzere üç ana tebliğ sunuldu.

“*Ticari eğitim ve Bologna süreci*” tebliğinde ticari eğitimin bugüne nasıl geldiği, hangi süreçleri izlediği tarihsel olarak anlatıldı.

“*Emperyalist savaş ve saldırganlık*” tebliğinde ise savaşların marksist iktisada dayalı tahlili yapıldı ve kapitalizmin duyduğu savaş ihtiyacı sebepleriyle anlatıldı.

“*Faşist baskı ve terör*” tebliğinde ise öncelikle devletin bugün neden baskıları arttırma ihtiyacı duyduğu değerlendirildi ve ardından günümüzdeki saldırganlığın bilançosu sunuldu. Başta soruşturmalar değerlendirildikten sonra devletin katliamlarına geçildi ve polis cinayetlerinden iş cinayetlerine, Kürt halkına yönelik saldırılara değin geniş bir çerçevede veriler sunuldu.

Konuşmacılardan mücadele çağrısı

Bu bölümde ilk olarak Ege Üniversitesi’nden Araştırma Görevlisi **Abdurrahman Aydın** söz aldı. Aydın konuşmasını emperyalist savaş, devletin zor aygıtı ve onun kurduğu ideolojik tahakküme dair bir sunum yaptı.

ÇHD İstanbul yöneticisi Av **Ş.Ceren Uysal** ise tirmanan devlet terörü ve bu saldırının amacına dair bir sunum gerçekleştirdi. İstanbul’da yapılan “olağan şüpheliler” çalışmasından yola çıkarak anlatım yapan Uysal, günümüzde devletin zor aygıtının esas amacının kitleleri sindirmek ve kişilikleri yoketmek olduğunu ifade etti.

İkinci oturum kurultay hazırlık komiteleri adına yapılan konuşmalar ve serbest kürsü bölümü ile başladı. Öncelikle EÜ’den Fen ve Mühendislik Komiteleri,

DEÜ’den Hazırlık, İİBF ve Hukuk komiteleri ile Aydın ADÜ Kurultay Hazırlık Komitesi adına konuşmalar gerçekleştirildi.

Serbest kürsü bölümünde ise yurt-barınma sorunu, anadilde eğitim, kadın öğrencilerin yaşadığı sorunlar, sağlıkta dönüşüm üzerine konuşmalar yapıldı.

Bu bölümde DLB de bir konuşma yaparak lise öğrencileri adına kurultayı selamladı ve liselilerin sorunlarını anlatarak mücadele çağrısı yaptı.

Yine bu bölümde söz alan Ekim Gençliği okuru, gençlik hareketinin bugünkü parçalı tablosunu aşmak

için kurultayın önemli bir mevzi olduğunu söyledi. Bu çalışmanın daha ileri götürülmesinin çağrısını yaptı. Konuşmada tüm öğrenciler 1 Mayıs’a çağrıldı.

Serbest kürsünün ardından divan, kurultayı özetleyen bir konuşma yaparak genel bir çerçeve çıkardı ve mücadelenin kampüslerde devam edeceğini söyleyerek 2. oturumu sona erdirdi.

Siyasal gruplardan DHF ve EÖC’ün katıldığı kurultay, bağlama ve gitar eşliğinde söylenen türküler ve çekilen halaylarla son buldu.

Ekim Gençliği / İzmir

DEÜ’de imzalar rektörlüğe gönderildi

İzmir Öğrenci Kurultayı bileşenlerinden DEÜ İİBF Komitesi’nin örgütlemiş olduğu “Yaz Okulu Değil Bütünleme İstiyoruz!” şiarlı imza kampanyası dahilinde toplanan imzalar, 19 Nisan günü DEÜ Dokuzçeşmeler Kampüsü’nde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla Rektörlük’e iletilildi.

Denge Cafe önünde toplanmaya başlayan öğrenciler, burada yapılan ajitasyon konuşmasının ardından sloganlarla yürüyüşe geçerek hazırlık binasının önüne geldiler.

Burada yapılan basın açıklamasında eğitimdeki ticarileşme anlatıldıktan sonra harç paraları, barınma, ulaşım, iletişim, kırtasiye masrafları, sağlık gibi temel yaşamsal hizmetlerin paralılaşması gibi sorunlardan bahsedildi.

İİBF Komitesi tarafından yürütülen imza kampanyasının da içeriğinin anlatıldığı açıklamada yaz okulu uygulamasının ticari eğitim saldırısının dolaysız bir uzantısı olduğu belirtildi. Bu biçimde akademisyenlerin de tüccar haline getirildiği ve yaz

okulu rantı üzerinden nemalanan bir kesimin ortaya çıktığı anlatıldı. Açıklamada ÖTK, rektörlük ve polis eliyle imza kampanyasına yönelik yürütülen baskılar da teşhir edildi.

Yaklaşık 1600 öğrencinin imza attığı kampanya, kampüste büyük bir kamuoyu yaratmış, tüccar zihniyetli akademisyenlerin anti-propaganda konusu haline getirilmiş, YÖK tarafından yönetilen ÖTK’lar tarafından terörize edilmeye çalışılmıştı. ÖTK’lar imza toplayan öğrencileri “illegal” ilan etmiş, faşizan propaganda yaparak karalamaya çalışmıştı.

Yine birçok kurultay çalışanının evleri ve aileleri bir gün önce polis tarafından aranarak eyleme katılmama çağrısı yapıldı ve tehditler savruldu. Eylem günü de İzmir polisi ve ÖGB’lerin yoğun ablukasına rağmen açıklama gerçekleştirildi.

Eylem süresince üniversite bünyesindeki Eğitim Sen üyeleri de alanda bulunarak eyleme destek verdi.

İzmir Öğrenci Kurultayı Hazırlık Komiteleri

AÜ’de boykot büyüyor!

Anadolu Üniversitesi’nde kantin boykotu yapan Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi ve İletişim Bilimleri Fakültesi öğrencileriyle diğer fakültelerden öğrenciler 20 Nisan günü bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantının başında MMF’den bir öğrenci toplantı günü dekanla yapılan görüşmeyi aktardı. Dekanın öğrencileri umursamadığı, geçiştirici ve yalana başvuran ifadeler kullandığı belirtildi. Dekanın ayrıca kantindeki su ısıtıcısının çalışmasını bahane ederek soruşturma açma tehdidinde bulunduğu belirtildi.

Daha sonra sözü İletişim Fakültesi’nden bir öğrenci alarak süreci aktardı. Daha sonra tüm fakültelerden öğrenciler söz aldı. Her iki fakültede de boykota desteğin çok yüksek oranlarda olmasının önemli olduğu vurgulandı.

Kantin boykotunun diğer fakültelere yayılması gerektiği ve buna Edebiyat Fakültesi’nde başlanması kararlaştırıldı. Toplantıdan, anket çalışması yapılması ve taleplerin içerildiği dilekçelerin toplanması kararı çıktı.

Ekim Gençliği / Anadolu Üniversitesi

Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs çalışmaları...

Kadıköy

İstanbul

İstanbul Ekim Gençliği YTÜ, İTÜ ve İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirdiği 1 Mayıs ve 6 Mayıs çağrılarını İstanbul'un merkezi noktalarına taşıdı.

20 Nisan ve 22 Nisan'da Kadıköy'de, 21 Nisan'da ise Bakırköy'de açılan Ekim Gençliği masalarında üniversiteli, liseli gençliğe eğitim hakkına, özgürlüğüne ve geleceğine sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yapıldı. 6 Mayıs'ta Denizler'i anma etkinliğinin çağrıları sırasında üniversite ve lise öğrencileriyle kampanya süreci üzerine sohbet etme imkanı sağlandı. Ekim Gençliği ve DLB'nin 1 Mayıs bildirileri ile 6 Mayıs'taki etkinliğin el ilanları dağıtıldı.

Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi ve Kızıl Bayrak gazetesinin satışlarının yapıldığı stantta Kızıl Bayrak gazetesine ilgi gösteren işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta BDSP ile Taksim'de olmaya çağrıldı.

19 Nisan günü YTÜ Davutpaşa Kampüsü çevresinde afişleme çalışması yapıldı. "Geleceğine sahip çık" 1 Mayıs ve 6 Mayıs afişlerinin kullanıldığı ve öğrencilerin yanı sıra işçilerin de ilgi gösterdiği çalışmada yaklaşık 200 adet afiş kullanıldı.

Afiş çalışmasının sonuna doğru alana gelen polisler tarafından GBT yapıldı. Ardından devam edilen afişleme

çalışması sırasında, metro istasyonu çevresinde afiş yapmak isteyen Ekim Gençliği okurları metro güvenliği tarafından engellenmek istendi. Metro civarından kendisinin sorumlu olduğunu, etraftaki köprülerin kendisinin olduğunu iddia eden ve 1 Mayıs afişlerinden rahatsız olup fiziki müdahalede bulunmaya çalışan güvenliğe etraftaki öğrenciler engel oldu.

25 Nisan günü Kadıköy Çarşı'da açılan masada Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi ve Kızıl Bayrak gazetesinin dağıtımı yapıldı. 1 Mayıs marşı ve diğer devrimci marşların yayınının da yapıldığı masadan öğrenciler, işçiler, emekçiler 1 Mayıs'a ve 6 Mayıs'taki etkinliğe çağrıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleşen dağıtım sırasında 1 Mayıs bildirileri ve el ilanları dağıtıldı.

Taksim-Unkapanı hattına Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs'a ve 6 Mayıs'taki etkinliğe çağrı yapan afişleri yapıldı. Ayrıca BDSP'nin "Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın sosyalizm!" şiarlı afişleri de kullanıldı.

İstanbul'da 1 Mayıs pikniği

23 Nisan Pazartesi günü Belgrat Ormanı'nda gerçekleştirilen 1 Mayıs pikniği ortak hazırlanan kahvaltı ile başladı. Kahvaltı sonrasında oynanan oyunların ve müziğin ardından programa geçildi.

Program 22 Nisan 2001 tarihinde Ölüm Orucu direnişinin 182. gününde ölümsüzleşen Hatice Yürekli yoldaşın anmasıyla başladı.

Anmanın ardından gerçekleştirilen 1 Mayıs söyleşisinde Ekim Gençliği adına yapılan kısa bir dönem değerlendirmesinin ardından 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın önemi üzerinde duruldu. Söyleşide yapılan tartışmalarda, yoğunlaşan devlet terörü, Kürt sorunundaki gelişmeler, emperyalist savaş politikaları, sosyal yıkım saldırıları ve dayatılan geleceksizlik karşısında gençliğin kendi talepleri ile 1 Mayıs'ta işçi sınıfı ile yan yana alanlarda olmasının anlamı üzerinde duruldu. Ayrıca 1 Mayıs'ın Türkiye ve dünyadaki tarihsel süreci üzerine de konuşmalar gerçekleştirildi.

Ayrıca 6 Mayıs'ta gerçekleşecek "Denizler'in yolunda düzene başkaldırıyoruz! Özgürlük, devrim ve sosyalizm için geleceğimize sahip çıkıyoruz!" etkinliğine de çağrı yapıldı.

Söyleşinin ardından ortak oyunlar, gezi gibi etkinlikler gerçekleştirildi. Piknik akşam yemeğinin yenmesinin ardından sonlandırıldı.

Ankara

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde

yaygın şekilde kullanılan 1 Mayıs materyallerinin yanı sıra stant açılarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı yapıldı. BDSP'nin 22 Nisan'da gerçekleştirdiği etkinliğin çalışmaları da yoğun bir şekilde yapıldı. Üniversitedeki öğretim görevlileri de tek tek gezilerek etkinliğe çağrıldı. Ekim Gençliği ve BDSP'nin 1 Mayıs bildirileri de yaygın bir şekilde dağıtıldı.

DTCF'de de sınav döneminin bitmesi ile birlikte okulların büyük oranda boşalmasına rağmen Ekim Gençliği çalışmaları yaygın bir şekilde sürdü. "Soruşturma-ceza terörüne karşı eğitim hakkına sahip çık!" ve "ÖYM-TMY kaldırılсын" afişlerinin yanı sıra Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs afişi ile 22 Nisan etkinliğinin afişleri yoğun bir şekilde kullanıldı. Ekim Gençliği ve BDSP'nin 1 Mayıs bildirileri de yemekhane ve orta bahçede dağıtıldı. Bildiri ve afiş faaliyetleriyle paralel olarak 1 Mayıs örgütlenme komitesi

kurmak için sohbetler gerçekleştirildi.

Hacettepe'de Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs afişleri ile 22 Nisan etkinliğinin afişleri yaygın bir şekilde kullanıldı. 1 Mayıs Hazırlık Komitesi stant faaliyetinin yanı sıra öğretim görevlilerini de tek tek dolaşarak etkinliğe çağırdı. Ekim Gençliği ve BDSP'nin 1 Mayıs bildirileri de yaygın bir şekilde kullanıldı. Ayrıca yazılamalar yapılarak üniversite öğrencilerine seslenildi. Çalışmalardan rahatsız olduğu belli olan özel güvenlik görevlileri ise Ekim Gençliği çalışanlarını gördükleri her yerde takip ederek taciz ettiler.

Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli de yazılamalarla selamlandı. "Hatice Yürekli ölümsüzdür!/Ekim Gençliği" yazılamaları yapılırken Kızıl Bayrak'ın bir önceki sayısının arka kapağı da panolara asıldı. Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs'a çağrı yapan pankartı da okulun en işlek yerine yapıldı.

ODTÜ'de 1 Mayıs ve 22 Nisan afişlerinin yanı sıra Suriye ile ilgili çalışmalar da yapıldı. Ekim Gençliği okurları bu kapsamda üniversite içerisinde anket ve duvar gazetesi yaptılar. Ayrıca stant açılarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak öğrencilere ulaştırıldı.

Kızılay'da hafta sonları açılan stantta Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı yapıldı. Sesli ajitasyonlarla gençlik 1 Mayıs'ta Ekim Gençliği saflarına çağrıldı.

Çanakkale

ÇOMÜ'de vize haftası olması nedeniyle kitap okumaları ve eğitim çalışmalarına ağırlık verilirken, dönem başından itibaren Eğitim Fakültesi'nde kullanılan kampanya bildirilerine 1 Mayıs bildirileri de eklenerek çalışmalar hızlandırıldı.

Aynı zamanda kentte afişleme çalışmaları da yapıldı. "Geleceğine sahip çık" şiarlı kampanya afişlerinin yanı sıra, 1 Mayıs afişleri ve Ekim Gençliği'nin "Denizler'in yolunda düzene baş kaldırıyoruz! Özgürlük, devrim, sosyalizm için geleceğimize sahip çıkıyoruz!" şiarlı etkinlik afişleri de etkin olarak kullanıldı.

İzmir

Ege Üniversitesi'nde 25 Nisan günü Hazırlık Binası önünde masa açılarak öğrenciler 1 Mayıs'a çağrıldı.

Kampüsün çeşitli yerlerine yazılama yapan Ekim Gençliği okurları, "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!" ve "1 Mayıs'ta alanlara!" şiarları ile öğrenci gençliğe 1 Mayıs çağrısını taşıdılar. Hazırlıkta açılan masanın önüne yapılan yazılama öğrencilerin dikkati çekti.

Edebiyat Fakültesi bahçesi ve binası, Öğrenci Çarşısı, Ege Üniversitesi metro girişi, Fen Fakültesi, Mühendislik Cafe, Dokuz Eylül Mühendislik Fakültesi ve Hazırlık Binası da afişlerle donatıldı.

Aynı gün Dokuz Eylül Üniversitesi'nin dört bir tarafı da 1 Mayıs ve 6 Mayıs afişleriyle donatıldı. Daha sonra hazırlık binasının önünde masa açılıp Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışları yapıldı. Ders aralarında yaygın bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Eskişehir

Anadolu Üniversitesi'nde BDSP'nin iki farklı afişi, Ekim Gençliği'nin merkezi 1 Mayıs afişi ve 25 Nisan'da yapılan 1 Mayıs etkinliğinin afişi okulun hemen her yerine asıldı. Bunların yanında, Ekim Gençliği'nin 6 Mayıs'ta yapacağı merkezi etkinliğe çağrı yapan afişler de kullanıldı. 1 Mayıs bildirisinin dağıtımı da kantinlerde yapıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul – Ankara – İzmir – Çanakkale – Eskişehir

Ankara

Ekim Gençliği: Baskı ve taciz bizi yıldırılmaz!

Ekim Gençliği, okuru Özgür Kahraman'ın ve ailesinin maruz kaldığı polis tacizi ve baskılarına karşı 20 Nisan günü İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi.

İHD ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) temsilcilerinin de katıldığı toplantıda, gençliğin mücadelesini hiçbir gücün durduramayacağı vurgulandı.

Ekim Gençliği: Sistemati baskı sürüyor

Ekim Gençliği adına konuşan **İpek Bozkurt**, Newroz'da yaşanan polis saldırılarını ve daha sonrasında Newroz gerekçe gösterilerek yapılan gözaltı ve tutuklamaları hatırlattı. Toplumun mücadele eden kesimlerine yönelik baskının hiçbir dönemde durmadığını vurgulayan Bozkurt, Ekim Gençliği okurlarına yapılan baskıların da bunun bir parçası olduğuna işaret etti. Bozkurt, Newroz gerekçe gösterilerek geçen haftalarda yapılan baskınlarda Ekim Gençliği okurlarının gözaltına alındığını, yine aynı zaman dilimi içerisinde okurlarının ailelerinin aranarak ailelere psikolojik baskı yapıldığını, Esenyurt'ta Devrimci Liseliler Birliği'nden liselilerin yine aynı yöntemle taciz edildiğini söyledi.

Kahraman: Baskılar sonuç vermeyecek!

Polis tacizine maruz kalan **Özgün Kahraman** da toplantıda söz alarak, polisin yaptığı baskıları anlattı. Kahraman, 10 Nisan günü evde bulunduğu sırada polis tarafından telefonla arandığını, telefonu açan annesine polisin "oğlunun çevresindekileri gözaltına aldık" dediklerini, daha sonra karakola görüşmeye çağırarak ailede panik durumu yaratıldığını dile getirdi. Kahraman, aynı zaman dilimi içerisinde başka bir şehirde oturan ablasının da arandığını, aynı yöntemle onun da üzerinde baskı oluşturulduğunu ifade etti. Kahraman, bu yöntemlerin kendilerini mücadeleden alıkoyamayacağını dillendirdi.

İHD adına konuşan **Hulusi Zeybel** ise, bu tür durumların sık yaşandığını ve siyasi makamlardan bağımsız bir durum olmadığını söyledi. Çağdaş Hukukçular Derneği adına konuşan **Avukat Gülvin Aydın**, yapılan bu baskıların yasal hiçbir yanı olmadığını, bununla birlikte sürekli olarak gözaltı ve tutuklamalarla korku ortamının yaratıldığını vurguladı. Aydın, avukatlar olarak mahkeme salonlarında her türlü haksızlığa karşı mücadele ettiklerini, herkesin de örgütlenerek, mücadele etmesi gerektiğini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

6 Mayıs'ta Dolmabahçe'ye!

Ekim Gençliği, 6 Mayıs'ta yapacağı etkinlik ve yürüyüş ile devrimci önderleri anacak. Denizler'in yolunda devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yapacak.

Aylardır "Geleceğine sahip çık!" şiarı ile gençliği mücadeleye çağıran Ekim Gençliği okurları, kampanya çalışmalarını 6 Mayıs günü yapılacak etkinliklerle sonlandıracak. "Denizler'in yolunda düzene başkaldırıyoruz! Özgürlük, devrim ve sosyalizm için geleceğimize sahip çıkıyoruz!" şiarı ile yapılacak etkinlikte 6 Mayıs 1972'de sermaye devleti tarafından asılarak katledilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan anılacak.

Etkinliğin ardından da Dolmabahçe'ye yapılacak yürüyüş ile "Özgürlük, devrim ve sosyalizm!" şiarı haykırılacak.

Etkinlik:

Tarih: 6 Mayıs – Pazar

Saat: 11.00

Yer: Su Gösteri Sanatları Merkezi

Adres: İskenderpaşa Mah. Vezirçesmesi Sok.

No: 3/A Fatih (Pertevniyal Lisesi arkası)

Yürüyüş:

Tarih: 6 Mayıs – Pazar

Saat: 18.00

Toplanma yeri: Galatasaray Lisesi önü
(Buradan Dolmabahçe'ye yürünecek.)

Marmara Üniversitesi'nde polis-faşist saldırısı

24 Nisan günü, Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde faşistler, düzenleyecekleri Türkçe anması için bildiri dağıtırken 2 yurtsever öğrenciye saldırdı ve yaraladı.

Ertesi gün ise devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler faşistlerin yapacağı etkinliğe engel olmak ve saldırıyı teşhir etmek amacıyla okulda toplu bir şekilde bekledi. Eğitim Fakültesi'nde bir süre beklendikten sonra Rektörlük önüne geçilip oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi yapıldığı sırada faşistler soda şişeleriyle saldırdılar. Bu saldırıya

sloganlarla karşılık verilip oturma eylemine devam edildi.

Ardından kitle toplu çıkış yapmak için yürüyüşe geçtiğinde çevik kuvvet saldırısıyla karşılaştı. Burda yaşanan çatışmanın ardından okuldan çıkan kitle okulun önündeki yolu trafiğe kapatıp yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında polis biber gazı ve copla kitleye bir kez daha saldırdı. Burda dağılan kitle ara sokaklarda çatışmaya devam etti. Polis saldırısı sonucu 6 öğrenci gözaltına alındı.

Ekim Gençliği / Marmara Üniversitesi
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tutsak sınıf devrimcisi Burcu Deniz'den mektup...

“Neydi ki özgürlük?”

12 Nisan günü yapılan Newroz operasyonlarında gözaltına alınan ve tutuklanarak Bakırköy Kadın Cezaevi'ne götürülen BDSP çalışanı Burcu Deniz, cezaevinden yazdığı mektup ile tutuklanma sürecini anlattı. Deniz, tutuklamaların özgürlüğünü yok edemeyeceğini vurguladı.

*“Herkesin özgürlüğünü alır içeri girerim, hepiniz dışarıda tutsak kalırsınız!”
Eşber Yağmurdereli*

Neydi ki özgürlük?

Ele avuca sığar mıydı, taştan, duvardan, etten öte miydi? Zorla takılan ters kelepçe ile, üzerine çullanan polislerin tekmeleri, yumrukları ile sindirilebilir miydi?

Neydi ki özgürlük?

O duvarların, tarihin, bir kuşağın tanık olduğu birebir yaşadığı işkencelerin, akan kanın harcında bulunduğu “pislik yuvasına” girerken öylece kapıda bırakılabilir miydi?

Avrupa Birliği'ne uyum süreci ile zorla takılan “nezaket” maskesi işkencecilerin, katillerin ellerindeki kanı gizleyebilir miydi?

“O duvarlar tanık”tı ağızlarındaki salyaya, ellerindeki kana... Ve bulaşmamıştı bizim hiçbir kelimemiz, tenimiz, terimiz onlara...

Neydi ki özgürlük?

Mantığını, aklını, onurunu, bilincini, belleğini yani ne varsa insana dair her şey unutturulmaya çalışılırken, bilmem hangi yüzyılın artığı taş duvarlar arasına bedeneni seni hapsedtiğinde kaybedilir miydi?

Neydi ki özgürlük?

Hareket alanını biraz daha genişletip, her dakikamı kameralar ile, her davranışımı toplumsal ahlak diye adlandırdıkları dayatmalar ile, ailesi, çıkara, yalana, dolana dayalı ilişkileriyle beynini işlevsizleştiren, yeteneklerini kısıtlayan, okulu, işi ile daha fazla tüket diyen lüks özlemleriyle kuşatılmışken insanlık, neydi ki özgürlük?

Şimdi ben Bakırköy Kadın Kapalı Ceza İnfaz Kurumu'nda bunları yazarken sırf kendimi avutmak için bu cümleleri söylemiş, yazmış, düşünmüş olsam hani. Hadi beni geç koskoca bir gerçeklik, hayat pratiği doğrulamaz mı söyledığımı, hissettiğimi, yazdıklarımı?

“Baharın ilk müjdesi”ydi New York’lu kadın dokuma işçileri. Aynı kumaşı dokur gibi hayatı, mücadeleyi, direnişi dokumuşlardı tarihimize, iliklerimize. “Ölü mü derdik şimdi onlara?” kanıyla, etyle, ruhuyla, gelecek özlemleriyle capcanlıydılar. Clara’nın, Rosa’nın, Krupskaya’nın, Colontai’nın, Zilan’ın, Beritan’ın, Hatice’nin, Sabahat’in, Lale’nin yiğitlik taşıyan ölümleriyle, ateş açan yürekleriyle işçi direnişlerini, 8 Martlar’ı, sokakları, devrimci baharı örgütlemeye girişmiştik. Girişmiştik ya biliyorduk bu yol yürünecekti dümdüzken de, engeliyken de. Ve hep ardimıza bakmadan ama bizden önce yürüyenlerin seslerini “yapacağız başka yolu yok” diyenlerin dirençlerini kulağımıza küpe, geleceğimize miras, gökyüzümüze yıldız olarak asarak. Nerede bir işgal olsa onları barikatın başında gülümsediklerini bilerek, “başlatmıyor musunuz yoldaş işgalleri?” diyen sorularını duyarak...

Baharın müjdesini kızıl karanfillerle müjdelerken 17 yıl sonra da artan öfkemizle Gazi barikatlarında, Ümraniye’de, zamanın aşırmadığı Sivas’ta, Çorum’da, Maraş’ta, Halepçe’de, Beyazıt’ta sokaktaydık.

Mart’ın 18’inde Newroz ateşini Demirci Kawa’nın ruhuyla İstanbul sokaklarına taşıdık. Baharı katletmeye çalışanlar, Newroz ateşlerini de söndüreceklerini

zannettiler. Ancak binlerce insan sokaklarda Newroz ateşini tutuşturdu. Devletin estirdiği teröre rağmen, gün boyu süren gözaltı ve tutuklamalara rağmen başarılı olamadı. BDP Arnavutköy İlçe yöneticisi Hacı Zengin katledildi. Polis birçok noktada silah kullandı. Diyarbakır’da bir milyon kişi barikatları yararak Newroz ateşini tutuşturdu.

Devrimci baharı örgütleme coşkumuzu 1 Mayıs alanlarına taşımaya haftalar kala, sermaye devleti “Newroz baskınları” gerçekleştirdi. Birçok insan ev baskınlarıyla, çıkartılan yakalama emirleriyle gözaltına alındı. Bunlardan 7’si göstermelik gerekçelerle tutuklandı. 6 arkadaşımızla beraber hapishanelere gönderildik.

Hapishanelere gönderilmemizin öncesinde değinmek gerekirse;

12 Nisan Perşembe günü Gebze’den gözaltına alındım. Vatan emniyetine gönderildim. Vatan’da avukatı beklerken odaya bir polis girdi. Neden getirildiğimi söyledi. İfade vermeyeceğimi söyledim. Avukatı beklerken karşıdaki polis “pişmanlık yasası”ndan yararlanabileceğimi, bunun da ifade vermemek gibi bir hakkımız olduğunu, dosya da gizlilik kararı olduğu için avukatların dosyayı göremeyeceğini, bir çok fotoğraf olduğunu söyledi. Sonra başladı anlatmaya Vatan’ın ne kadar değiştiğini, imajlarını yenilemeye çalıştıklarını, eleştirilerimizi almak istediklerini söylüyor, seninle konuşmayacağım, ifade vermeyeceğimi söyledim dediğimde, bunların ifade değil “sohbet” olduğunu, ama zorlamayacaklarını söyledi. Sonra devletin 18 Mart’ta çok zarara uğradığını, PKK’nin reklam yaptığını ama bedelini bizim ödediğimizi, üzüldüğünü söyledi. Emniyetlerde, karakollarda artık işkence tarzının, ifade alma yöntemlerinin değiştiği aşikar. Yine de taktıkları “nezaket maskesi” gerçek yüzlerini gizlemiyor.

Dilleri o kadar yumuşak ki “her şeyi anlıyorum ‘şiddeti’ anlamıyorum, beni de ikna edin ben de katılayım” söylemleri geçmişin ‘Papaz’ yöntemlerini aratmıyordu. Vatan’daki birçok polisin söylemleri de benzer.

Avukat görüşünün ardından nezarete götürüldüm. Benden önce gözaltına alınan 12 arkadaşımız oradaydı.

“Tutuklamalar bizi yıldırılmaz!”

Merhaba...

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinde bir eşiği ifade edebilecek olan 1 Mayıs’ın yaklaştığı şu günlerde sermaye devleti de buna eş zamanlı saldırılarını arttırmış bulunuyor. Çünkü sermaye sınıfının 2012’den beklentileri büyük.

Sınıfımızın elinde bulunan son hakları tırpanlamayı hedefleyen Ulusal İstihdam Stratejisi bu beklentilerin ürünü olarak gündeme getirildi. Ayrıca dışarıda üstlenilen etkin taşeronluk rolü ise ayrı bir beklentiye beraberinde getirmiş bulunuyor. Bunun için uzun süredir ilerici-devrimci güçlere ve Kürt halkına yönelik saldırılar dizginlerinden boşalmış şekilde devam ediyor. En son Newroz’un kutlanmasının dahi yasaklanması her şeyi anlatmaya yetiyor. Ancak Newroz’un coşkusu her ne kadar engellenmeye çalışılmış olsa da, alanlara akan yüz binler yasağa karşı en anlamlı cevabı vermiş oldular ve coşkusunun ve mücadelenin bu kadar kolay boğulamayacağını göstermiş oldular.

Bu coşkunun 1 Mayıs’a taşması sermaye devleti için büyük bir korku demektir. Bunun için bir dizi yerde

Beni ESP’li Çiçek Otlı’nun yanına koydular. 3 gün olanları ondan dinledikten sonra polis geldi. Yemek yiyecek misin sorusuna açlık grevi yaptığımızı söyledik. Sonra “tükürük” testi için geldiler. Gitmeyeceğim, yaptığınız insanlık suçudur dediğimde 8-9 polis Çiçek ile üzerime atladılar. Slogan atmaya başladık “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” Bütün hücrelerden aynı slogan yankılandı. Yerlerde sürüklenerek arabaya oradan da Haseki’ye getirildim. Hastaneye geldiğimde arabada “kendi rızamla gelmedim, ve bu uygulama bitene kadar kendi rızamla tek bir adım atmayacağım” dedim. Aynı getirdikleri gibi sürükleye sürükleye doktorun yanına götürdüler. Üzerime çullananak burnumu sıkıp nefes almamı engelleyerek ağzımı zorla açarak tükürük örneği aldılar. Aynı şekilde parmak izi ve hücreye konuluş sürdü. Bütün gece sloganlar ve marşlarla geçti. Yeni gözaltılar gelmeye başlıyordu. Bizleri mahkemeye götürmeye geldiklerinde birçok arkadaşımızla birlikte kelepçe taktırmayacağımızı söyledik. Zorla ters kelepçelerle mahkemeye götürüldük. Üç arkadaşımız savcılıktan, üç arkadaşımız mahkemeden denetimli serbestlik şart koşularak salıverildi. Yedimiz ise cezaevine gönderildik. Gözaltı süresi boyunca polisin bizi birbirimize düşürme tavrı dikkat çekiciydi. Sürekli arkadaşlarımızın ardından “yukarıda ifade verdin, şimdi neden direniyormuş gibi yapıyorsun”, “orada imza attı burada aslan kesildi” söylemleri vardı. Biliyoruz polisin çok bilindik yöntemleri ancak bu yaşananları aktarmak önemlidir. Çünkü son dönem artan tutuklamalar, gözaltılarda bu yöntemin birçok insanda ‘işe yaradığı’ göze çarpmakta...

Şimdi “özgürlük neydi ki?” sorusuna dönersek.

Bizler buralarda devrimci baharı örgütlemeye devam edeceğiz. Newroz ateşini, Kızıldere’nin yiğitliğini, ateş saçan yürekli yoldaşımız Hatice’nin ruhunu direncimize katık ederek mücadelemize devam edeceğiz. Onurumuzu, kızıl bayrağımızı gözbebeğimiz gibi korurken, gerekirse bedenimizi ezdireceğiz ama ne özgürlüğümüze ne gelecek düşlerimize el sürdüreceğiz.

Burcu Deniz

*Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi
B-5 Koşuşu*

gözaltılar ve tutuklamalar devreye sokulmaya başlandı. İstanbul’da 22 kişinin gözaltına alınması ve içlerinde bir sınıf devrimcisinin bulunduğu 7 kişinin tutuklanmış olması bunun en açık göstergesi.

Ancak rüzgâr eken fırtına biçer. Her ne kadar kendi kirli çıkarları için bizlerin temel hak ve özgürlüklerine saldırıyor ve bununla kendi yollarını düzlemeye çalışıyor olsalar da, tarih bunun böyle olamayacağını sayısız kez kanıtlamıştır. Bugün de bunun tersi imkânsızdır.

Toptan bakıldığında 1 Mayıs’ın güçlü geçmesini engellemeye yönelik bu saldırıdan, sınıf devrimcileri de kendilerine düşen payı aldılar. Tıpkı Esenyurt’da tutuklanan yoldaşımız gibi, sınıf devrimcilerine yönelik yapılan bu saldırı ne iltir ne de son olacaktır. Bizler bunun bilincindeyiz. Bunun için de bu saldırılara en iyi cevabı, devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını tüm sanayi havzalarında, bulunduğumuz bütün alanlarda daha güçlü dalgalandırarak vereceğiz.

İhsan Yiğit Demirel

T-2 D-3 P.K. 153 Adalet Şubesi / İzmit

“Yasalar sömürenlerin çıkarına göre şekillenir!”

İzmir 8. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı’na
Dosya No: 2012/28 E.

Şu an burada yargılanmama neden olan iddianame, bugüne dek kapitalist sisteme karşı verdiğim mücadelenin ne kadar isabetli olduğunu bir kez daha doğruladı. DGM’de 3 kez yargılandım. Buradaki iddianameler hukuksaldı demiyorum ama, orada en azından eğer varsa delilin zorlanmasıyla ya da uyduruk bile olsa bir delil yaratılıp, ona göre ceza veriliyordu. “İleri demokrasi” yalanıyla DGM’ler kapatıldı. Yerine Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri ikame edildi. Bu mahkemeler özel yetkilerle donatılarak, deyim yerindeyse, DGM’ler bile daha hukuksaldı dedirtecek bir kimliğe büründü. Şimdi yargılandığım iddianamede de aynı kimlik görülüyor. Sömürüye dayanan kapitalist sistem varoldukça, yasalar da sömürenlerin çıkarına ve dönemsel ihtiyacına göre şekillenir. Sermaye, çıkarları için kendi koyduğu yasaları bile rahatlıkla çiğniyor. Bu iddianameye de, çekincesizce yasadışı diyebilirim. Yasal basın açıklamaları ve mitingden ceza vermeyi hedefleyen bir iddianame.

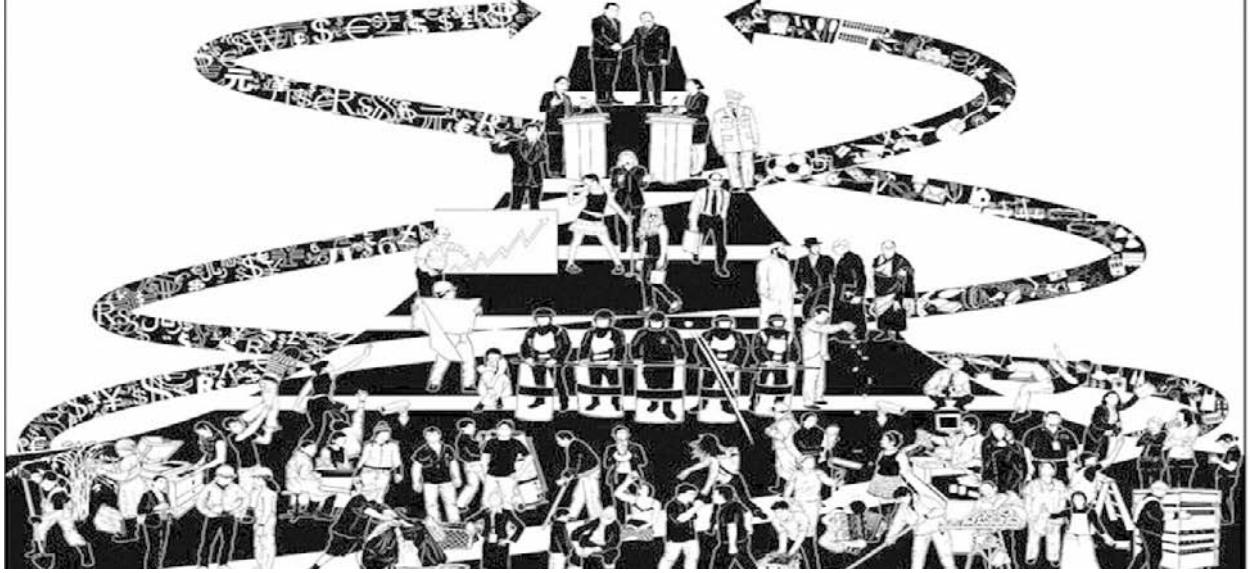
Yapılan basın açıklamalarının meşrutiyetini tartışmıyorum bile. Yargısız infazla katledilen Alaattin Karadağ’ın katillerinden hesap sorulmasını istemek, insani olarak bile meşrudur. Şimdilik, yasalıdır da. Yasallıktan çıkarılacak olsa bile, yargısız infazla katledilenlerin katillerinden hesap sorulmasını istemekten geri durmak, bir insanlık suçudur. Sermaye devleti bu suçu defalarca işledi, yine işleyebilir. Bir komünist, bir insan olarak ben bu suçu işlemem.

Alaattin Karadağ 19 Kasım 2009’da Esesyurt’ta katledildi. Yaralı olduğu halde, sokakta 4,5 saat bekletildi. Sonra, görgü tanıklarının anlattığına göre, uzun boylu sivil bir polis, Alaattin Karadağ’a ateş ederek katletmiş. Slogan atıp, pankart açmıyorum ama, şu anda da iddianameye dayanak olan aynı şeyi istiyor ve yapıyorum. Alaattin Karadağ’ın katillerinden hesap sorulsun.

İddianamenin ceza vermeyi düşündüğü diğer bir şey de, Tekel Direnişi sırasında 17 Ocak’ta yapılan mitinge katılmış olmamdır. Öncelikle belirtiyim ki, aynı gerekçeyle Ankara’da da yargılandım ve beraat ettim. Aynı gerekçeyle yeniden yargılanmam gerçekten çok garip. Madem yargılanıyorum, yine aynı şeyi söyleyeyim. Tekel işçilerinin direniş ve yaptığı her eylem haklı ve meşrudur. Ayrıca yasal olmayan bir şey de yoktu. İşçilerin haklı ve meşru eylemlerine katıldım ve yine benzeri bir direniş olsa katılırdım. Katılıyorum da. Gerek İstanbul’da gerekse İzmir’de gücüm oranında eylemlerde yerimi aldım. Kendimi işçi sınıfının yanında görüyorum. İşçi sınıfının eylemlerine katılmak da benim için olmazsa olmaz bir durumdur.

İddianamede İşçi Kültür Sanat Evi Derneği’ne “yasadışı bir kurum” işlevi yükleniyor. Oysa ki dernek yasalıdır ve şu an ben de derneğin başkanım. Böyle olmasaydı, dernekler müdürlüğü de yargılanmalıydı. Çünkü derneğimiz dernekler müdürlüğünün onayını almış bir kurumdur. Hedef olarak önüne yoz burjuva kültüre karşı, alternatif bir kültür, yeni bir dünya kurmayı koymuştur. Ne var ki iddianameye göre dernek neredeyse yasadışı gösteriliyor. Peki bu tutum yasal mıdır? Yasal değil ama keyfidir.

Keyfiyetten bahsetmişken hemen ekleyeyim. İddianamede ev baskınında polise karşı direnç

gösterdiğim yazıyor. Keşke bu sav gerçek olabilseydi. Ama yazık ki gerçek olması, fiziksel durumumdan kaynaklı, imkansız. Gecenin 05.00’inde evimi basan kim olursa olsun buna karşı çıkarım.

Başta da söylediğim gibi bu iddianame hukuki bir metin değildir. Yasaları savunduğunu iddia eden mahkemenizden bu yasadışılığı ortadan kaldırıp, beraatıma karar vermenizi talep ediyorum. Ola ki her şeye rağmen ceza verecek olursanız, iddianamedeki

maddelerden değil de, komünist olduğum için ceza verdiğinizi, gerekçeli karara yazın. Çünkü iddianamenin ceza verilmesini istediği her eylemi yaptım ve yapacağım. Sömürüye karşı olan biri olarak, sömürüyü ortadan kaldırmak için, ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak, meşrudur ve yapacağım.

20.04.2012

Muharrem Kurşun

Hatice Yürekli mezarı başında anıldı

Ölüm Orucunda ölümsüzleşmesinin 11. yılında, Hatice Yürekli mezarı başında anıldı.

Yeni Buca mezarlığı önünde toplanan kitle “Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir” şiarlı pankart arkasında yürüyüşe geçti. Mezar başına gelindiğinde ilk olarak Hatice yoldaş anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından BDSP adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, Hatice Yürekli’nin devrimci kimliğinin ve örnek yaşamının yanı sıra, örgütlü mücadelenin önemi ve bugün ne anlama geldiği ifade edildi. Bugün örgütlü mücadelenin düzenle devrim arasında devrim safında yer almak demek olduğu, Marksist dünya görüşü ile devrimci ideolojinin birleşmesi demek olduğu vurgulandı. Devrimci mücadeleyi ve devrim saflarını güçlendirme çağrısı yapılarak konuşma tamamlandı.

Konuşmanın ardından Hatice Yürekli’nin yaşamını anlatan şiir ve müzik dinletisi

gerçekleştirildi. Dinletide “Hoşgeldin Ölüm” ve “Bize Ölüm Yok” marşları söylendi.

ÖO Gazisi Muharrem Kurşun, Hatice yoldaşın Ölüm Orucu sürecine, devrimci yaşama ne kadar bağlı olduğuna ve ölüm karşısındaki direngenliğine değindi.

Söz alan bir petrokimya işçisi ise ilk katıldığı eylemin yıllar önce yine Hatice Yürekli’nin mezar anması olduğunu ve yoldaşın yaşamını tanıdıkça, kendi hayatında önemli bir yer ettiğini ifade etti. Bugün mücadele saflarının boşalan yerlerinin yeniden doldurulduğu söylendi.

Anma son olarak, Hatice yoldaşın anmanın mücadelesine sahip çıkmak ve bıraktığı bayrağı yükseltmek demek olduğu vurgulanarak sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Cumartesi Anneleri’nden 369. eylem

Göztaltında kaybedilen yakınları için her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri, 369. kez yaptıkları eylemde göztaltında kaybedilen çocukları ve Ermeniler’i hatırlattı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) Göztaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına yapılan açıklamada 12 yaşındaki Davut Altunkaynak’ın, 13 yaşındaki Seyhan Doğan’ın, 14 yaşındaki Nedim Akyön’ün işkencede öldürölüp kuyulara gömölüdüğüün savcılık

fezlekesinde yazıldığı, tanıkların gösterdiği kuyulardan çıkarılan insan kemiklerinin bir an önce kimliklendirilmesi için Adalet Bakanı ile görüşmek isteyen ailelere, Bakan’ın iş yoğunluğunu gerekçe göstererek randevu vermediği belirtildi. Eylemde 12 yaşında kaybedilen Davut Altunkaynak’ın dayısı Ramazan Turan ve Dargeçit’te kaybedilen Seyhan Doğan’ın kardeşi Hazni Doğan da konuşma yaptı. Eylem, kaybedilen Ermeni aydın Siyamento Atom Mercanyan’ın bir şiirinin seslendirilmesiyle sona erdi.

Mücadele Postası

Devrimci tutsaklardan 1 Mayıs mesajları....

*Sen yürürsün rüzgar yürür
Dallar eğilir
Yapraklar secde eder yürüyüşüne
Sular kabarıp dalgaları
Köpüklü başlarıyla selamlar seni
Ne tanrılar kalır önünde
Ne beyler ne krallar
Seninle yazılır en büyük destan
En güzel tarih seninle başlar.
Adnan Yücel*

Değerli dostlar,
Bugün emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin emeğe ve emekçilere saldırısı ne derece büyük ve yoğun olursa olsun, sömürü düzeni yıkılmaya mahkumdur. Emekçiler insanlık tarihinin en güzel, en büyük destanını yazmaya devam ediyor. Yarınlar bizimdir, yarınlar emeğindir. 1 Mayıs bayramınızı kutluyoruz. Büyüyen sınıf öfkesi ve örgütlenmelerinin yeni zaferlere yürümesi, büyümesi dileğiyle. Biji Yek Gulan! Serkeftin...

Sincan'dan Kadın Tutsak Partizanlar
Deniz Tepeli

Kadın Kapalı Hapishanesi F-4 Sincan/Ankara

Merhaba,
Sömürüye, zulme karşı Birlik Dayanışma ve Mücadelenin adı olan 1 Mayıs'ın özgür ve güzelliklerden yana geleceğe yürüyüşümüzün güçlü mevizilerine dönüşmesi temennilerimizle 1 MAYIS'ınızı kutluyor, başarılar diliyoruz. Devrimci selamlar, sevgiler

Mustafa Kocatürk – Resul Kocatürk
E-Tipi Hapishane B-10 Giresun

Sevgili dostlar, merhaba...
Dünya işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ınızı kutluyoruz. Çalışmalarınızda başarılı ve neşeli günler diliyoruz.

Selam, sevgi ve saygılar. Biji Yek Gulan!

Ali Şimşek
F Tipi Hapishane C-27 Hacılar/Kırıkkale

Merhabalar,
İşçi sınıfının, 1886 yılında Amerika'da 8 saatlik iş günü için başlattığı grev, şiddetle bastırılmış ve dört işçi önderi asılarak katledilmiştir.

Aradan bir asırdan fazla bir zaman geçmiş olsa da emekçi sınıflar, ezen sömürücü sınıfların aşırı kâr

hırsının kurbanı olmaya devam ediyor.

Esenyurt'ta inşaat işçileri, sağlıklı barınma koşulları yaratılmadığı için, kış ortasında, naylon barakalarda yanarak can verdiler. Erzurum'da TEDAŞ işçileri tüm Türkiye'nin gözleri önünde ölüme gitti. Tuzla Tersanesi'nde işçiler, 10 TL'lik gaz ölçüm cihazı çok görüldüğü için öldüler. Grizularla, göçüklerle, baraj sularına kapılma ve daha nice biçimleriyle, ölüm gelip işçileri bulmaktadır. Biçimleri farklı olsa da, ölümlerin tek ve ortak nedeni egemenlerin daha fazla kâr dürtüsüdür. Kayda 'iş kazaları' diye geçse de yaşananlar, işçi kırımları, iş katliamlarıdır.

Aynı komprador sömürücü sınıflar, Kürt coğrafyasında ölümler yağıdırıyorlar. Toplu mezarlar, Kazan Vadisi, Roboskiler, Uğur Kaymazlar, Ceylanlar katliamlar, katliamlar...

Bütün ezilenler için Birlik, Mücadele ve Dayanışma acil ve ekmek-su kadar elzemdir. Bu olmadan ne yaşananların hesabı sorulur, ne de komprador sömürücü sınıfların saltanatı yıkılır.

İşçi sınıfının çektiği Birlik, Mücadele, Dayanışma bayrağını örgütlenmiş güç olarak daha yükseklerde dalgalandırmak için, alanlara, kavga meydanlarına akan, akacak olan siz dostlarımızı, bütün emekçileri olanca coşkumuzla, bitmeyen devrimci heyecanımızla selamlıyor, 1 Mayıs'ınızı kutluyoruz.

Biji Yek Gulan! Yaşasın 1 Mayıs!

Nihat Konak

Tutsak Partizanlar – Tekirdağ
1 Nolu F Tipi Hapishane C-97 Tekirdağ

Birlik ve mücadele şenliği

2 ayı aşkın süredir direnişlerini sürdüren Hey Tekstil işçileriyle dayanışma şenliği 21 Nisan günü İstanbul Halkalı'daki Burcu Düğün Salonu'nda gerçekleştirildi. Direniş kararlılığının vurgulandığı etkinlikte 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yapıldı.

Hey Tekstil işçilerinin çocukları ve eşleri ile katıldığı şenlikte, direnişçiler attıkları sloganlarla heyecanlarını yansıttılar.

Dayanışma şenliği, program sunumunun ardından, Hey Tekstil işçilerinin mücadelesini konu alan bir sinevizyon gösterimi ile başladı.

Direnışçi işçiler adına açılış konuşmasını yapan Melek Sönmez, direniş sürecini hatırlatarak, mücadeleye asıl olarak fabrikada çalışırken, örgütlenerek başlamak gerektiğini ve bunu direnişe başladıktan sonra daha iyi anladıklarını söyledi. 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını duyuran Sönmez'in ardından Emeğe Ezgi, Erdoğan Emir, Kutup Yıldızı, Aynur Güneş, Adalılar, Hey Tekstil işçileri müzik grubu, İlkay Akkaya, Filiz İlkay Batka ve son olarak Tolga Sağ sahne aldı. Sanatçıların söylediği marşlara ve türkülere alkışlarla eşlik eden katılımcılar halay çektiler.

Akademisyen Levent Bilici'nin Hey Tekstil işçileri için yazdığı şiiri okumasından sonra, şenlik bitirildi.

BDSP'inde yer aldığı etkinliğe HDK, EMEP, ÖDP, ESP, DİP, Tekstil-Sen'in de destek verdi. Pınar Aydınlar, Hava-İş Sendikası, Sendikal Güç Birliği Platformu Kadın Komisyonu, EMO İstanbul Şubesi, BDP Küçükçekmece İlçe Örgütü ve DİP'in destek mesajlarına yer verildi. Şenlikte, TYS-Red Fotoğraf grubunun hazırladığı emek fotoğrafları sergilendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**Denizler'in yolunda
düzene
başkaldırıyoruz!**

**özgürlük
devrim**

ve sosyalizm için

**geleceğimize
sahip çıkıyoruz!**

★ Pınar Aydınlar (Sağ)

★ Adalılar

★ Keops

★ Meluses

★ Grup Düşler Vadisi

★ İTÜ Halk Müziği Topluluğu

Tarih: 6 Mayıs Pazar / Saat: 11.00

Yer: Su Gösteri Sanatları Merkezi

İskenderpaşa Mah. Vezirçemesi Sok. No:3/A,
Fatih / İSTANBUL (Pertevniyal Lisesi arkasında)

Ekim Gençliği